

Jagten på en helhedsorienteret rehabiliteringsindsats - *Et aktionsforskningsprojekt af The Back To Life Project*

"Hvad nu hvis det offentlige ville lytte noget mere til den enkelte patient"

"Hvad nu hvis man kunne være bedre til at "koble" folk som "back to life" til mennesker der er blevet syge"

"Hvad nu hvis vi alle sammen gav lidt mere af os selv"

"Hvad nu hvis nærvær og kærlighed var i centrum hver gang vi møder et andet menneske"

"Hvad nu hvis borgeren reelt stod for systemet"

"Hvad nu hvis der var plads til alle"

"Hvad nu hvis alle var positive og i godt humør"

"Hvad nu hvis alle hjalp hinanden"

"Hvad nu hvis The Back To Life Project blev udbredt til hele landet"

"Hvad nu hvis The Back To Life Project bliver lands- og verdensdækkende giver det mulighed for sponsorstøtte, nye iværksættere og flere midler til rådighed"

"Hvad nu hvis vi altid smilte til hinanden"

"Hvad nu hvis regioner og kommuner hjalp hver gang der var behov for det"

"Hvad nu hvis man så på det hele menneske og ikke kun på skaden"

"Hvad nu hvis jeg kunne løbe igen"

"Hvad nu hvis det medmenneskelige går tabt i systemet"
(Bilag 5.4)

Opgaven er udarbejdet af:
Mathilde, Lundgaard Harbo
[REDACTED] 3. semester

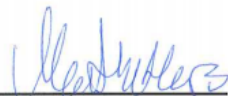
Nadia Bejer Printz Steinicke
[REDACTED] 3. semester

Nanna Yde Beck Sørensen
[REDACTED] 3. semester

Vejleder:
Gunnar Lind Haase Svendsen
Institut for Miljø- og Erhvervsøkonomi

Antal anslag:
99.503

”Det erklæres herved på tro og love, at undertegnede egenhændigt og selvstændigt har udformet denne rapport. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og rapporten eller væsentlige dele af den har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng”

Mathilde Lundgaard Harbo

Nadia Bejer Printz Steinicke

Nanna Yde Beck Sørensen

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	2
1.1 Baggrund: Handicappedes vilkår	2
1.2 Civilsamfundets potentialer inden for rehabiliteringsområdet.....	2
1.3 <i>The Back To Life Project</i>	3
1.4 Problemformulering	4
1.5 Læsevejledning.....	5
2. Litteraturstudie	6
2.1 Koordinering	6
2.2 Brugerinddragelse	6
2.3 Recovery	7
2.4 Opsummering.....	7
3. Teori	9
3.1 Afgrænsning	9
3.2 Vidensskabelse og vidensspiral	9
3.3 Samhandlingsorden.....	10
3.4 Roller	11
3.5 Opsummering.....	13
4. Organisation og ledelse	14
4.1 Organisationsbeskrivelse.....	14
4.2 Organisationskultur og værdier.....	14
4.3 Motivation.....	16
4.4 Fællesskab og roller.....	18
4.5 Opsummering.....	22
5. Metode	23
5.1 Casebeskrivelse	23
5.2 Videnskabsteoretiske overvejelser.....	23
5.3 Data og dataindsamlingsmetoder	24
5.4 Databehandling	27
5.5 Undersøgelsens validitet	30
5.6 Opsummering.....	31
6. Analyse og diskussion	32
6.1 Deltagernes opfattelse af deres situation	32
6.2 Medlemmernes betydning for TBTLP	34
6.2.1 <i>Mikkels kompetencer</i>	34
6.2.2 <i>De frivilliges kompetencer</i>	34
6.2.3 <i>Samarbejde og identitetskonflikt</i>	36
6.3 Deltagernes netværk	37
6.4 Forudsætninger for synliggørelse og udbredelse af indsatsen	38
6.5 Diskussion.....	39
6.6 Opsummering.....	40
7. Konklusion og anbefalinger	41
7.1 Undersøgelsens hovedresultater	41
7.2 Anbefalinger	42
8. Litteraturliste	43
Indholdsfortegnelse for bilag	47

1. Indledning

1.1 Baggrund: Handicappedes vilkår

Der er mennesker med handicap i alle dele af verden og på alle niveauer i ethvert samfund. World Health Organization estimerer, at omkring 15 procent af verdens befolkning har et handicap (WHO, 2015). Konsekvenserne af handicap varierer, idet de enkelte lande har forskellige socioøkonomiske vilkår og forskellige foranstaltninger, der søger at hjælpe mennesker med handicap (UN, 1993). Af denne grund har rettigheder for mennesker med handicap været genstand for opmærksomhed i FN, som mener, at handicappede skal have ret til de samme muligheder som andre borgere (Ibid.).

I Danmark er der løst mange fundamentale sociale problemer, hvilket kan tilskrives velfærdsstatens værdier omkring lighed og økonomisk sikkerhed. Hensigten er at give alle lige mulighed for at udfolde sig frit, hvilket sikres af en stor offentlig sektor (Plovsig, 2007). Udgifterne til sociale ydelser udgjorde i 2014 625 milliarder kroner, hvilket udgør 32 procent af bruttonationalproduktet. De tre største udgiftsposter på budgettet over sociale ydelser udgøres af finansieringen af alderdom, som omfatter blandt andet pensioner, plejehjem og hjemmehjælp til ældre, på lidt over 37 procent. Sygdom og sundhed udgør 20 procent, mens invaliditet og revalidering, udgør knap 13 procent (Danmarks Statistik, 2016: 68). I en undersøgelse anses rehabilitering, herunder invaliditet og revalidering for at være en overset velfærdsdagsorden på trods af, at rehabilitering er den tredjestørste udgiftspost.

Netop behovet for rehabiliteringsindsatser vil stige i de kommende år, da der vil komme flere brugere som følge af demografiske ændringer. Dertil vil mennesker i rehabiliteringsforløb også i langt højere grad stille flere krav til deres behandlinger og livsmuligheder, hvilket betyder at der er brug for nytænkning inden for rehabiliteringsområdet (Mandag Morgen, 2004: 4). Undersøgelsen peger på, at de samfundsmæssige omkostninger forbeholdt velfærdssamfundet kan reduceres ved at lade civilsamfundet spille en større rolle i form af frivillige, pårørende, andet netværk og patienten selv (Mandag Morgen, 2004: 71-72).

1.2 Civilsamfundets potentialer inden for rehabiliteringsområdet

Opretholdelse af det nuværende, omkostningstunge velfærdssamfund kræver, at alle der har mulighed for det, bidrager til samfundet. Derfor har der i de senere år været en særlig interesse for, hvem der finansierer og leverer velfærdsydelser. Disse kan produceres af det offentlige, private og civilsamfundet. Der tales i den forbindelse om et såkaldt velfærdsmiks, hvormed der menes den specifikke måde, hvorpå staten, markedet og civilsamfundet deltager i løsningen af sociale opgaver (Plovsig, 2007; Bonfils & Bangshaab, 2012: 252). I det offentlige er der bygget et system, hvor arbejdet typisk er adskilt og afgrænset inden for de enkelte professioner og fagområder

(Marselisborgcentret, 2004: 8). Denne specialisering er et udtryk for høj kvalitet i de enkelte ydelser, men bagsiden ved dette er ”problemer med det samlede behandlingsforløb for borgeren, og samtidig bliver en fælles udvikling af indsatserne som helhed underprioriteret” (Ibid.).

Mange af de aktører, der indgår i borgerens rehabiliteringsforløb samarbejder ikke om en koordinerende fælles plan, der har et helhedsorienteret sigte. En udvikling af velfærdsmikset, hvor civilsamfundet kommer til at spille en stadig større rolle i velfærdsproduktionen og dermed også i rehabiliteringssammenhæng, ses som en mulig løsning til at sikre koordinering og en helhedsorienteret indsats. Ydermere er der i civilsamfundet tale om en mere idealistisk tilgang med en intention om afinstitutionisering, der sikrer, at borgeren ikke klientgøres.

Velfærdsstatens udfordringer omkring ressourceknaphed og øget efterspørgsel vil dermed kunne leveres af civilsamfundet, hvor rehabiliteringsområdet netop kan sikres ved at skabe en bredere rehabiliteringskultur (Bonfils & Bangshaab, 2012: 252-253; Schrøder & Bangshaab, 2012: 308-309). En bredere rehabiliteringskultur kan være med til at transformere det sociale arbejdes diskurs. Civilsamfundet, herunder erhvervslivet, foreninger, netværk og befolkningen i almindelighed, kan netop skabe en særlig fællesskabsforestilling samt mere moralsk forpligtende medborgere, hvor diskurser såsom ”man skal møde mennesket, som det er” og ”hjælp skal være hjælp til selvhjælp” kan vinde frem (Mandag Morgen, 2004: 71-72; Marselisborgcentret, 2004: 45; Villadsen, 2004: 60-61).

1.3 The Back To Life Project

Projektet *The Back To Life Project*, TBTLP, er opstået i 2010 og ligger i Aalborg. Det har sin opkomst i civilsamfundet og repræsenterer netop en bredere rehabiliteringskultur, hvor der arbejdes ”med en 360 graders afklaring af hele personens livssituation og ressourcer” (TBTLP, 2016). Hermed bryder TBTLP med forestillingen om, hvad fællesskab og medborgerskab er for en størrelse. Projektet ser udfordringerne omkring mennesker med handicap som en samfundsmæssig opgave og ikke kun en velfærdsstatslig opgave, derfor ligger der en forståelse af, at alle mennesker ses som en investering for samfundet (Sinding & Waldstrøm, 2014: 459; Bilag 1). Det betyder, at der i rehabiliteringen er fokus på en helhedsorienteret indsats, der sigter mod hjælp til selvhjælp for mennesker med et fysisk handicap. Indsatsen rettes derfor mod en individuel udvikling, mens der også er fokus på omgivelserne, herunder de pårørende og netværket (TBTLP, 2016; Marselisborgcentret, 2004: 8). Indsatsen benytter metoden peer-support, hvor den som står for den praktiske hjælp selv har gennemlevet et lignende forløb og har haft en succesfuld rehabilitering. Målet med projektets tankegang er at motivere civilsamfundets aktører til at tage et større ansvar i rehabiliteringsindsatsen (TBTLP, 2016; Bilag 1)

1.4 Problemformulering

Der findes ikke meget forskning omkring civilsamfundets potentialer som løsning på velfærdssamfundets udfordringer, og der er derfor efterspørgsel på forskning ”i teorier om, udvikling af og ibrugtagning af relevante arbejdsmetoder og indsatsstyper, herunder inddragelse af civilsamfundet” (Marselisborgcentret, 2004: 51). Undersøgelser viser, at standardiserede rehabiliteringsforløb giver fornemmelsen af, at der kun bliver taget højde for diagnosen, mens en helhedsorienteret indsats har en positiv indvirkning på rehabiliteringsforløbet (Cott, 2004:4; Petersen, 2009: 52-56). Vi vælger derfor også at bruge omtalen, *mennesker med handicap*, hvor mennesket sættes i første række og handicappet i anden række (Østergaard og Jessen, 2012: 168).

Det er derfor relevant at se på, hvilke arbejdsmetoder eller indsatsstyper civilsamfundet kan benytte i løsningen af velfærdssamfundets udfordringer. På baggrund af dette ønsker vi at besvare følgende hovedspørgsmål og underspørgsmål:

Hvordan kan The Back To Life Project skabe bedre betingelser for at sikre en helhedsorienteret rehabiliteringsindsats?

- Hvilken betydning har rollefordelingen for indsatsen?
- Hvorledes kan en udvikling af arbejdsmetoden være med til at give pårørende og frivillige en større rolle i indsatsen?
- Hvilke forudsætninger skal opfyldes for at TBTLP kan synliggøre og udbrede effekterne af indsatsen?

For at belyse vores hovedspørgsmål har vi lavet et aktionsforskningsprojekt. Vores datasæt består af tre semistrukturerede interviews med en tidligere deltager i rehabiliteringsforløb, en peer-supporter og en frivillig, samt et fremtidsværksted, der involverede 11, herunder ansatte, frivillige og deltagere i indsatsen. Databehandlingen og analysen tager afsæt i kritisk hermeneutik, herunder Paul Ricoeurs erkendelsesteori og den trefoldige mimesis (Ricoeur, 2002: 171-185). Vores kritiske perspektiv vil i analysen blive sammenholdt med Erving Goffmans teorier om samhandlingsorden og roller, samt Ikujiro Nonakas teori om videnskabelse, hvilket afslutningsvis munder ud i fem anbefalinger til TBTLP.

1.5 Læsevejledning

2. Litteraturstudie

I dette kapitel vil der blive redegjort for tidligere danske og udenlandske undersøgelser, der har relevans for besvarelsen af hovedspørgsmålet.

3. Teori

I dette kapitel præsenteres projektets teoretiske ramme, der består af Erving Goffmans teorier om samhandlingsordenen og roller samt Ikujiro Nonakas teori om videnskabelse.

4. Organisation og ledelse

I dette kapitel vil en organisatorisk problemstilling i TBTLP blive belyst ud fra forskellige teorier fra faget organisation og ledelse, hvor der er fokus på fire temaer fra databehandlingen; værdier og kultur, motivation, samt fællesskab og roller.

5. Metode

I dette kapitel begrundes projektets videnskabsteoretiske afsæt i Paul Ricoeurs kritiske hermeneutik, samt dets betydning for undersøgelsen. Ydermere beskrives fremgangsmåden for dataindsamling af kvalitative metoder, herunder tre interviews og ét fremtidsværksted á 11 deltagende.

Databehandling vil foregå igennem Ricoeurs trefoldige mimesis, der benyttes som fortolkningsproces. Til sidst vil validiteten af projektet blive beskrevet.

6. Analyse og diskussion

I dette kapitel findes opgavens analyse og diskussion. Analysen har fokus på tre temaer fra databehandlingen; Samfundets ansvar, roller, fællesskab og udbredelse. Undervejs vil vores underspørgsmål blive besvaret ved hjælp af begreber fra kapitel 3. Til sidst sammenholdes analyseresultaterne med litteraturstudiet, hvor der et bud på, hvordan projektet kan videreudvikle på deres nuværende indsats.

7. Konklusion og anbefalinger

I dette kapitel besvares hovedspørgsmålet. Kapitlet indeholder dertil en række anbefalinger til, hvordan TBTLP skaber de bedst mulige betingelser for deres rehabiliteringsindsats.

2. Litteraturstudie

Litteraturstudiet har til formål at give et indblik i forskellige indsats typer og arbejdsmetoder i forbindelse med rehabilitering af mennesker med handicap. Der inddrages både litteratur om mennesker med fysisk og psykisk handicap, da problemstillingerne minder om hinanden (Petersen & Madsen, 2012). Første del omhandler forskellige rehabiliteringsindsatser, herunder koordinering, brugerinddragelse og recovery. Sidste del opsummerer litteraturen samt anskueliggør, hvorledes vores undersøgelse adskiller sig fra den gennemgåede litteratur. Vores søgestrategi er baseret på henholdsvis systematisk søgning og kædesøgning. Vi søgte systematisk i forskellige databaser, herunder SFI, KORA og Summon, med søgeordene; handicap og rehabilitering; disability and rehabilitation. Dertil benyttede vi os af kædesøgning i den relevante litteratur, der fremkom i vores systematiske søgning (Rienecker & Jørgensen, 2014: 141-161).

2.1 Koordinering

I tilrettelæggelsen af rehabiliteringsforløb er en af de største udfordringer koordinering. I KORA-rapporten, *Helhed for hjerneskadede – Evaluering af Københavns Kommunes Hjerneskadesamråd*, evalueres der på et tværsektorielt samarbejde, der forsøger at imødekomme arbejds- og ansvarsfordelinger mellem forvaltningerne i kommunen. Evalueringens datagrundlag består af både spørgeskema- og interviewundersøgelser foretaget blandt flere forskellige aktører¹. Det fremgår, at et tværsektorielt samarbejde har fremmet både koordineringen og opgavefordelingen i sagsbehandlingen i rehabiliteringsforløb (Rasmussen et al., 2014: 21-24). Det fremgår dog også, at det borgernære perspektiv mangler. Borgere og pårørende oplever det som en kamp at opnå et specialiseret rehabiliteringsforløb, hvor der er klare definerede mål for den enkelte borger. Samrådet har derfor ikke spillet nogen rolle i borgeres oplevelser af tiltaget og har derfor hverken bidraget positivt eller negativt i deres rehabiliteringsforløb (Rasmussen et al., 2014: 49-50).

2.2 Brugerinddragelse

Udenlandske studier af rehabiliteringsforløb viser, at autonomi og inddragelse er vigtig, hvis rehabilitering skal flyttes fra et biomedicinsk til et brugerorienteret perspektiv (Cott, 2004; Cardol et al., 2002; Hammel et al., 2008). I et studie af mennesker med fysiske handicaps syn på rehabilitering konkluderer Cheryl Cott, at brugerorienteret rehabilitering omfatter meget mere end målsætning og beslutningstagning mellem den individuelle bruger og professionelle. Dette konkluderes på baggrund af fokusgruppeinterviews med borgere, som tidligere har gennemført et offentligt finansieret

¹ Medarbejderne og ledere i Københavns Kommune, repræsentanter fra Neurologi- og Rehabiliteringscenter København (NRK), Center for specialundervisning for voksne (CSV), Jobcenter Skelbækgade, Hjemmeplejevisitationen og Revaliderings Opfølgning samt borgere med hjerneskade

rehabiliteringskursus (Cott, 2004: 2). Interviewene viste, at interviewpersonerne havde dårlige erfaringer med standardiserede rehabiliteringsforløb, da de følte, at de udelukkende blev bedømt på baggrund af deres diagnose. Derimod havde interviewpersonerne positive erfaringer med individualiserede rehabiliteringsforløb, da disse forløb afspejlede deres tilstand og behov (Cott, 2004: 5).

En dansk Ph.d. afhandlingen, *Brugerinddragelse i rehabilitering - en kvalitativ undersøgelse af borgerens perspektiv*, underbygger ligeledes, at et specialiseret rehabiliteringsforløb har en positiv effekt for brugerne. Det fremgår af deltagerobservationer og interviews med 12 brugere, at de opnår anerkendelse gennem samspil med professionelle, der udviser tillid, respekt og ligeværd. Dette har en indvirkning på brugernes udvikling af selvstændighed og kontrol. Dertil fremgår det gennem et etnografisk feltarbejde, at brugerinddragelse giver brugeren en følelse af, at de har indflydelse på deres hverdagsliv (Petersen, 2009: 52-56).

2.3 Recovery

Recovery handler om at genvinde magten over eget liv, hvor der arbejdes mod et nyt selvbillede væk fra rollen som patient. Recovery er således ikke et endemål, men derimod en personlig udviklingsproces (Borg & Davidson, 2008; Jensen, 2002; Århus kommune, 2007). Det kvalitative studie *The nature of recovery as lived in everyday experience* identificerer, på baggrund af 13 interviews med personer i recovery, fire områder af hverdagslivet, der opleves som værende vigtige i bedringsprocessen. Disse områder omfatter "(I) having a normal life, (II) just doing it, (III) making life easier, and (IV) being good to yourself" (Borg & Davidsen, 2008: 129) Studiet viser, at borgeren gennemgår en bedringsproces, hvis hverdagsrammerne giver en forståelse af, at problemet er en integreret del af folks liv (Ibid.). Videnscenteret for socialpsykiatri understreger dog, at implementeringen af recovery ikke er en konfliktfri proces, da tilgangen udfordrer alment anerkendte sandheder inden for rehabilitering og møder dermed en del modstand og skepsis (Jensen, 2002).

2.4 Opsummering

Den udvalgte litteratur viser, at indsatsene omkring mennesker med handicap skal rumme strukturer, der kan skabe bedre muligheder for den enkelte. Et tværsektorielt samarbejde kan imødekomme de koordineringsproblemer, der kan ligge i indsatsene. Dertil kan brugerinddragelse fremme rehabiliteringsprocessen, hvor recovery-studierne understreger vigtigheden af, at rehabilitering bør ses som en udviklingsproces. Vores undersøgelse adskiller sig ved at have et andet metodologisk udgangspunkt end ovenfor beskrevet litteratur. Vi vil ikke udelukkende fokusere på

Mathilde Harbo
Nadia Steinicke
Nanna Sørensen

Sociologi og kulturanalyse
Syddansk Universitet, Esbjerg
3. semesterprojekt, gruppe 3

deltagernes oplevelse af rehabiliteringsindsatsen. Vi vil snarere have fokus på, hvordan pårørende og frivillige kan tage større del i indsatser omkring rehabilitering, samt hvordan en revidering af de organisatoriske strukturer i TBTLP kan forbedre praksis.

3. Teori

Kapitlet har til formål at beskrive begreber, der kan genere viden til forbedring af praksis. Først begrundes vores valg af teorier og begreber. Dernæst præsenteres Nonakas vidensspiral og videre Goffmans teori om samhandlingsordenen og rollebegreb. Afslutningsvis sættes vores teoretiske udgangspunkt i relation til vores undersøgelse til TBTLPs rehabiliteringsindsats.

3.1 Afgrænsning

For at besvare vores hovedspørgsmål har vi valgt at undersøge interaktionen mellem de involverede i TBTLP. Mange sociologer, herunder Goffman, Mead, Berger og Luckmann, har beskæftiget sig med socialisering og betydningen heraf. Roller tillæres gennem socialiseringsprocesser, der samtidig er med til at danne og opretholde mening, normer og værdier (Kampmann, 2014: 110-117). Ifølge Ikujiro Nonaka er socialisering den første forudsætning for videnskabelse og innovation. Vi har derfor valgt at anvende Ikujiro Nonakas vidensspiral, da TBTLP er et socialt innovativt projekt. Vidensspiralen kan ydermere bidrage med en større indsigt i, hvordan viden formidles i TBTLP (Nonaka & Takeuchi, 1995). Dertil har vi valgt at beskæftige os med Erving Goffmans teori om samhandlingsordenen og rollebegreber. Hans begreber kan bidrage med en forståelse af, hvilken betydning interaktionen og rollefordelingen i projektet har for de organisatoriske strukturer (Jacobsen & Kristiansen, 2004: 9-19). Vi mener, at disse to teoretiske tilgange komplementerer hinanden, da Goffman forsøger at afdække betydningen af den ureflekterede tavse viden, vi trækker på i hverdagen, mens Nonaka forsøger at synliggøre, hvordan denne viden kan være innovationsskabende.

3.2 Videnskabelse og vidensspiral

Nonaka beskæftiger sig med, hvorledes læring og innovation skabes gennem vidensdeling i organisationer. Han betegner organisationer, der formår at generere ny viden og hurtigt tilpasse sig ny teknologi, som værende *Vidensskabende*². Organisationer betragtes i Nonakas optik som levende organismer, hvor videnskabelse “is a way of behaving, indeed a way of being, in which everyone is a knowledge worker—that is to say, an entrepreneur” (Nonaka, 2007: 164). Nonakas model for videnskabelse i organisationer er værdiorienteret og handler om, hvordan individer i fællesskab kan forbedre et produkt. Videnskabelse handler først og fremmest om at gøre ens personlige viden tilgængelig for andre. Vi benytter dermed vidensformen til at se på, hvordan den tavse viden er rodfæstet i handling og den individuelle tilknytning til en specifik kontekst i TBTLP. Nonaka påpeger,

² Begrebet “vidensskabende” er vores oversættelse af Nonakas betegnelse “knowledge-creating”

at der eksisterer en distinktion mellem eksplicit og tavs viden, hvilken består af fire elementer, der tilsammen udgør en vidensspirale (Nonaka & Takeuchi, 1995). Vi vil se på, hvilke elementer, der gør sig gældende i TBTL, samt hvilken betydning dette har for den enkelte, udviklingen af indsatsen, samt muligheden for synliggørelse og udbredelse.

Socialisering er det første element i vidensspiralen, hvor tavs viden videregives som tavs viden. Gennem socialisering deles erfaringer, mentale modeller og tekniske færdigheder. Vidensdelingen foregår her gennem imitation og samarbejde. Selvom individet lærer den tavs viden fra en anden, kan der være problemer forbundet herved, idet denne viden aldrig bliver eksplicit (Nonaka & Takeuchi, 1995: 62-65).

Eksternalisering er det andet element, som handler om at artikulere tavs viden til eksplicit viden. Det pågældende element er nøglen til videnskabelse. Hvis den tavs viden ikke kan ekspliciteres, vil det ikke være muligt at indgå i dialog med andre og frembringe nye koncepter (Nonaka & Takeuchi, 1995: 65-67).

Kombinering er det tredje element i vidensspiralen. Individet kombinerer her adskilte stykker af eksplicit viden sammen til en ny helhed. Sammenlægning, kombineret og systematisering af eksisterende viden kan føre til skabelsen af ny viden (Nonaka & Takeuchi, 1995: 67-69).

Internalisering er det sidste element i vidensspiralen. Når eksplicit viden deles i en organisation, kan andre internalisere den og dermed redefinere deres tavs viden. Den eksplicite viden skal dermed blive en del af individernes fælles vidensbase og organisationskulturen. Individet kan bedre internalisere denne viden ved at dokumentere den (Nonaka & Takeuchi, 1995: 69-70).

3.3 Samhandlingsorden

Goffman beskæftiger sig med de mindste bestanddele af det sociale liv, herunder ansigtsudtryk, kropslige bevægelser, adfærdsmønstre og de usynlige sociale færdselsregler. Han undgår bevidst anliggender, der vedrører det store perspektiv eller det langvarige. Derimod beskæftiger han sig med det trivielle, flygtige og usanselige (Jacobsen & Kristiansen, 2004: 9-19). Med begrebet *samhandlingsorden* forsøger Goffman at beskrive hverdagslivets ansigt til ansigt relationer, som oftest er afgrænset af tid og rum. Ifølge Goffman er mødet ikke tilfældigt og uforudsigeligt, da det relaterer sig til en given social ordens struktur og regler. Goffman afgrænser social samhandling til det, der udelukkende kommer til udtryk i sociale situationer bestående af to eller flere fysiske tilstedeværende individer (Goffman, 2004b [1982]: 280-319). Samhandlingsordenen omfatter således "alle de tilsyneladende ubetydelige tildragelser i menneskers daglige omgang og konversation med hinanden er udtryk for en orden. Denne orden er ikke karakteriseret ved ét stort

samlende princip, men består i mangfoldige og uendelige varierede former for selvregulering i menneskelige ansigt til ansigt samhandlinger" (Harste & Mortensen, 2013: 246).

Vi vil særligt have fokus på samhandlingsordenens situationelle effekter, da disse har indvirkning på de sociale strukturer. En stor del af arbejdet i organisationer, herunder beslutningstagning, overførsel af information, koordinering af fysiske opgaver, foregår ansigt til ansigt. Disse opgaver er derfor sårbare over for de ansigt til ansigt interaktioner, da der er en fare for at situationen bliver mistolket. Dertil kan organisationer opleve at blive afhængige af bestemte medarbejdere, hvilket kan skabe begrænsninger for organisationen (Goffman, 2004b [1982]: 297-298). I de institutionaliserede rammer indgår individer dagligt i servicetransaktioner. Serviceyderen og servicemodtageren befinder sig i samme sociale situation, som er præget af regler og procedurer. Den grundlæggende opfattelse og normen i servicetransaktioner er, at alle der modtager en serviceydelse skal behandles ens. Dette lighedsprincip udgør således en formel for, hvordan servicen udføres, og rutiner etableres. Dette kan dog påvirke individets opfattelse af, hvor han eller hun er placeret i samfundet, og i visse tilfælde kan individet føle sig diskrimineret (Goffman, 2004b [1982]: 312-319).

3.4 Roller

Goffman betragter *roller* som socialiseringens grundenhed, da roller skal tolkes som handlinger determineret af omgivelsernes forventninger. Goffman definerer roller som "når indehaveren af en position indtager denne, må han påtage sig hele den række af handlinger som hører til den tilsvarende rolle, så rollebegrebet medfører en social determinisme og en doktrin om socialisering" (Goffman, 2004a [1961]: 196). Roller gør således social orden mulig. Samtidig er roller ikke noget individet er, men noget individet gør, da roller er noget individet træder ind i (Goffman, 2004a [1961]: 194-218).

Grundlæggende optræder et individs rollespil i en cyklus af sociale ansigt til ansigt situationer med såkaldte *rolle-andre*. Rolle-andre beskrives som de relevante tilhører, hvor lægen eksempelvis kun kan fungere i sin rolle, hvis han har nogle patienter. Patienter er således en del af lægens rolle-andre og udgør sammen med sygeplejersker med videre *rollesættet*. Social forandring i en rolle opstår, når forskellige rolle-andre tilføjes eller fjernes fra rollesættet (Ibid.). Individets selvforståelse er foranderligt og bliver skabt i relation til rolle-andre og den sociale situation, individet befinder sig i. Grundlæggende besidder alle individer mere end én rolle, da vi er involveret i flere systemer og derfor har flere "selver". Vi ser dog i undersøgelsen kun på, hvordan de forskellige aktører optræder i TBTLP, selvom de selvfølgelig også er en del af andre systemer på andre tidspunkter. Goffman mener, at der bør skelnes mellem forskellige typer af sociale identiteter, der knytter sig til forskellige

situationer. Roller påtages på forskellige måder, hvorfor vi skildrer de fem former for forhold til de roller, som individet enten spiller eller tildeles (Ibid.).

Rolleforpligtelse henviser til en bestemt tildelt rolle, som individet er nødt til at spille. Hermed fastlåses individet i en position og tvinges til at efterleve bestemte handlinger og personlige ofre, der er indbygget i rollen. Individet oplever at blive dybt forpligtet, hvis rollen udføres regelmæssigt, og derfor er rolleforpligtelse typisk svær at undslippe. Et eksempel herpå kunne være rollen som handicappet, hvor mennesker med handicap bliver pålagt en identitet, som er svær at undslippe, idet den udføres regelmæssigt (Goffman, 2004a [1961]: 194-218).

Rolletilknytning referer til de roller, som vi gerne vil spille. Et individ oplever en særlig tilknytning, hvis udførelsen af rollen fremmer selvidentifikation og følelsesmæssig begejstring. Rolletilknytning handler således om en selvvalgt identitet. Individet kan dog også være tilknyttet en rolle, som han eller hun er forpligtet til (Goffman, 2004a [1961]: 198-199). Eksempelvis kan mennesker med handicap føle sig tilknyttet til sygerollen. Dette sker i tilfælde, hvor mennesket med handicap nyder at blive passet og plejet og dermed gerne vil forblive syg (Kampmann, 2014: 109-117).

Rolleomfavning handler om "at forsvinde fuldstændig ind i det virtuelle selv der er til rådighed i situationen, at blive opfattet fuldstændig gennem dette billede og udtrykkeligt bekræfte sin accept af det" (Goffman, 2004a [1961]: 206-207). Individet forsvinder således fuldstændig ind i rollen, hvorfor der nærmest er lighedstegn mellem individet selv og rollen. Rolleomfavning henviser dermed til de roller, vi helt frivilligt påtager os. Dette kræver tilstedeværelsen af tre forhold. Først og fremmest omfatter det en åbenlys eller erklæret tilknytning til rollen. Dernæst en demonstration af kvalifikationer og evner til at udføre rollen, og endeligt et aktivt eller spontant engagement i den eksisterende rolleaktivitet (Ibid.). Eksempelvis omfavner mennesket med handicap sin rolle, hvis han eller hun opfatter handicappet som en mulighed for at leve et rigere og anderledes liv end majoriteten af befolkningen. Dette ses i nogle handicaporganisationer, hvor mennesker med handicap dyrker deres helt egen kultur (Kampmann, 2014: 109-117).

Rolledistance opstår når individet tager afstand til rollen og ikke ønsker at identificere sig med den. Dette skal forstås sådan, at individet spiller rollen, men lægger en distance. Dette kan gøres ved at spille rollen med humor, ironi eller sarkasme. Der er således modstand indlejret i rolledistance, hvilket viser, at roller ikke altid er selvvalgt. Dette understreger også, at når Goffman siger, at individets dannelse er socialt deterministisk, så er der ikke tale om en hård determinisme (Goffman, 2004a [1961]: 194-218). Et menneske med handicap kan eksempelvis distancere sig fra rollen ved at forsøge at skjule sit handicap over for andre, selvom det kan have alvorlige konsekvenser, såsom ikke at få den nødvendige hjælp (Kampmann, 2014: 109-117).

Individet indtager forskellige roller på samme tid, hvilket stiller krav til, at individet er i stand til at skifte mellem disse. Denne vekslen mellem roller kan være problematisk. *Rollekonflikt* opstår i situationer, hvor individet bliver tvunget til at spille to eller flere roller på samme tid. I en sådan situation bliver individet tvunget til at stå over for forskellige rolle-andre, hvorfor der opstår en konflikt i individets identitet. I denne forbindelse skelner Goffman mellem to forskellige former for rollekonflikt. Den første form handler om, at individet bliver tvunget til at indtage flere roller, der har forskellige krav. Den anden form omhandler, at individet kan opfatte sin rolle anderledes end andre (Goffman, 2004a [1961]: 194-218).

3.5 Opsummering

Kapitlet skitserede både organisationssociologiske- og mikrosociologiske begreber. Goffmans samhandlingsorden viser, at der eksisterer en løs kobling mellem samhandlingsordenens praksisser og sociale strukturer. Nonakas vidensspiral bidrager med at synliggøre de sociale strukturer, da det at kunne eksplicitere tavs viden er afgørende for videnskabelse og innovativ tænkning. Vi vil desuden benytte de sociale strukturer til at beskrive abstraktionerne gennem Goffmans rollebegreber, der finder sted på et mikroniveau (Goffman, 2004b: 308-309).

4. Organisation og ledelse

Kapitlet omhandler vores organisatoriske problemstilling, hvor der ses på organisationen *The Back To Life Project*. Vores problemstilling omhandler måden projektet organiserer sig. Vi belyser hvilke problematikker der er til stede gennem temaerne værdier og kultur, motivation, samt fællesskab og roller (Bilag 6). Temaerne bliver diskuteret med udgangspunkt i at skabe forandring og opnå en bæredygtig organisation.

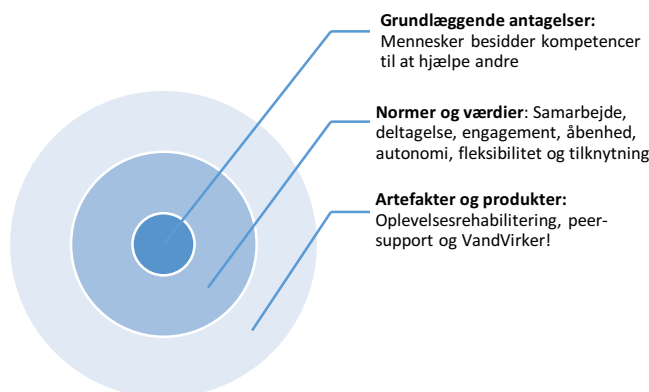
4.1 Organisationsbeskrivelse

The Back To Life Project, TBTLP, er et socialt initiativ, som forsøger at tænke og løse sociale problemer anderledes. Projektet er stiftet i 2010 af Mikkel Salling Holmgaard fra Aalborg, der i 2006 blev stukket i halsen med en kniv og blev alvorligt skadet i armen. Projektet er opstået på baggrund af mangler i det offentlige system, idet Mikkel selv erfarede, at der ikke var meget hjælp at hente, "selvom man aktivt beslutter sig for selv at ville tage ansvar i kampen for at komme tilbage i livet" (TBTLP, 2016). Projektet beskæftiger sig med mennesker, hvis liv har ændret sig drastisk grundet fysiske skader og tilbyder et alternativ til den offentlige sektors rehabiliteringstilbud. De har fokus på en helhedsorienteret indsats, hvor de tilrettelægger individuelle rehabiliteringsforløb (Ibid.). Projektet drives af personer med et stort personligt engagement og forskelligartethed. Det består af to fastansatte, en bestyrelse og omkring 15 frivillige, som enten fast eller ad-hoc er inde over projektet (Bilag 3.2; Bilag 1). Finansieringen sker via fonde og private bidragsydere, dog samarbejder TBTLP udelukkende med fonde, der har tiltro til projekts initiativer og indsats. Det er således vigtigt at deres interesser sikres, og derfor er der et ønske om at blive omtalt som et projekt med særinteresser. I denne sammenhæng har projektet også ladet sig ApS-registrere. Alligevel kan der argumenteres for, at det befinder sig i en gråzone mellem at være en virksomhed og en forening. Dette skyldes, at det både består af foreningslivets høje grad af frivillighed og flade struktur, men samtidig er registreret som et selskab (Bilag 1: 2).

4.2 Organisationskultur og værdier

Organisatorisk kultur er defineret som "et sæt af fælles, taget forgivet implicite antagelser, som en gruppe har og bestemmer hvordan gruppen opfatter, tænker og reagerer på forskellige miljøer" (Sinding & Waldstrøm, 2014: 453, oversat fra originalen). Organisatorisk kultur skal således forstås som noget, der opererer uden for vores bevidsthed og består af mange forskellige lag. Kulturen i TBTLP udspringer af stifteren Mikkels filosofi om at være den person han aldrig selv mødte (TBTLP, 2016). På baggrund af denne filosofi er der opstået en udviklingskultur i TBTLP, da kulturen bygger på moral og solidaritet og ser en investering i mennesker med handicap som en samfundsmæssig

ressource (Sinding & Waldstrøm, 2014: 459; Bilag 3.1; Bilag 3.2). I Fons Trompenaars og Charles Hamden-Turners model for kultur sammenligner de organisatorisk kultur med et løg.

Figur 1 viser kulturen i *The Back To Life Project*. Kilde: Eget arbejde (F. Trompenaars, *Riding the Waves of Culture*, 1994 i Sinding og Waldstrøm, 2014)

Med udgangspunkt i Trompenaars og Hamden-Turners model for kultur forsøger figur 1 at anskueliggøre de forskellige kulturelle lag i TBTLP. Det yderste lag består af artefakter og produkter, som refererer til de fysiske og eksplicite aspekter af projektets kultur, såsom projektets selvskabte begreb *oplevelsesrehabilitering*. Begrebet omhandler troen på, at oplevelser og udfordringer i et genoptræningsforløb afføder motivation og udvikling i menneskers vej tilbage til livet. Oplevelserne rummer alt fra rejser, vandreture til almindelige dagligdagsaktiviteter (TBTLP, 2016; Bilag 3.2). Troels, der er tidligere deltager i TBTLP, udtaler i forbindelse med sin vandretur langs Hærvejen, at oplevelsen gav "én en kæmpe lyst til at blive ved og blive ved for deres skyld og blive ved for ens egen skyld, og så siger man til hinanden, at vi skal sgu klare det her, og vupti så har man gået 22 km" (Bilag 3.3: 25). Oplevelsesrehabilitering anvendes således til at belyse de fremskridt deltagerne gør undervejs i deres genoptræningsforløb. Samtidig er det også et udtryk for projektets gennemgående tankegang om, at "der er indtægt i faktisk at hjælpe menneske" (Bilag 3.2: 13).

Det næste lag består af normer og værdier. TBTLP er bygget op omkring et kollegialt værdisystem, hvilket blandt andet kommer til udtryk i interviewet med tidligere deltager Troels: "Man er meget procesorienteret og individorienteret og det er, ja ikke en hemmelig klub, men et lille fællesskab" (Bilag 3.3: 25). Dertil er værdier såsom samarbejde, handlefrihed, fleksibilitet, deltagelse, engagement og tilknytning også gennemgående for projektets arbejde, hvilket tydeliggøres i projektleder Mikkels udtalelse om, at "der er ingen, der bestemmer over os. Vi lever lidt vores eget liv, og så lægger vi op til, at andre også gerne må være med og samarbejde med alle mulig andre" (Bilag 3.2: 17). Uafhængighed er i særdeleshed vigtig for projektet, da det netop giver dem autonomi og fleksibilitet til at sætte deltagerne i centrum for deres eget rehabiliteringsforløb. Videre bevirker

den uformelle organisationsadfærd og åbenhed, at deltagerne opbygger tillid til både projektet og hinanden (Bilag 3.3).

Det sidste lag i projektets kultur består af deres grundlæggende antagelser. Projektets antagelser bygger på deres menneskesyn om, at alle "har en kompetence som menneske til at snakke med andre mennesker. Alle kan hjælpe" (Bilag 3.1: 9). De anser alle for at være lige kvalificeret til at hjælpe andre, hvorfor ens uddannelsesmæssige baggrund ikke er afgørende. Desuden understreger de, at en forudsætning for at hjælpe andre er, at man først og fremmest betragter folk som et menneske frem for alt andet (Bilag 5). Disse tre lag udgør tilsammen et normativt bindemiddel, som gennem en fælles virkelighedsopfattelse holder projektet sammen (Sinding & Waldstrøm, 2014: 450-463; Bilag 3.2). Ydermere er organisationskulturen også med at skabe en fælles identitetsfølelse, idet projektets frivillige og ansatte mere eller mindre har internaliseret værdierne og kulturen i TBTLP (Ibid.). På baggrund af denne fælles opfattelse af kulturen og praksis formodes det, at kulturen i projektet er stærk. En stærk organisationskultur er med til at fremme målretning, kontrol samt motivation. Enigheden omkring projektets værdi- og normsæt fungerer således som en uformel kontrolmekanisme og korrigerer samtidig adfærden. Endvidere inddrages projektets aktører i forskellige praksisser, hvilket skaber en øget motivation, da kulturen på denne måde er selvskabt og ikke påtvunget (Ibid.). En bagside ved denne stærke organisationskultur er, at projektet kan have svært ved at gennemføre forandringer, hvis disse udfordrer deres fremherskende overbevisninger. Kulturen vil således kunne virke som en begrænsende faktor i forhold til TBTLPs vision om synliggørelse og udbredelse.

4.3 Motivation

Grundet denne stærke organisationskultur er det relevant at se nærmere på motivation. Motivation handler om at stimulere mod handling og kan dermed være med til at forklare individers handlinger og adfærd. Ligeledes er motivation tillært og aktiveres af vore omgivelser. Der skelnes mellem to typer af teorier inden for motivation, herunder indholdsteorier og procesteorier. Indholdsteorier forsøger at beskrive, hvad det er der motiverer, mens procesteorier fokuserer på, hvordan vi bliver motiveret (Buelens et al., 2011: 206-209).

Indholdsteori

Indenfor indholdsteorier findes behovsteorier, hvor individet bliver motiveret af utilfredsstillende behov. Vi vælger at benytte Clayton Alderfers ERG-teori, der er en nyere indholdsteori inspireret af Abraham Maslows behovspyramide. Teorien tager udgangspunkt i fragmenter i den menneskelige motivation, hvor Alderfer har reduceret Maslows fem dimensioner til tre. De tre dimensioner er som følger; eksistensbehov, relationsbehov og vækstbehov. Teorien adskiller sig fra Maslows ved at

anerkende muligheden for en nedadgående retning. Dertil demonstrer ERG-modellen mulighed for, at mere end ét behov kan optræde på samme tid og skabe motivation (Buelens et al., 2011: 211-214).

I TBTLP er det væsentligt at se på, hvilke behov de forskellige aktører i projektet har, samt hvilken indflydelse dette har på projektet. Flere af deltagerne i projektet motiveres af, at de kan få opfyldt et eksistensbehov. Efter ændringen af deltagerens livssituation som følge af enten sygdom, ulykke eller andet opstår et behov for sikkerhed. Dette kan for eksempel være i form af økonomisk sikkerhed, hvor projektet agerer støtte i møder med advokater, banker, arbejdsgiver med mere. En deltager udtaler "*Mikkel sørger for advokatbistand, deltager selv i møderne og kommer gerne på besøg eller ringer*" (Bilag 6: 39). Det fremgår således at Mikkel er med til at opfylde behov, deltagerne har for sikkerhed og stabilitet. En deltager beskriver det som svært at miste førligheden, men projektet har bidraget med den støtte og vejledning som det offentlige system ikke har givet omkring situationen.

Flere behov i modellen kan som nævnt være tilstede på samme tid og på denne måde overlappe hinanden. Derfor motiveres flere af deltagerne af et relationsbehov, hvor social og ydre respekt spiller en rolle. Flere deltagere nævner det sociale aspekt som værende et bærende element, hvor "*Vi støtter og hjælper hinanden til aktiviteterne*" (Ibid.) og "*Det sociale er i højsædet*" (Ibid.). Projektet er med til at skabe rammerne for, at deltagerne kan få dækket deres behov for relationer. Dette sker blandt andet gennem aktiviteten *VandVirker!*, hvor deltagerne ofte mødes efter vandtræningen. Ligeledes stables flere sociale arrangementer på benene, hvor fokus er på både fysisk træning og socialt samvær. Projektet forsøger således at hjælpe til tilfredsstillelse af flere behov og iværksætter forskellige tiltag, som kan motivere deltagerne gennem deres rehabiliteringsforløb.

Størstedelen af deltagerne har ikke et vækstbehov, da det kræver accept af den sygdom eller skade, de er blevet ramt af. I visse situationer kan skaden eller sygdommen ikke helbredes, men blot holdes nede, og derfor kræver det en ny selvforståelse (Bilag 6: 38). I teorien tales der om frustrationsregression, hvor frustrationen over ikke at kunne opnå et højere behov øger trangen til at tilfredsstille et lavere behov. Deltagerne kan således have frustrationer over ikke at kunne opnå et vækstbehov og derved dyrke det sociale i projektet i højere grad (Buelens et al., 2011: 214).

Projektleder og peer-supporter Mikkel er i høj grad motiveret af et vækstbehov, da han netop selv har gennemgået et succesfuldt rehabiliteringsforløb. De frivillige vil også i højere grad være motiveret af et vækstbehov, da arbejdet i projektet muliggør en selvrealisering. De opnår anerkendelse og indre respekt i arbejdet med deltagerne. "*Det er utroligt givende at hjælpe folk med behov for det*" (Bilag 6: 38). Ligeledes giver følelsen af at have gjort en forskel motivation til at

bidrage mere til projektet. På trods af at Mikkel og de frivillige er motiveret af det samme behov, har Mikkel en større betydning for deltagerne i projektet (Bilag 3.3; Bilag 5.2). De frivilliges rolle i projektet ses således ikke som værende bærende for projektet, og herved kan selvrealiseringen blive blokeret. Det er således problematisk, at de frivillige og Mikkels arbejde ikke vægtes lige højt.

Procesteorier

Af ovenstående fremgår det, at behovsopfyldelse er en vigtig motivationsfaktor for projektet. Det er derfor også relevant at undersøge, hvordan projektet skaber motivation. Med udgangspunkt i målsætningsteorien belyses det, hvordan målsætning fungerer som motivationsfaktor i TBTLP. Målsætning er en proces, der kan øge motivationen til at handle, såfremt målene opfylder en række kriterier for den enkelte. Mål informerer folk om deres performances standarder og forventninger, og samtidig øger målsætning individuel, gruppe og organisatorisk performance (Buelens et al., 2011: 254-255).

TBTLP anvender målsætning i flere forskellige sammenhænge i projektet, og de er ikke bange for at stille krav til deltagerne (Bilag 3.3). Projektet udarbejder i samarbejde med den enkelte deltager mål for forløbet. Disse mål er personlige og fokuserer på, hvad der er relevant og vigtigt for den enkelte. Målene er derfor selektive og motiverer deltagerne til at handle og udvikle strategier, så de kan opnå. En anden vigtig faktor er, at deltagerne er personlig engagerede i at opnå målet. Deltagerne skal selv tage kontakt til projektet, idet "Det må være folk selv, der tager beslutningen om, at de er motiverede og gerne vil gøre noget ekstra." (Bilag 3.2: 21). Dette betyder også, at deltagerne allerede inden, de bliver tilknyttet projektet, skal være personligt engagerede og motiverede (Buelens et al., 2011: 255-256). Det kræver vedholdenhed at opnå succes med et opstillet mål. Projektet forsøger at sætte både kortsigtede og langsigtede mål, hvor de kortsigtede mål er trin til at opnå det langsigtede mål. Opnåelsen af disse mål belønnes i form af oplevelser, som projektet kalder oplevelsesrehabilitering. Her ses "de her oplevelser som værende noget motiverende, noget man gør sig fortjent til på en eller anden måde" (bilag 6: 38). I forbindelse med opnåelsen af målsætningen spiller feedback en vigtig rolle. Undervejs i forløbet klarlægges feedback, om deltagerne er på vej mod deres mål, eller om der skal ændres strategi (Buelens et al., 2011: 257). Dette gør deltagerne vedholdende og motiverede omkring deres mål. Derudover fungerer deltagerne også som en feedback-mekanisme for projektet, da der er et ønske om at levere en helhedsorienteret rehabiliteringsindsats, som kan måles i deltagerens forløb.

4.4 Fællesskab og roller

Projektteam og gruppe

Af figur 2 fremgår det, at TBTLP består af et projektteam mellem administrationen, peer-supportere og de frivillige, mens de to sidstnævnte også indgår som en del af gruppen med deltagerne i rehabiliteringsforløbet. Projektteamet arbejder ud fra en tilgang om at supplere hinandens kompetencer, hvormed tværfagligheden er i fokus. Det skaber en fælles forståelse for samarbejdet, som har til formål at sikre den mest effektive støtte og hjælp.

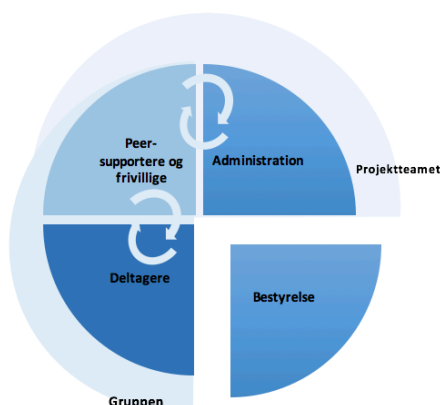
Vi har nogle forskellige hatte, der selvfølgelig kan blive taget på, og den måde, vi benytter hinanden lidt, er jo hvis der kommer nogle ting, som er meget specifikke, hvor jeg måske har noget viden qua min baggrund, som jeg kan hjælpe med. (Bilag 6: 41)

På baggrund heraf er de i projektteamet gensidig afhængige af de roller, der er til stede. Mikkels kompetencer og erfaringer kommer til udtryk gennem peer-support. Mathias sikrer med sine administrative kompetencer koordinering og samarbejde uden for TBTLP, mens Martin gennem sin fagspecifikke viden om fysioterapi kan sikre optimal genoptræning for den enkelte

Projektteamets specialiserede viden komplementerer således hinanden i den kreative problemløsning (Bilag 3.1; Bilag 3.2). Samtidig spiller kulturen ind gennem tilgangen om, at

man har mulighed for at give noget af sig selv, så personen kan mærke, at der ligger et menneske bag [...] Der er en person bag og de kompetencer jeg har som menneske og den relation jeg kan skabe er det primære, at jeg så tilfældigvis er fysioterapeut er sekundært. (Bilag 3.1: 9)

På den måde skabes der vished om, at alle der har lyst kan tage et ansvar og bidrage på forskellige vis til en forbedret rehabiliteringsindsats.

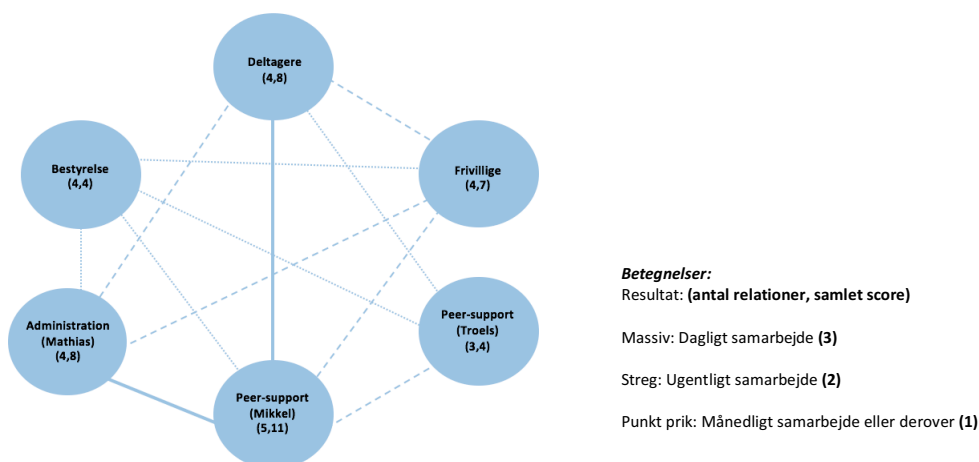
Figur 2 viser strukturen i The Back To Life Project, der rummer et projektteam og en gruppe. Kilde: Eget arbejde

TBTLP består videre også af en gruppe, herunder deltagerne, peer-supportere og frivillige. De samarbejder for at nå fastlagte mål, mens den enkelte i gruppen kan have individuelle mål. Således skabes der en fælles identitet i gruppen, som er i overensstemmelse med kulturen og værdierne i projektet. De etablerede strukturer i gruppen påvirkes dermed af projektteamets samarbejde, hvilket har betydning for alles adfærd og behovsopfyldelse. Mikkel beskriver desuden, hvordan der er blevet opbygget en model, hvor "det ikke rigtig føles som at være på arbejde. Det føles egentlig som om, at man hænger ud med sine venner" (Bilag 3.2: 15).

Heraf kan gruppen beskrives som en venskabsgruppe, hvor gruppedannelsen er opstået på baggrund af en fælles interesse for rehabilitering (Sinding & Waldstrøm, 2014: 272-273). Dette bevirker, at de frivillige og deltagerne siger "vi" om det, der laves i projektet (Bilag 3.2). Resultatet heraf er, at ansvaret og forventninger går begge veje i forbindelse opnåelse af både det enkelte medlem i gruppens eget mål samt projektets mål om at skabe nye måder at rehabilitere på.

Positioneringer i strukturen

Den enkelte i projektet opnår på baggrund af organisationsstrukturen et tilhørsforhold. Samspillet mellem de involverede både i projektemaet, gruppen og projektet som helhed fremmer motivationsmønstre og sociale normer. Elton Mayo beskriver, hvordan en arbejders adfærd og følelser er nært forbundet. Gruppens påvirkninger har en signifikant betydning for individuel adfærd, hvor især relationerne mellem individerne har stor betydning for ens position og virke heraf. Gennem et sociogram er det muligt at synliggøre de involveredes position i strukturen og på den måde identificere formål og konsekvenser for strukturen (Sinding & Waldstrøm, 2014: 272-274). På baggrund af et spørgeskema, om det indbyrdes samarbejde i projektet, har vi udarbejdet et sociogram (Bilag 7).

Figur 3 viser fordelingen af relationer og samlet score i sociogrammet. Kilde: Eget arbejde

Sociogrammet illustreret i figur 3 viser, at samarbejdet er baseret på forskellige roller, som har forskellig betydning for den enkelte. Roller er et sæt af adfærd, som folk forventer af personer i en position, der forsøger at afklare, hvordan disse sociale forventninger påvirker individernes adfærd. Roller er på den måde bestemt af medlemmets position (Sinding & Waldstrøm, 2014: 278-280). Det fremgår af figuren, at Mikkels rolle tillægges størst betydning for organisationens rammer. Projektets struktur er derfor afhængig af Mikkel, da det er gennem hans ageren, der handles og forandres. De frivillige tillægges ikke lige så stor betydning, hvilket kan skabe en differentiering. På baggrund heraf vil det være væsentligt at diskutere nye måder, hvorpå der kan skabes relationer. Ved at sætte fokus på, hvordan rollerne kan benyttes mere bevidst i arbejdet vil flere af medlemmerne få en større betydning og alle ressourcer vil blive udnyttet (Bilag 6).

Organisk organisationsstruktur

TBTLP bærer præg af en organisk organisationsstruktur, som er kendetegnet ved at være demokratisk deltagende, anvende tværgående kommunikation og have en flydende arbejdsdeling (Sinding & Waldstrøm, 2014: 384-408). Dette kommer til udtryk ved, at der i projektet ikke anvendes specifikke teknikker eller metoder i tilrettelæggelsen af rehabiliteringsforløbene. Stifteren og projektlederen Mikkel udtaler netop, at "først og fremmest så indeholder indsatsen det med at få dig i centrum. [...] Det, der er interessant, det er, at vi arbejder lidt uden regler" (Bilag 3.2: 13). Deltagerne har således stor indflydelse og medbestemmelse på eget rehabiliteringsforløb, idet projektet anvender en mere generel og bred indgangsvinkel til løsningsforlag. Ydermere ses der ikke nogen tydelig hierarkisk opbygning, da de ansatte og frivillige har "frie rammer i forhold til at udfolde sig på den måde, som man synes og lyster" (Bilag 6: 37). Dette bevirker, at beslutningsprocesserne forløber hurtigere, idet information såvel som beslutninger ikke skal bevæge sig igennem et hierarki. Der eksisterer således en bottom-up tilgang, hvor arbejdsfordelingen er flydende og koordinationen mellem projektets medlemmer er uformel og løst bundet (Sinding & Waldstrøm, 2014: 384-408).

En konsekvens heraf er, at arbejdsfordelingen deles mellem få enkeltpersoner med viden omkring forskellige fagområder. Derfor vil en klarlægning af rollernes betydning være essentiel at se nærmere på, da det kan være nødvendigt at sikre en bedre arbejdsfordeling for ikke at gå på kompromis med kvaliteten. Når antallet af deltagere begynder at stige, så stiger antallet af relationer også, hvorfor kvaliteten på nuværende tidspunkt vil afhænge af, hvor mange deltagere der er. Spørgsmålet, TBTLP også stiller sig selv, er, om de kan blive større, og om de kan holde fokus på

kvaliteten, hvis de bliver større (Bilag 3.2). Det er derfor en forudsætning at se nærmere på rollerne i projektet for at sikre en bæredygtig organisation.

4.5 Opsummering

I kapitlet blev flere organisatoriske problemstillinger i TBTLP belyst. Der eksisterer en stærk organisationsstruktur, hvilket kan gøre det svært for TBTLP at gennemføre forandringer, hvis deres værdier og normer udfordres. Målsætning fungerer som den primære motivationsfaktor i projektet, hvilket har en positiv effekt på deltageres rehabiliteringsforløb. Dertil motiveres deltagerne af et eksistens- og relationsbehov, hvorimod medlemmerne motiveres af et vækstbehov. Den organisatoriske struktur er meget afhængig af Mikkels rolle, hvilket bevirker at arbejdsfordelingen deles mellem få enkeltpersoner. Det vil derfor være centralt at undersøge, hvordan flere af medlemmerne kan få en større rolle i projektet, så alle ressourcer udnyttes. På baggrund af kapitlets refleksioner foretages en videre analyse af blandt andet rollefordelingen i kapitel 6.

5. Metode

Kapitlet indeholder vores metodiske overvejelser om aktionsforskningsprojektet. Først præsenteres vores videnskabsteoretiske afsæt, Paul Ricoeurs kritiske hermeneutik. Dernæst præsenteres vores kvalitative data og indsamlingen heraf. Videre beskrives vores databehandling og analysestrategi med udgangspunkt i Ricoeurs trefoldige mimesis. Validiteten bliver til sidst beskrevet og holdt op mod Ricoeurs tænkning.

5.1 Casebeskrivelse

Vores case rummer nye muligheder for social forandring. Forandringen ligger i, hvordan civilsamfundet i større grad kan tage et ansvar i løsningen af velfærdsstatslige udfordringer omkring rehabiliteringsindsatser. *The Back To Life Project*, TBTLP, ønsker at frigive nogle ressourcer fra det offentlige systemet og lade andre aktører i civilsamfundet spille en større rolle. Projektet sigter mod en anerkendelse af, at en investering i mennesker med handicap er gavnligt for samfundet. Projektet forsøger at komme med alternative løsninger på et socialt problem i form af inddragelse af pårørende, netværk og deltager. Målet for projektet er dermed at inddrage civilsamfundet i større grad, og tilbyder hermed et alternativ til den offentlige sektors rehabiliteringsindsats. Vores valg af case er baseret på et ønske om at belyse noget nyt, hvor der samtidig var mulighed for at skabe social forandring. Det har været oplagt at lave et aktionsforskningsprojekt, da projektet i forvejen arbejder på at inddrage og i fællesskab udvikle indsatsen. Den fælles praksishorizont var således allerede fra start etableret (TBTLP, 2016; Bilag 1).

5.2 Videnskabsteoretiske overvejelser

Vores videnskabsteoretiske ramme tager udgangspunkt i den franske filosof Paul Ricoeurs tænkning om kritisk hermeneutik. Begrundelsen for at inddrage denne tænkning er, at hans tilgang kan bidrage til at forene forståelse og forklaring i fortolkningen af de involverede i TBTLPs egne oplevelser og erfaringer. Den enkelte persons forståelse kan således fortolkes videre til et mere alment niveau, hvilket skaber en ny erkendelse af, hvordan den helhedsorienterede indsats kan sikres. Dertil kan vi komme med anbefalinger til, hvordan praksis forandres (Juil, 2012: 140-141).

Ricoeur bevæger sig inden for et hermeneutisk afsæt i en fænomenologisk filosofi, hvor bevidsthedens intentionalitet er i fokus. Det fænomenologiske aspekt kom til syne i dataindsamlingen, hvor vi gennem interviews fik et indblik i, hvordan interviewpersonerne selv opfattede og erfarede dagligdagen i TBTLP. Ligeledes søgte vi i fremtidsværkstedet at nå ind til de involveredes individuelle oplevelser af og erfaringer med indsatsen. Ricoeur afviser muligheden for, at disse opfattelser og erfaringer bliver ideale objekter i bevidstheden. De fænomenologiske beskrivelser af erfaringerne er bestemt af forforståelsen, der afhænger af den enkelte

interviewpersons eksistentielle situation, hvorfor det ikke objektiveres. På baggrund heraf mener Ricoeur, at den fænomenologiske tilgang må suppleres med hermeneutikken (Hermansen & Rendtorff, 2002: 13-20).

Vi benyttede os af vores forforståelse, tilegnet gennem læst litteratur på området i forbindelse med forklaringen af det sagte. I dataindsamlingen var derfor både forklaring og forståelse tilstede. Den hermeneutiske tilgang, bidrog dermed til at overskride det fænomenologiske for at præcisere og differentiere erkendelsen. Ricoeurs tilgang til hermeneutikken har en kritisk idealistisk tilgang til den menneskelige erkendelse, hvor der bygges bro mellem idealisme og realisme. Tilgangen stræber ligeledes efter at komme ud til erkendelsens grænser ved at fortolke det overskud af mening, der implicit ligger i den menneskelige livsverden (Ricoeur, 2002c [1986]: 171-176; Hermansen & Rendtorff, 2002: 13-15). Vi benyttede os af Ricoeurs narrative model om den trefoldige mimesis i forsøget på af finde det overskud af mening, der lå implicit i den helhedsorienterede indsats (Ricoeur, 2002b [1983]: 75).

Den trefoldige mimesis er en model for en erkendelsesteoretisk cirkel med henblik på at forstå menneskelige handlinger i et tidsligt forløb (Hermansen & Rendtorff, 2002: 22). Begreberne generaliseres til en forståelse af enhver tekstuel objektivering af menneskelig handling som en aktiv proces, hvor "fortællingen er en konstrueret, kreativ efterligning af menneskets handlingsliv og dets emotionelle dimensioner i form af sammenhængen mellem praksis og pathos" (Ibid.). Det samme gjorde sig gældende i vores undersøgelse, hvor fortællingerne var de medvirkendes egne beretninger om hverdagen med den helhedsorienterede indsats. I den sammenhæng taler Ricoeur om det narrative *mythos*, hvor "den narrative gøren geninstallerer verden i dens tidsdimension i den udstrækning, det at fortælle og recitere er at genudføre handlingen" (Ricoeur, 2002b [1983]: 113).

Hele den fortalte fortælling indeholder narrative elementer, der kommer frem i mimesis I, fremanalyseres i mimesis II og viderebearbejdes i mimesis III. Vi benyttede os af den trefoldige mimesis i vores databehandling og analysestrategi, hvilket gav os mulighed for at se på den samlede fortælling. Det handlede for os om "at 'almengøre' den lokale mening i en enkelt tekst til en almen mening, der har universel betydning" (Hermansen & Rendtorff, 2002: 18). Dermed kunne vi problematisere den helhedsorienterede indsats, samt hvilke elementer der bærer den helhedsorienterede indsats for til sidst at finde frem til kravene i håndteringen af problematikkerne.

5.3 Data og dataindsamlingsmetoder

Vores undersøgelse er foretaget gennem aktionsforskning, hvor formålet er at skabe forandring ved hjælp af forskningsbaserede udviklingstiltag og aktiviteter. Vi søgte at påvirke det studerede felt, mens dets aktører påvirkede den viden, der blev produceret. Det betød, at vi fik en aktiv rolle i dataindsamlingen. Den kvalitative undersøgelse, blev skabt gennem tre interviews og et

fremtidsværksted (Tofteng & Husted, 2012: 359-360). Vi afholdte til en start et møde med Mikkel, projektstifteren og Mathias, der står for det administrative arbejde for at skabe tillid. Formålet var også at danne os et overblik over projektet som helhed samt klarlægge, hvilke aktører projektet bestod af, og hvem der var interesseret i at deltage i vores dataindsamling.

Det var vigtigt, at de involverede i TBTLP var med til at åbne op for, hvad vores undersøgelse skulle tage fat på, hvorfor vi har haft en induktiv tilgang til dataindsamlingen. Vi foretog tre semistrukturerede interviews for at danne os et indblik i interviewpersonernes hverdag og oplevelse af den rehabiliteringsindsats de er en del af (Se tabel 1).

Navn	Alder	Beskæftigelse	Rolle i TBTLP
<i>Troels</i>	21 år	Studerende	Tidligere deltager i TBTLP Bestyrelsesmedlem Nystartet peer-supporter
<i>Mikkel</i>	30 år	Fuldtidsansat i TBTLP	Projektstifter Peer-supporter Bestyrelsesmedlem
<i>Martin</i>	27 år	Fysioterapeut	Frivillig fysioterapeut på VandVirker! Bestyrelsesmedlem

Tabel 1 viser de tre interviewpersoner, samt deres rolle i projektet. Kilde: Eget arbejde

Til de tre interviews blev der udformet semistrukturerede interviewguides, hvor forskellige temaer dannede grundlag for interviewet. Temaerne var gennemgående i alle interviews, hvor enkelte spørgsmål dog var forskellige som følge af interviewpersonernes forskellige roller i TBTLP (Bilag 2). De semistrukturerede interviews havde således en forudbestemt struktur, som var en hjælp til at sikre tilstrækkelig information. Strukturen for, hvordan vores interviews skulle forløbe, var dog ikke fast, idet interviewet forløb som en samtale, hvor interviewpersonerne havde frihed til at fortælle om deres oplevelser og erfaringer, og interviewerens frit kunne stille uddybende spørgsmål. Alle interviews foregik over telefonen, hvor interviewpersonerne gav accept til, at vi måtte lydoptage og transskribere interviewene. Der blev ligeledes givet accept til at navnene på de tre interviewpersoner måtte fremgå i projektet.

Vi afholdte efter vores tre interviews et fremtidsværksted med 11 involverede fra projektet, hvor formålet var at få forskellige aktører fra projektet til at åbne op over for problemstillinger og drømme (Se tabel 2). Et Fremtidsværksted motiverer mennesker til en målrettet kamp for forbedringer og forandringer, hvilket skulle danne grundlag for en forandringsproces. Endvidere bygger fremtidsværkstedet på åbenhed, inklusion og anerkendelse af menneskers forskellige erfaringer og viden. Denne metode gav således mulighed for at forskellige personer i berøring med

TBTLP ”i fællesskab bestræber sig på at udkaste ønskelige, mulige, men også foreløbigt umulige fremtider og at undersøge mulighederne for at virkeliggøre disse udkast” (Jungk & Müllert, 1984: 15).

Fremtidsværkstedet bygger foruden en forberedelsesfase på tre udøvende faser, herunder kritik-, fantasi- og virkeliggørelsesfase, som vil blive beskrevet løbende (Jungk & Müllert, 1984).

Fremtidsværkstedet blev afholdt efter aktiviteten *VandVirker!*, som er et tiltag iværksat af TBTLP. Her er vandtræning to gange om ugen, hvor deltagerne arbejder med den fysiske genoptræning. Det var vigtigt for os, at omgivelserne var trygge og kendte for at fremme muligheden for dialog og diskussion. Vi havde derfor også medbragt morgenmad, hvilket gav mulighed for at starte en uformel dialog med de fremmødte samt skabe tillid. Den ideelle fremtidsværkstedstid er tre dage, hvor én fase gennemføres hver dag (Jungk & Müllert, 1984: 60). Grundet distancen mellem Esbjerg og Aalborg samt manglende tid var vi nødsaget til at afholde alle værkstedets faser over samme dag. Derfor blev særligt de to sidste faser mærket af denne tidsmangel. Der var under hele fremtidsværkstedet en god og åben dialog blandt de forskellige deltager, men vi blev nødt til at afbryde for at sikre os, at vi nåede alle faser indenfor den afsatte tidsramme.

Fremtidsværkstedet og dets faser blev ikke præsenteret for de deltagende, men derimod forklaret som en workshop, der tog udgangspunkt i forskellige øvelser. Disse øvelser havde til formål at udvide den traditionelle mund-øre kommunikation til også at omfatte hånd og øje. Det der blev sagt, forsøgte vi også at visualisere. Dermed var det for deltagerne muligt at overskue arbejdet og forholde sig aktivt (Jungk & Müllert, 1984). Der blev uddelt post-its i forskellige farver for at adskille de frivilliges, deltagerens og administrationens inputs fra hinanden. Herudover blev der lagt en farve på midten af bordet, som kunne benyttes hvis de ønskede at se sig ud af deres rolle og dermed den specifikke uddelte farve. Dette gav også mulighed for at skrive noget ned, som ikke umiddelbart passede ind i den dialog og diskussion, vi var i gang med. Gennem hele fremtidsværkstedet indgik vi aktivt som en del af feltet, hvor vi også kom med inputs og tanker til de forskellige faser. Derfor skrev vi også tanker ned på post-its, hvor vi benyttede os af farven i midten, der blev kategoriseret som *andet*. Nedenfor ses fordelingen af de fremmødte til fremtidsværkstedet. Vi har dog ikke følt det nødvendigt at synliggøre yderligere hvem deltagerne var, da vores fokus har omhandlet dialogen og den viden vi i fællesskab skabte gennem faserne.

<i>Rolle i TBTLP</i>	<i>Antal</i>
<i>Deltager</i>	8
<i>Frivillig</i>	2
<i>Administration</i>	1

Tabel 2 viser fordelingen af de involverede i fremtidsværkstedet. Kilde: Eget arbejde

Fremtidsværkstedet indledtes med en øvelse, hvor deltagerne fik til opgave at færdiggøre sætningen "hvad nu hvis...". Dette åbnede op for drømme og håb for fremtiden og skabte en god start på de øvrige refleksioner. Derefter begyndte kritikfasen, hvor målet var at tømme rummet for kritik og utilfredshed stort som småt. Fasen blev præsenteret som de udfordringer, deltagerne så (Tofteng & Husted, 2012:388-389). Gennem fasen blev der lagt vægt på både individuelle, projektmæssige eller samfundsmæssige udfordringer. Deltagerne skulle i første omgang selv notere nogle tanker ned på deres post-its, mens de herefter var i dialog med sidemanden. Til sidst blev de forskellige udfordringer, der var blevet snakket om rundt omkring, diskuteret i plenum. Alle kunne dermed byde ind og diskutere, hvilket åbnede op for flere udfordringer og erfaringer. Udfordringerne blev løbende kategoriseret i samarbejde med deltagerne og sat op på en planche. Herefter fulgte fantasifasen, hvor deltagerne skulle komme med visioner og glemme virkelighedens strukturelle og begrænsende rammer. Således var det op til deltagerne selv at bestemme, hvordan de mente en anden virkelighed skulle se ud. Strukturen var den samme som i kritikfasen, hvor vi ligeledes deltog aktivt i processen (Ibid.). Til sidst skulle de udfordringer og drømme, der var kommet frem under de to første faser føres ud i livet. Dette blev til i virkeliggørelsesfasen, hvor deltagerne kunne vælge mellem to forskellige modeller, hvor formålet var at føre fantasierne til handling. Det blev gjort i mindre grupper. Her blev der diskuteret, hvordan et bestemt mål kunne gøres til handling. De to modeller lagde op til at virkeliggørelsen kunne omhandle lang- og kortsigtede mål. De kortsigtede mål omhandlede, hvordan deltagerne allerede indenfor et antal dage kunne begynde en forandringsproces. Håbet var at inspirere deltagerne til handling, hvor deltagerne kunne se sig selv som en aktiv del af forandringen. Ligeledes var muligheden for at udforme et mere langsigtet og komplekst mål, hvor modellen fungerede som en hjælp til at anskueliggøre, hvordan målet kunne opnås og virkeliggøres (Bilag 5.3).

5.4 Databehandling

I første del af dataindsamlingen var formålet, at vi gennem interviews fik et indblik i interviewpersonernes oplevelser og erfaringer med rehabiliteringen i hverdagen. De optagne interviews blev transskriberet med henblik på at omforme det sagte sprog til det skrevne uden, at det fik betydning for meningsdannelsen. Herefter blev der foretaget en åben kodning, hvor vi løbende udviklede koderne ved at sammenholde relationerne til andre koder, kontekster og handlinger (Kvale & Brinkmann, 2015: 262-263). Dette førte til en umiddelbar kategorisering af interviewpersonernes egne forståelser og perspektiver. I forbindelse med fremtidsværkstedet blev den viden, der var produceret i interviewene grundlag for fælles handling. Fremtidsværkstedet fremkaldte nye kollektive forståelser på baggrund af den forforståelse, vi havde fra interviewene. Samtidig var der også plads til nye individuelle perspektiver, der fik betydning undervejs. Vi forsøgte

igen at lave en åben kodning, mens vi var bevidste om, at vores tidligere forforståelse fra interviewene kunne præge kodningen. Derfor blev kodningen mere begrebs- end datastyret (Ibid.).

Vores data fra fremtidsværkstedet viste flere af de samme oplevelser og erfaringer med TBTLP som i vores interviews, mens der også opstod andre endnu ikke set. Vi gik derfor tilbage i vores oprindelige kodning af interviewene og genkaldte kategorier, der ikke først var antaget. På den måde blev det til en kodningsproces, der bar præg af en hermeneutisk meningsfortolkning, indtil yderligere kodninger ikke syntes at give anledning til nye indsigter (Kvale & Brinkmann, 2015: 274-275). Ifølge Ricoeur vil der dog altid være mulighed for fortolkning, da der i den umiddelbare tekst vil ligge et overskud af mening gemt. Vi har derfor i databehandlingen og analysestrategien benyttet os af Ricoeurs metodiske ramme for den trefoldige mimesis til at skabe en samlet bearbejdelse og fortolkning af dataene. Se udsnit i Tabel 3 (Bilag 6).

Meningsenhed "Hvad der siges"	Betydningsenhed "Hvad der tales om"	Temaer og undertemaer
Interviews: Mikkel: "Der har manglet en form for hjælp eller interesse i faktisk at hjælpe personen. [...] det at komme til skade handler ikke om dig, men det handler om systemet" (Bilag 3.2: 13) Mikkel: "Når du så snakker med det offentlige, så snakker de om, hvad du skal og når du snakker med os, så snakker vi om, hvad du gerne vil" (Bilag 3.2: 14)	Det offentlige system er resultatorienteret fremfor at være individorienteret. Dokumentation er ikke det vigtigste. Andre tiltag kan også virke, selvom der ikke er evidens for det endnu.	Tema 1: Samfundets ansvar Det offentlige system

Tabel 3 viser et udsnit af skemaet for vores samlede databehandling. Kilde: Bilag 6

Mimesis I betegner "den uformidlede praksis, en præfigurativ virkelighed, kendetegnet ved en eksistentiel ureflekteret forståelse" (Hermansen & Rendtorff, 2002: 22). I den samlede tabel for databehandlingen illustreres denne fase i kolonnens meningsenhed. Her kommer den enkeltes egne oplevelser, erfaringer og handlinger, til udtryk gennem citater fra interviews og fremtidsværkstedet (Bilag 6). Den første fase gav på den måde en begyndende forståelse af de involveredes oplevelser af den helhedsorienterede indsats, som blev beskrevet gennem deres hverdagsprog. Disse små delfortællinger var fyldt med henvisninger, da der i dagligdagen benyttes narrative strukturer til at ordne de uformidlede oplevelser (Ricoeur, 2002b [1983]: 78-79). Resultaterne af mimesis I dannede på den måde baggrund for den efterfølgende fortolkning i mimesis II.

Mimesis II "betegnes som konfiguration eller gestaltning af denne præfiguration" (Hermansen & Rendtorff, 2002: 22). Der blev i denne fase skabt en dybere tolkning af de

umiddelbare oplevelser og erfaringer, da konfigurationen indeholder et erkendelsespotentiale. Det handlede derfor om at skabe en helhed i vores data, der kunne synliggøre nogle generelle temaer og dertilhørende undertemaer, som hver især sagde noget om den helhedsorienterede indsats. Dette ses i kolonnen for betydningsenhed (Bilag 6). Fasen bidrog til at skabe et overblik over indholdet i datamaterialet og identificere, hvad der blev talt om, hvilket ses i Tabel 4.

Den helhedsorienterede indsats

Samfundets ansvar	Værdier og kultur	Motivation	Fællesskab	Roller	Udbredelse
Det offentlige system	Selvstændighed	Selvmotivation	Netværk	Kompetencer	Manglende kendskab og forståelse for synlighed
Civilsamfundets rolle	Kultur	Vilje	Fællesskabsfølelse	Peer-support	Drømme for fremtiden
		Motivation gennem fællesskab	Fællesskab mellem deltagerne	Samarbejde	

Tabel 4 viser de strukturelle temaer og undertemaer, der fremkom ved mimesis II. Kilde: Eget arbejde

Mimesis III "udtrykker en refiguration eller fortolkning af den konfiguration fortolkeren og digteren har skabt af den uformidlede praksis" (Hermansen & Rendtorff, 2002: 22). Denne fase satte rammen for analysestrategien, hvor de strukturer, der viste sig, blev samlet til én fortælling. Fortolkningsprocessen i mimesis III bevægede sig på den måde fra at kunne sige noget om den enkeltes oplevelse af en helhedsorienteret indsats i hverdagslivet til at kunne sige noget alment om, hvilke effekter rehabiliteringsindsatsen i TBTLP har. Fortolkningerne i mimesis I og II var udelukkende datastyret og først herefter blev teorier og begreber udvalgt som fortolkningsramme for mimesis III. Først blev temaerne kultur og værdier, motivation, roller og fællesskab behandlet i kapital 4 belyst med teorier og begreber fra organisation og ledelse i kapitel 4. Behandlingen af disse temaer gjorde det klart, at det var relevant at foretage en mere dybdegående analyse af temaerne; samfundets ansvar, roller, fællesskab og udbredelse i kapital 6. Temaerne fra organisation og ledelse vil indgå implicit i analysen. Dette sikrede en mere kritisk tolkning i analysen, der kunne munde ud i anbefalinger for udvikling af TBTLPs organisatoriske strukturer og den helhedsorienterede rehabiliteringsindsats. Vi benyttede os her af Erving Goffmans samhandlingsorden og rollebegreber samt Ikujiro Nonakas vidensspirale. Begreberne satte fokus på flere reflekterende aspekter og sikrede en kritisk fortolkning. Goffman beskæftiger sig med det trivielle og de situationer, der ofte tages for givet, mens Nonaka beskæftiger sig med, hvordan en eksplicitering af tavs viden kan gøre organisationer mere tilpasningsdygtige (Jacobsen & Kristiansen, 2004; Nonaka, 2007).

5.5 Undersøgelsens validitet

Undersøgelsens validitet fungerer som en dokumentation for, hvordan vores viden er produceret, samt hvordan resultaterne er opnået gennem kvalitative metoder. Et relevant punkt er, hvordan vi som forskere har forholdt os til feltet. Aktionsforskningen foreskriver, at vi er en aktiv del af feltet. Vi har dermed været refleksive over betydningen af vores forforståelse, der har været en aktiv del af den viden der er blevet produceret.

Validering er baseret på en usikkerhed og den kvalitative sandsynligheds logik, hvor det altid er muligt at argumentere for eller imod en fortolkning, konfrontere fortolkninger og dømme mellem dem. (Kvale & Brinkmann, 2015: 325-328)

Dette synspunkt støttes af Ricoeur, der mener at validering er en *argumenterende disciplin*. Det blev dermed muligt med Ricoeurs fortolkningsproces at følge en kontinuerlig analyse, der søgte en holdbar fortolkning gennem argumentation ved kritisk fortolkning. Ifølge Ricoeur skal man ikke validere i forhold til, om det er sandt set ud fra de involverendes synspunkt. I stedet skal det gennem argumentation være op til læseren at vurdere, hvorvidt en fyldestgørende fortolkning er opnået. Det vil dermed altid være muligt at argumentere for eller imod en fortolkning eller konfrontere den (Ricoeur, 2002a [1986]: 65-66; Kvale & Brinkmann, 2015: 325). Med muligheden for at reflektere over undersøgelsens resultater har vi benyttet os af kommunikativ validering, der handler om at gå i dialog om resultaternes gyldighed, hvilket kan foregå i forskersamfundet, offentligheden eller med de involverede i forskningen (Juil & Pedersen, 2012: 427). Valideringsprocedurer er således foretaget undervejs i forskningsprocessen, da der blev stillet krav til gennemsigtighed, indsamling af valide data, og opnåelse af en fyldestgørende fortolkning i forhold til Ricoeurs erkendelsesteori om den trefoldige mimesis. Gennem hele processen har vi forholdt os kritisk både til de resultater, der er kommet frem samt vores egen rolle.

Et kriterium for et vellykket aktionsforskningsprojekt er, at praksis forbedres (McNiff & Whitehead, 2009). I fremtidsværkstedet søgte vi at inspirere deltagerne til handling, hvorfor vi lavede to modeller, hvoraf én af dem var rettet mod at deltagerne kunne være med til at igangsætte forandring ved at tage personligt ansvar. Hvorvidt dette blev virkeliggjort har vi ingen dokumentation på, hvorfor vi heller ikke kan beskrive effekten heraf. Projektet bygger i stedet på en analyse af en forbedring af indsatsen omkring den helhedsorienterede indsats, hvortil vi har lavet en række anbefalinger, der kan iværksættes af TBTL. Forandringstiltagene er grundet semesterprojektets korte tidshorizont, ikke blevet iværksat i praksis. Vores anbefalinger befinder sig således stadig på et pilotstadium, da vi har været begrænset af en tidshorizont. Et ønskeligt scenarie havde været, at vi nåede at gennemføre fremtidsværkstedets sidste fase, opfølgingsfasen. Målet for denne fase er

netop en kritisk afprøvning af mulighederne for at gennemføre forslagene, herunder en vurdering af hindringer for gennemførelsen, samt hvordan disse kan overvindes. I stedet vil vi i det kommende semesterprojekt forsøge at iværksætte nogle af tiltagene, da vi fortsætter samarbejdet med TBTLP.

5.6 Opsummering

Kapitlet belyste, hvordan vi tilstræbte os en forskning, der kunne føre til forandring gennem kvalitative metoder. De oplevelser og erfaringer, der kom frem i dataindsamlingen blev fortolket via Ricoeurs trefoldige mimesis. Det fortolkede datasæt blev belyst gennem en organisatorisk problemstilling, videreført i analysen og diskuteret med udvalgt litteratur og teori. Løbende forholdte vi os til validiteten for at sikre os en holdbar fortolkning gennem argumentation ved kritisktolkning. Dette resulterede i anbefalinger til udvikling af den helhedsorienterede indsats og muligheden for udbredelse.

6. Analyse og diskussion

I kapitlet analyseres det indsamlede data med særligt fokus på temaerne samfundets ansvar, roller og udbredelse (Bilag 6). Goffmans samhandlingsorden og rollebegreber vil fungere som bærende forklaringsramme for vores datastyrede analyse, mens vi også vil se på, hvilke elementer fra Nonakas vidensspiral der er tilstede, og hvilken betydning dette har.

Afsnit 6.1 omhandler de involverede i TBTLPs forhold til deres rolle, hvor afsnit 6.2 ser på medlemmernes rolle samt hvilke kompetencer og viden de besidder. Begge afsnit forsøger at belyse underspørgsmålet: *Hvilken betydning har rollefordelingen for indsatsen?* I afsnit 6.3 besvares underspørgsmålet: *Hvorledes kan en udvikling af arbejdsmetoden være med til at give pårørende og frivillige en større rolle i indsatsen.* Afsnittet omhandler muligheden for, at de frivillige, de pårørende og netværket kan spille en større rolle i indsatsen. I afsnit 6.4 bliver mulighederne for videreudvikling af projektet analyseret. Her besvares underspørgsmålet: *Hvilke forudsætninger skal opfyldes for at TBTLP kan synliggøre og udbrede effekterne af indsatsen?* Afslutningsvis sammenholdes analysens resultater med litteraturstudiet i afsnit 6.5.

6.1 Deltagernes opfattelse af deres situation

Ifølge Goffman optræder individets rollespil i en cyklus af samhandling med rolle-andre. De forskellige typer rolle-andre, som individet står overfor i sin rolle, kaldes samlet for rollesættet. Individets overordnede rolle er forbundet med en bestemt position, hvilken kan inddeles i rollesektorer (Goffman, 2004a [1961]). Det daglige arbejde i projektet består af mange forskellige ansigt til ansigt situationer, som involverer forskellige rolle-andre. Mikkel og de frivillige fungerer som deltagerne rolle-andre. De nævnte rolle-andre konstituerer tilsammen et rollesæt omkring deltagerne. Der eksisterer forskellige rollesæt internt i projektet, tilmed flere end den ovenfor nævnte. Det er derfor muligt at opdele projektet i forskellige rollesektorer, hvor aktiviteterne indenfor en bestemt rollesektor kan være forskellige og forandres, da de involverer forskellige rolle-andre.

Mange af deltagerne gav i kritikfasen udtryk for, at det var en udfordring at skulle acceptere sin situation, da de fysisk ikke kan "gøre som man plejer. Eks. cykle, svømme og andre "glade ting" (Bilag 5.1: 30). Manglende accept af situationen viser, at deltagerne forsøger at tage afstand til rollen og har svært ved at identificere sig med den. Denne rolledistance opstår, fordi rollen som handicappet i deltagerne tilfælde ikke er selvvalgt. Rollen som handicappet er opstået som følge af en pludselig fysisk skade, der har ændret deres livssituation drastisk. Dermed er rollen som handicappet en ny identitet, som deltagerne er blevet pålagt og skal forholde sig til. Deltagerne omgivelser stiller derfor også nogle andre forventninger til dem og deres ageren, hvilket kan betyde,

at mange af deltagerne enten føler sig forpligtet eller ligefrem distanceret til sin rolle som et menneske med handicap.

Sociale forandringer i en rolle opstår når rolle-andre bliver tilføjet og fjernet fra rollesættet (Goffman, 2004a [1961]). Før deltagerne blev en del af TBTLP, så sammensætningen i deres rollesæt anderledes ud. Nogle af de forhenværende rolle-andre er blevet fjernet fra deres rollesæt, og samtidig er nye rolle-andre blevet tilføjet i forbindelse med deres deltagelse i TBTLP. Denne forandrede sammensætning i deltagernes rollesæt kan have betydning for deres forhold til rollen som handicappet. Projektets udviklingskultur og kollektive værdisystem har stor betydning for udviklingen af deltagernes selvforståelse og motivation (jf. kapitel 4). TBTLP sætter den menneskelige kontakt i centrum. Tidligere deltager Troels udtaler, at "det hjælper rigtig meget det der med, at man ved, at man ikke er alene om tingene. At man ikke sidder i en gummibåd for sig selv lidt ude i et stort hav, og der er ikke nogen omkring en" (Bilag 3.3: 24). Det havde således en stor betydning i fantasifasen, at deltagerne var omgivet af ligestillede, hvor "Vi er i samme båd her" (Bilag 6: 42). Det sociale aspekt er derfor enormt bærende for projektet, og disse sociale relationer udfylder samtidig nogle behov hos deltagerne (jf. kapitel 4). Gennem fællesskab og socialisering videregiver deltagerne tavs viden mellem hinanden. Deltagerne hjælper og støtter hinanden til aktiviteterne og giver samtidig råd ud fra egne erfaringer, hvorfor "de andre deltagere også bliver peer-supportere på en eller anden måde" (Bilag 6: 43). Deltagerne socialiserer sig på denne måde til en bestemt tavs viden omkring det at være skadet inden for TBTLP. Projektet kan derfor være medvirkende til at ændre den måde, deltagerne påtager deres rolle som handicappet på. Støtten og interessen fra projektets side samt socialiseringselementet kan medvirke til, at deltagerne accepterer deres situation, som når Troels udtaler:

Det kan godt være lidt svært især, når man er ung og skal træne alle mulige underlige ting, som nede i fitnesscenteret der ser det mærkeligt ud, når jeg står på en balancebold, mens de andre gutter de står og fyrer den af med dumbbells og skal bare "grow the muscles". [...] det kommer sgu lige lidt senere for mig. (Bilag 3.3: 26)

Denne accept kan betyde, at deltagerne bevæger sig fra at være distanceret til eventuelt at føle sig tilknyttet til deres rolle (Bilag 6). TBTLPs helhedsorienterede rehabiliteringsforløb har således en indvirkning på, hvorledes deltagerne spiller deres rolle, idet der bliver tilføjet nye rolle-andre til deres rollesæt.

6.2 Medlemmernes betydning for TBTLP

6.2.1 Mikkels kompetencer

Det sociale aspekt er ét af de bærende elementer i projektet, men uden mennesker med stort personligt engagement og forskellige kompetencer ville projektet ikke kunne bestå. Dette engagement kommer blandt andet til udtryk i interviewet med frivillig fysioterapeut Martin, som udtaler "Man kan ikke lade være med at leve sig ind i den her persons situation, og jeg føler jo, at det jo lige så meget er en sejr for mig, som det er en sejr for vedkommende, at det lykkedes, fordi man lægger så meget af sig selv i det" (Bilag 3.1: 9).

På trods af at projektet drives af personer med stort personligt engagement, tillægges Mikkel alligevel en større betydning end de øvrige for projektet og dets opbygning (jf. figur 3). Troels udtaler i interviewet, at "Når man nævner TBTLP så er det jo klart, at det er jo Mikkel, man tænker på" (Bilag 3.3: 29). Mikkel fungerer således som et varemærke for projektet og ifølge deltagerne fra fremtidsværkstedet, har Mikkel denne afgørende betydning, fordi "det projektet kan, er Mikkel" (Bilag 5.2: 32). Projektet er struktureret omkring Mikkel, hvorfor Mikkel kommer til at udgøre selve fundamentet for TBTLP. Dette kan skyldes, at Mikkel har et særligt forhold til sin rolle. Det fremgår tydeligt i interviewet, at Mikkel omfavner sin rolle som peer-supporter. Han påtager sig frivilligt rollen som peer-supporter, og han har en åbenlys og erklæret tilknytning til rollen. Dertil besidder han de rette kvalifikationer og evner til at udføre rollen, idet han selv har oplevet, hvilken omvæltning det er, når ens liv ændres drastisk som følge af en fysisk skade (Goffman, 2004a [1961]; Bilag 3.2) I sit daglige arbejde bruger Mikkel

peer-support som værende. Jeg har en masse erfaringer, og dem har jeg bare i baghovedet, når jeg er ude og snakke med folk. Jeg tror, at det giver dem en fornemmelse af, at jeg forstår dem. (Bilag 3.2: 16)

Det er således tydeligt, at Mikkel tydeligt investerer sin opmærksomhed og energi i deltagernes rehabiliteringsforløb.

6.2.2 De frivilliges kompetencer

Medlemmerne i TBTLP er "ikke noget qua ens uddannelse - men i stedet i kraft af det arbejde man laver" (Bilag 6: 42). TBTLP forsøger at afvige fra frivilliges uddannelsesmæssige baggrund, men benytter de sig af den tavse viden, der ligger heri. Dette gør sig eksempelvis gældende til aktiviteten VandVirker!, hvor de frivillige fysioterapeuters viden er det bærende. De frivillige fysioterapeuter kan bidrage med viden fra deres profession og baggrund, mens de modsat

kan lære noget af Mikkel i kraft af den personlige erfaring, han har været igennem. Jeg kan lære noget af Mathias, idet han har nogen viden om, hvordan det kommunale system foregår. [...] Så det er det med at lære af hinanden til at blive endnu dygtigere til at hjælpe folk. Det er nok den måde vi bruger hinanden mest på. (Bilag 6:44)

Det fremgår, at de frivillige socialiserer sig til tavs viden og somme tider formår at eksternalisere denne viden til eksplicit viden. Ser vi på de frivilliges forhold til deres rolle, er der nærmere tale om en tilknytning end omfavelse af deres rolle. De frivillige ønsker at spille rollen grundet deres store personlige engagement. Endvidere fremmer udførelsen af rollen som frivillig i projektet selvidentifikation og opfylder nogle vækstbehov (jf. kapitel 4). Grunden til at de frivillige antageligvis ikke omfavner deres rolle er, at deres samarbejde med deltagerne ikke er lige så stærkt som Mikkels. Mikkel er fuldtidsansat, hvorimod de frivillige kun er der med jævne mellemrum (jf. figur 3). Dertil besidder Mikkel nogle særlige kompetencer og erfaringer qua sin rolle som peer-supporter, som ingen af de frivillige på nuværende tidspunkt besidder. Der er derfor behov for, at den tavse viden som Mikkel besidder ekspliciteres gennem eksternalisering. Dette er imidlertid et problem, idet Mikkel udtaler:

Altså jeg aner ikke hvad jeg gør [...] jeg har aldrig læst begrebet peer-support [...] Altså jeg har det bare sådan, at jeg går ud med hænderne på ryggen og siger pænt goddag. Så prøver jeg egentlig bare at snakke med dem, og så prøver jeg at tænke over, hvad jeg tror, at jeg kan gøre. Det er sådan set sådan, jeg fungerer. (Bilag 3.2:19)

Mikkel mangler således bevidstheden om, hvordan hans erfaringer spiller ind, og herved mangler der en eksplicit viden om, hvad det er, der gør Mikkels arbejde så bærende for projektet. Det er en nødvendighed at Mikkels viden ekspliciteres, således andre også kan påtage sig denne rolle. På nuværende tidspunkt blokerer denne tavse viden for frembringelsen af nye rehabiliteringskoncepter samt synliggørelse af projektets arbejde (Nonaka & Takeuchi, 1995).

De frivillige investerer ikke lige så meget af sig selv i deltagerens rehabiliteringsforløb og omfavner dermed ikke deres rolle. Deltagelse i projektet kræver ligeledes engagement og følelsesmæssig tilknytning. Det kan være en af grundene til, at projektet oplever en intern udfordring vedrørende rekrutteringen af frivillige (Bilag 3.2). Mikkel udtaler:

Vi har smidt rigtig mange frivillige ud [...] Vores navn skal ikke lægges til den indsats, hvis de ikke er der. Det har også betydet nogen gange, at jeg har smidt nogle af mine rigtig gode venner af et initiativ, fordi de gerne vil hjælpe, men er for dovne. (Bilag 3.2: 20)

Det handler netop om at finde ildsjæle, således rehabiliteringsindsats kvalitetssikres (Bilag 5.2). Dermed fordrer deltagelse i projektet ikke blot en rolleforpligtelse, men snarere en rolletilknytning eller rolleomfavning.

6.2.3 Samarbejde og identitetskonflikt

I forlængelse af ovenstående problematik kan en udfordring også ligge i, at mange kan have svært ved at forene sig med TBTLPs arbejdsmåde. Projektet er netop ikke bygget op omkring "de klare rammer, som samfundet tit og ofte identificerer sig med" (Bilag 3.1: 10). Der anvendes ingen bestemte teknikker, hvilket også skaber en flydende arbejdsdeling, hvor Martin udtaler "det er meget i situationen, at vi tager den rollefordeling" (Bilag 3.1). Medlemmerne af TBTLP har således mange forskellige "hatte" de kan tage på, hvor det er den specifikke kontekst, der bestemmer hvilken "hat" de tager på. Dette er i overensstemmelse med Goffmans skildring af roller, som en position individet kan træde ind i, udfylde og derefter træde ud af igen (Goffman, 2004a [1961]; Bilag 6: 44). Denne fleksibilitet og autonomi, som er indbygget i projektets organisatoriske struktur har mange fordele. Strukturen muliggør blandt andet tilrettelæggelsen af et proces- og individorienteret rehabiliteringsforløb. Denne fleksible arbejdsdeling stiller dog også visse krav til medlemmerne, da de skal være i stand til veksle mellem flere forskellige roller. Denne vekslen kan skabe en rollekonflikt, da medlemmerne kan blive tvunget til at spille to eller flere roller på samme tid. Der kan enten stilles forskellige krav til rollerne, som medlemmerne skal indtage, eller medlemmerne kan opfatte sin rolle anderledes end omgivelserne. Eksempelvis var Mathias' opfattelse af sin rolle som administrator i starten ikke i overensstemmelse med Mikkels forventninger.

Det har været en lang proces for os, at få Mathias væk fra det der. Han havde et kæmpe behov i starten [...] for ligesom at få det italesat og få sat ord på. [...] Jeg kunne ikke være mere ligeglad med, hvad tingene hedder. (Bilag 3.2: 18)

Mathias har således været nødt til at tilpasse sin måde at arbejde på, så hans rolle harmonerede med projektets forventninger. Dermed kan denne flydende samarbejdsform i værste fald bevirke, at medlemmerne oplever en identitetskonflikt (Goffman, 2004a; Bilag 6).

6.3 Deltagernes netværk

TBTLP har et ønske om, at deltagernes netværk skal tage en større del i problemløsningen. De mener, at projektet lige nu påtager sig en opgave, som samfundet egentlig burde tage sig af (Bilag 6).

Vi vil gerne lære folk at løse det her selv i deres netværk og med banker og forsikringsselskaber. [...] Jeg er også bussebøhmanden, som ringer til dem (familien) og siger. hvad fanden er det de har gang i, hvorfor har I så travlt med at skændes [...] i stedet for at hjælpe den og den person. (Bilag 3.2: 20)

Inddragelse af deltagernes netværk er på nuværende tidspunkt en udfordring, da projektet har fokus på peer-support metoden og viden herom ikke ekspliciteres. Dette fokus bevirker, at Mikkel bliver projektets eksistensbetingelse, hvilket en deltager i kritikfasen problematiserer. "Man skal blive mødt på samme måde. Hvad hvis det ikke er Mikkel? Kan man finde en anden, der kan det?" (Bilag 6: 43). Samhandlingen i projektet er afhængig af Mikkel, da han på nuværende tidspunkt er den eneste udprægede peer-supporter. Dette skaber nogle begrænsninger for de sociale strukturer, da Mikkels manglende tilstedeværelse kan skade projektet.

På baggrund af det ville projektet muligvis være mere bæredygtigt, hvis de frivilliges rolle fik en større betydning for projektet, da der lige nu kun er én Mikkel. Samtidig ville det være relevant i forhold til TBTLPs vision om, at flere borgere skal delagtiggøres i nogle af rehabiliteringsprocesserne. Det er de færreste i deltagernes netværk, som er i stand til at træde ind i rollen som peer-supporter, da de hverken besidder de rette kvalifikationer eller motivation. Derimod vil deltagernes netværk, herunder familie og venner, lettere kunne spille rollen som frivillig, da de har nogenlunde de samme forudsætninger for at agere støtteperson for den tilskadedkomne. Mikkel udtaler også at "Nogen gange så får vi etableret netværker omkring en person på en måde, som gør, at de også er frivillige for os" (Bilag 3.2: 19). Hvis deltagernes netværk skal kunne fungere som en form for frivillig for projektet, kræver det, at de ikke udelukkende føler sig forpligtet og dermed tvunget til at påtage sig rollen som støtteperson.

I den forbindelse vil der være mulighed for, at det vil have en negativ indvirkning på deltagernes rehabiliteringsforløb, hvis deltagernes netværk føler, at der kun er personlige ofre indbygget i rollen som støtteperson for personen med handicap. Deltageren vil som følge heraf kunne have sværere ved at acceptere sin sygdom, da personen vil føle sig som en byrde for sine omgivelser. Deltagernes netværk skal dermed ikke blot føle sig forpligtet til rollen som støtteperson, men snarere føle en tilknytning til rollen. Det kræver dog, at der arbejdes ud fra en tilgang, som de frivillige og de civile aktører kan identificere sig med, samt at civilsamfundet bliver bevidste om, hvordan TBTLP støtter deltagerne. Det kan kun ske, hvis der er eksplicit viden og dokumentation af

indsatsen tilstede. Effekten vil være, at civilsamfundet kan kombinere dele af den eksplicitte viden og herved opnå en bedre forståelse.

6.4 Forudsætninger for synliggørelse og udbredelse af indsatsen

I fremtidsværkstedets virkeliggørelsesfase var det langsigtede mål for TBTLP at synliggøre deres indsats samt øve indflydelse på tværs af sektorer. Hermed vil projektet gøre op med tanken om "at projektet stadig ses som en "skør" idé. For nogen en utopi" (Bilag 5.2: 31). Ved at bryde igennem de "mure", de oplever, vil der være mulighed for at udbrede deres særlige rehabiliteringskultur. For at opnå dette mål vil medlemmerne øge kontaktfladen og udbrede budskabet ved at involvere interessenter og eksisterende samarbejdspartnere (Bilag 5.3).

TBTLP står i opposition til det offentlige system, idet de ikke følger samme lighedsprincip. Samhandlingen i det offentlige er underlagt nogle institutionaliserede rammer bestående af servicetransaktioner, der er kendetegnet ved regler og rutiner (Goffman, 2004b [1982]). Dette bevirker, at interaktionen mellem serviceyder og servicemodtager let giver deltagerne en følelse af, at det medmenneskelige går tabt. Det eksemplificeres i interviewet med Troels, som udtaler "det var bare næste patient, det var sådan en samlebands tænkning" (Bilag 3.3: 25). Flere af deltagerne udtrykte ligeledes i kritikfasen, at de "føler sig som et nummer i det offentlige system", da der er for "meget fokus på skaden og man glemmer mennesket" (Ibid.). Disse oplevelser understøttes af administrator Mathias, som tidligere har været ansat i det kommunale. Han udtrykker, at der er en fare ved at træde ind i det offentlige system, da det er underlagt en universalistisk tankegang (Ibid.). TBTLPs rehabiliteringsindsats er udsprunget som kritik heraf. Mikkel mener, at der i det offentlige "har manglet en form for hjælp eller interesse i faktisk at hjælpe personen. [...] Det at komme til skade handler ikke om dig, men det handler om systemet" (Bilag 6: 37). I stedet leveres der en indsats, hvor der er fokus på den enkelte. Projektet forsøger således at afvige fra det offentliges servicetransaktioner ved at have handlefrihed (Bilag 6). Samhandlingen i TBTLP er dermed underlagt en anden social ordens struktur og regler end i det offentlige.

Forskellen i den sociale orden i det offentlige og TBTLP skyldes forskellige normer og værdier. Som følge heraf vil der kunne opstå et sammenstød i mødet mellem de to samhandlingsordener. Eksempelvis udtaler frivillig fysioterapeut Martin i interviewet, at "hvis vi vælger at bygge hele vores sundhedssystem ud på, hvad vi kan skabe evidens for, jamen så bliver det et meget, meget firkantet system" (Bilag 3.1: 12). Det offentlige system er bygget op omkring dokumentation, hvorimod der i TBTLP hersker en værdi om at handle frem for at beskrive. Denne værdi gælder især Mikkel, der udtaler at "vi ikke gider at bruge energi på at sidde og tale om det her. Vi gider ikke at bruge energi på at beskrive ned i alle detaljer" (Bilag 6: 31). Det kan være en mulig forklaring på, at Mikkel's rolle forbliver bærende og samtidig også en hindring for at kunne øve indflydelse på tværs af sektorerne.

Det kræver derfor, at projektet ser på, hvordan tavs viden kan blive til eksplicit viden både internt i projektet og til det øvrige samfund. Den eksplicite viden skal blive en del af TBTLPs fælles vidensbase og kultur, da det være medvirkende til at bryde barriererne de på nuværende tidspunkt oplever. En kombineret og internalisering kan ikke finde sted så længe Mikkels viden ikke gøres eksplicit. Dermed formår TBTLP på nuværende tidspunkt ikke at skabe ny viden, hvilket begrænser en synliggørelse og udbredelse af deres innovative rehabiliteringstilgang.

6.5 Diskussion

Vores undersøgelse bekræfter på mange måder undersøgelseerne fra litteraturstudiet. TBTLP står i modsætning til det offentlige system ved at afvige fra servicetransaktioners regelbaserede tilgang. Deltagerne i TBTLP opfattes ikke som en servicemodtager, men som et menneske, der har ret til et specialiseret rehabiliteringsforløb. Projektet stiller virkelighedsnære mål, hvor deltagerne gennem hverdagsoplevelser opgraderer deres evner og kompetencer (Bilag 1). Vores udvalgte litteratur påpeger gode effekter med individualiserede rehabiliteringsforløb, da disse forløb afspejler brugernes tilstand og behov. Hvorimod standardiserede rehabiliteringsforløb kun har fokus på diagnosen og ikke tager højde for et borgernært perspektiv (Rasmussen et al., 2014: 49-50; Petersen, 2009: 52-56; Cott, 2004: 5).

TBTLPs hensigt med et specialiseret rehabiliteringsforløb er, at det skal rumme en helhedsorientering af hele menneskets livssituation, hvor målet ikke er at få deltagerne til at passe ind i forløbet, men derimod at få forløbet tilpasset den enkelte deltager. Deres nuværende arbejdsmetode rummer lige nu kun en peer-support tilgang, som kun udøves af Mikkel. Det er derfor relevant at se på, hvordan projektet kan uddanne flere peer-supportere, hvor eksempelvis tidligere deltagere kan påtage sig denne rolle.

Det fremgik yderligere af analysen, at der mangler en metode, der skaber mulighed for, at de pårørende og frivillige kan benytte sig af og identificere sig med (jf. kapitel 6.4). TBTLPs tilgang til helhedsorienteret rehabilitering lægger sig op af recovery-metoden, som netop har fokus på den personlige udviklingsproces, hvor der arbejdes hen imod et nyt selvbillede (Århus Kommune, 2007). Deltagerne vil med fokus på deres personlige udvikling kunne få lettere ved at acceptere deres ændrede livssituation og ikke føle sig underkastet handicappet. Det kan således være medvirkende til, at deltagernes måde at påtage sig rollen som handicappet ændres. Derudover vil recovery eller en anden metode også kunne rumme en tilgang, som de frivillige lettere vil kunne gøre brug af, da metoden ikke forudsætter særlige erfaringer som peer-support metoden gør. Således vil de frivillige kunne få en større rolle i projektet, hvor det på nuværende tidspunkt er bundet meget op på Mikkels indsats. Effekten ville også gøre det muligt at inddrage deltagernes netværk i bedringsprocessen, da netværket kan spille en afgørende rolle i deltagernes forsøg på at vende tilbage til livet. Netværket

og de frivillige vil dermed have en specifik tilgang til at kunne tage et større ansvar i indsatsen, hvilket giver mulighed for at en sikring og udvikling af rehabiliteringsindsatsen.

6.6 Opsummering

Kapitlet har bidraget til viden om, hvilken betydning den helhedsorienterede rehabiliteringsindsats har for deltagerne, samt hvorledes indsatsen kan forbedres. Analysen viste, at deltagelse i projektet kræver stort engagement fra alle involverede, hvilket enten fordrer en rolletilknytning eller rolleomfavelse. Mikkels rolle er på nuværende tidspunkt afgørende for projektets overlevelse, hvorfor det er essentielt at sætte fokus på, hvordan de frivilliges kompetencer bedre kan udnyttes, samt hvordan det er muligt at inddrage deltagernes pårørende og netværk i rehabiliteringsprocessen. Her vil rehabiliteringstilgangen recovery være en mulig arbejdsmetode, da de lettere vil kunne identificere sig med denne tilgang i forhold til peer-support. Endelig bør projektet fokusere på at alle fire elementer af vidensspiralen er til stede, hvis deres vision om udbredelse og synliggørelse skal virkeliggøres.

7. Konklusion og anbefalinger

7.1 Undersøgelsens hovedresultater

På baggrund af vores aktionsforskningsprojekt kan vi nu besvare vores hovedspørgsmål: *Hvordan kan The Back To Life Project skabe bedre betingelser for at sikre en helhedsorienteret rehabiliteringsindsats?* Ud fra vores kvalitative undersøgelser kan vi konkludere, at The Back To Life Project kan være medvirkende til at skabe en bredere rehabiliteringskultur, hvor ibrugtagning af relevante indsatsstyper, såsom en helhedsorienteret rehabiliteringsindsats, skaber mulighed for at give civilsamfundet en større rolle i rehabiliteringsindsatsen. Resultaterne viser, at projektets nuværende indsats har en positiv effekt på deltagerne. Rehabiliteringsforløbet er tilpasset den enkelte, og dermed bidrager det til at redefinere deltagernes selvbillede og deres forhold til egen rolle. Dertil vil fællesskabet og projektets organisering også være med til at fremme redefineringen af den enkelte, da projektet er præget af en afinstitutionalisering, der medvirker til, at deltagerne ikke klientgøres.

Vores resultater peger dog også på muligheder for forbedring af praksis, der kan sikre bedre betingelser for indsatsen. Arbejdsfordelingen i projektet er meget flydende, hvorfor der ikke eksisterer nogen klar defineret rollefordeling. Dette skaber en fleksibel og autonom organisationsstruktur, hvilket giver medlemmerne stor handlefrihed til at tilrettelægge rehabiliteringsforløbene ud fra den enkelte deltagers behov. Konsekvensen heraf er, at der kan opstå en rollekonflikt, da medlemmerne skal veksle mellem forskellige roller. Projektet vil kunne drage fordel af en tydeligere rollefordeling. Derved vil arbejdsbyrden også kunne deles mellem flere personer, da projektets indsats på nuværende tidspunkt primært afhænger af Mikkel og peer-support metoden.

Resultaterne peger ydermere på, at en udvikling af arbejdsmetode muliggør, at de pårørende og frivillige kan benytte og identificere sig med metoden. Udviklingen af arbejdsmetoden kunne indebære en recovery tilgang, der ikke forudsætter særlige kompetencer eller erfaringer som peer-support metoden gør. En yderligere forudsætning for at skabe bedre betingelser er, at den tavse viden, som Mikkel besidder, gøres eksplicit. På nuværende tidspunkt skaber den tavse viden barrierer for, at andre kan gøre brug af den viden, Mikkel har, hvilket også kan være medvirkende til, at de frivillige bliver fastholdt i deres rolle og ikke får en større betydning i indsatsen. Den eksplicite viden skal blive en del af TBTLPs fælles vidensbase, da dette vil være med til at bryde nogle af de barrierer projektet på nuværende tidspunkt oplever. TBTLP er underlagt en fællesskabsbaseret social orden, hvorimod andre sektorer er underlagt henholdsvis markeds- og regelbaserede sociale ordener. Det kan skabe sammenstød i mødet derimellem, hvorfor projektets stærke kultur ikke må virke begrænsende for deres vision om at øve indflydelse på tværs af sektorer.

Samlet set kan vi konkludere, at TBTLPs nuværende indsats rummer mange gode aspekter, dog med plads til forbedringer af de organisatoriske strukturer, der kan sikre bedre betingelser for en helhedsorienteret rehabiliteringsindsats.

7.2 anbefalinger

På baggrund af den gennemførte undersøgelse afsluttes projektet med en række anbefalinger, der med fordel kan iværksættes af TBTLP. Anbefalingerne er udarbejdet ud fra ønsket om et bæredygtigt projekt, der kan sikre en helhedsorienteret rehabiliterings indsats. Anbefalingerne er som følger:

1. Det anbefales, at TBTLP beslutter, hvorvidt der skal arbejdes mod et samlet defineret mål i projektet eller mod synliggørelse og udbredelse af en arbejds metode eller indsats type.
2. Det anbefales, at TBTLP implementerer en ny metode eller tilgang foruden peer-support i arbejdet. Metoden skal opfylde kriteriet om, at de pårørende og frivillige kan benytte og identificere sig med arbejds metoden. Ligeledes vil udviklingen kunne give øget mulighed for civilsamfundet til at deltage aktivt og tage et større ansvar i rehabiliteringsindsatsen.
3. Det anbefales, at TBTLP i højere grad inddrager og udvider andelen af frivillige i projektet. Udvidelsen skal følge kriteriet om, at de frivillige skal have en idealistisk tilgang, hvor intentionen er at se på hele menneskets livssituation og gøre brug af en særlig brugervenlighed.
4. Det anbefales, at TBTLP satser mere på potentialet af den allerede eksisterende frivilligruppe, herunder fysioterapeuter og andre fagpersoner. Frivilligruppen kan bidrage med flere ressourcer til en fagspecifik viden, hvor potentialet er større, end det der udnyttes nu.
5. Det anbefales, at TBTLP gør deres viden tilgængelig internt i projektet, hvis deres vision om øget indflydelse på tværs af forskellige sektorer skal virkeliggøres

8. Litteraturliste

Bonfils, I. S. & Bangshaab, J. (2016): *Rammer og vilkår for rehabilitering*. I I. Schrøder & K.S Petersen (red), *Sociologi og rehabilitering*, 1. Udgave, 1. Oplag. Forfatterne og Munksgaard, København.

Borg, M. & Davidson, L. (2008): *The nature of recovery as lived in everyday experience*. Buskerud University College, Journal of Mental Health, April 2008

Buelens, M., Sinding, K., Waldstrøm, F., Kreitner, R. & Kinicki, A. (2011): *Organisational behaviour*, 4. Udgave. McGraw-Hill Education.

Cardol, M., De Jong, B., A. & Ward, C., D (2002): *On autonomy and participation in rehabilitation*, Disability and Rehabilitation, 2002; Vol. 24, No. 18.

Cott, C. (2004): *Client-centered rehabilitation: client perspectives*:

<http://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/09638280400000237> (adgangsdato: 01-11-2016).

Danmarks Statistik (2016): *Statistisk Årbog 2016*

<http://www.dst.dk/Site/Dst/Udgivelser/GetPubFile.aspx?id=22258&sid=staa> (adgangsdato: 14-12-16)

Goffman, E. (2004a) [1961]: *Rolledistance*. I M. Jacobsen & S. Kristiansen (red), *Erving Goffman - Social samhandling og mikrosociologi. En tekstsamling*. København: Hans Reitzels Forlag.

Goffman, E. (2004b) [1982]: *Samhandlingsordenen*. I M. Jacobsen & S. Kristiansen (red), *Erving Goffman - Social samhandling og mikrosociologi. En tekstsamling*. København: Hans Reitzels Forlag.

Hammel, J., Magasi, S., Heinemann, A., Whiteneck, G., Bogner, J. & Rodriguez, E. (2008): *What does participation mean? An insider perspective from people with disabilities*, Disability and Rehabilitation, 2008; Vol. 30, No. 19.

Harste, G. & Morstensen, N. (2013): *Sociale samhandlingsteorier*. I H. Andersen & L.B. Kaspersen (red), *Klassisk og moderne samfundsteori*, 5. udgave, 1. oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Hermansen, M. & Rendtorff, J. (2002): *Indledning – omrids af Paul Ricoeur handlingshermeneutik*. I: Hermansen, M. & J. Rendtorff (red.) *En hermeneutisk brobygger*. Århus: Klim.

Jacobsen, M., H. & Kristiansen, S. (2004): *Erving Goffman - Social samhandling og mikrosociologi. En tekstsamling*. København: Hans Reitzels Forlag.

Jensen, P. (2002): *Recovery - videnscenter for socialpsykiatri*:
<http://www.bedrepsykiatri.dk/media/11817/Pernillejensen.pdf> (adgangsdato: 26-10-16).

Jungk, R. & Müllert N. (1984): *Håndværk i fremtidværksteder*. Politisk revy.

Juul, S. (2012): *Hermeneutik*. I Juul, S. & Pedersen, K. B., *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori - en indføring*. 1. Udgave, 2. Oplag. Hans Reitzels forlag.

Kampmann, E. (2014): *Socialisering og identitet*. I. Schrøder & K. S. Petersen (red), *Sociologi og rehabilitering*, 1. Udgave, 1. Oplag. København: Forfatterne og Munksgaard.

Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015): *Interview – det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 3. udgave, 1. oplag. Hans Reitzels Forlag.

Mandag Morgen (2004): *Genoptræning – fra problem til princip*, I Mandag Morgen nyhedernes tænketank, København.

MarselisborgCenter (2004): *Rehabilitering i Danmark – Hvidbog om rehabiliteringsbegrebet*
http://www.marselisborgcentret.dk/fileadmin/filer/Publikationer/PDF_er/Hvidbog.pdf
(adgangsdato: 13-12-16).

Nonaka, I. (2007): *The knowledge-creating company*. Harvard Business Review. July-August 2007.
<https://hbr.org/2007/07/the-knowledge-creating-company> (adgangsdato: 30/11-2016).

Nonaka, I. & Takeuchi, H. (1995): *The knowledge-creating company. How japanese companies create the dynamics of innovation*. New York: Oxford University Press

Petersen, K. (2009): *Brugerinddragelse i rehabilitering. En kvalitativ undersøgelse af borgerens perspektiv*:
http://www.marselisborgcentret.dk/fileadmin/filer/Publikationer/PDF_er/Brugerinddragelse_i_rehabilitering.pdf (adgangsdato: 24-10-2016).

Petersen, K. S. & Madsen, I. M. (2012): *Rettigheder og ligebehandling*. I K. S. Petersen & I. Schrøder (red), *Sociologi og rehabilitering*, 1. udgave, 2. oplag. København: Forfatterne og Munksgaard.

Plovsig, J. (2007): *Velfærdsstat og socialpolitik*. 2. Udgave, 1. Oplag. Handelshøjskolens Forlag.

Rasmussen, P. S., Navne, L. M., Fuglsang, T. & Kruse, M. (2014): *Helhed for hjerneskadede - Evaluering af Københavns Kommunes Hjerneskadesamråd*:
http://www.kora.dk/media/2820891/10419_evaluering-af-hjerneskadesamraadet.pdf (adgangsdato: 24-10-2016).

Ricoeur, P. (2002a [1986]): *Tekstmodellen – Meningsfuld handling betragtet som en tekst [Du texte à l'action. Essai d'herméneutique II.]* I: Hermansen, M. & J. Rendtorff (red.) *En hermeneutisk brobygger*. Århus: Klim.

Ricoeur, P. (2002b [1983]): *Tid og fortælling: Den Trefoldige Mimesis [Temps et récit 1]* I: Hermansen, M. & J. Rendtorff (red.) *En hermeneutisk brobygger*. Århus: Klim.

Ricoeur, P. (2002c [1986]): *For en kritisk hermeneutik [Du texte à l'action. Essai d'herméneutique II]* I: Hermansen, M. & J. Rendtorff (red.) *En hermeneutisk brobygger*. Århus: Klim.

Rienecker, L. & Jørgensen, P. S. (2014): *Den gode opgave – Håndbog i opgaveskrivning på videregående uddannelser*, 4. Udgave, 2. Oplag, Samfundslitteratur.

Sinding, K. & Waldstrøm, C. (2014): *Organisational Behaviour*. 5. Udgave. McGraw-Hill Education, Berkshire.

Schrøder, I. & Bangshaab, J. (2016): *Dilemmaer og spændingsfelter i rehabilitering*. I I. Schrøder & K.S Petersen (red), *Sociologi og rehabilitering*, 1. Udgave, 1. Oplag. Forfatterne og Munksgaard, København.

Tofteng, D. & Husted, M. (2012): *Aktionsforskning*. I Juul, S. & Pedersen, K. B., *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori - en indføring*. 1. Udgave, 2. Oplag. Hans Reitzels forlag.

TBTLP (The Back To Life Project) (2016): *The Back To Life*

Project: http://thebacktolifeproject.com/?page_id=667 (adgangsdato: 24-10-2016).

UN (1993): *The Standard Rules on the Equalization of Opportunities for Persons with Disabilities*

<http://www.un.org/esa/socdev/enable/dissre00.htm> (adgangsdato 12-12-2016).

WHO (World Health Organization) (2015): *Disability and health*:

<http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs352/en/> (adgangsdato: 24-10-2016).

Villadsen, K. (2004): *Filantropiens genkomst - Medborgerskab, fællesskab og frihed under ombrydning*

<http://dansksociologi.dk/artikler/Kaspar%20V.pdf> (adgangsdato: 24-10-2016).

Østergaard, E. B. & Jessen, K. (2012): *Krop, aktivitet og deltagelse* I K. S. Petersen & I. Schrøder (red), *Sociologi og rehabilitering*, 1. udgave, 2. oplag. København: Forfatterne og Munksgaard

Århus Kommune (2007): *Styrket recoveryorientering i den psykosociale rehabilitering*. Trykkestedet Århus:

<https://www.aarhus.dk/~media/Dokumenter/Borgmesterens-Afdeling/Byraadsservice/Politikker-og-planer/psykosociale-rehabilitering.pdf> (adgangsdato: 26-10-2016).

Indholdsfortegnelse for bilag

Bilag 1: Mødereferat.....	1
Bilag 2: Interviewguide	4
Bilag 3: Transskription af interviews	8
3.1 Interview med Martin	8
3.2 Interview med Mikkel.....	14
3.3 Interview med Troels	24
Bilag 4: Kodning	31
Bilag 5: Data fra fremtidsværksted.....	32
5.1 Kritikfasen	32
5.2 Fantasifasen	34
5.3 Virkeliggørelsesfasen.....	35
5.4 Indledende øvelse	36
Bilag 6: Samlet databehandling.....	37
Bilag 7: Spørgeskema resultater.....	47
Bilag 8: Evalueringer	50
Bilag 8.1 Gruppeevaluering	50
Bilag 8.2 Mathilde Harbo.....	51
Bilag 8.3 Nadia Steinicke	52
Bilag 8.4 Nanna Sørensen.....	53

Bilag 1: Mødereferat

Informationer

Bestyrelsesmedlemmer:

Mikkel Salling Holmgaard, stifter og fastansat projektleder
Mathias Ottesen, fastansat projektmedarbejder
Martin Færch Andersen, frivillig fysioterapeut
Troels Riber, tidligere deltager i projektet (peer-support udøver)
Marit Grunnan, deltager i projektet
Jesper N. Ovesen, revisor
Mads-Peter Salling Holmgaard, bankrådgiver

Vi er to fastansatte, og i omegnen af 15 frivillige, der på den ene og den anden måde (fast eller ad-hoc) er inde over projektet. Mikkel er den eneste udprægede peer-supporter.

Målsætning

Formålet er at ændre måden, hvorpå vi rehabiliterer mennesker, hvor det handler om at skabe bedre produkter, mens der også er stort fokus på, hvordan borgere og familier tager et større ansvar.

Det handler om at fortælle den gode historie og fortælle, hvad der sker, når man investerer i mennesker. Velfærdssamfundet kan ikke tilbyde alt, *skal dét det? måske ikke?* Dermed bliver det en samfundsmæssig opgave og ikke kun en velfærdsstatslig opgave.

De vil gerne synliggøre, hvad der sker når flere tager et større ansvar, og man gør noget mere for den enkelte. På den måde er det planen og den enkelte person, der er i fokus. Det handler om kvalitet og ikke om at udvikle systemer.

De mener ikke, at systemet fungerer i sin nuværende form, men de mener heller ikke at systemet er interesseret i at få det til at fungere, da man ikke har en interesse i at investere i mennesker. Når du kommer til skade i Danmark er der intet, der handler om dig. "Vi vil ikke være en del af systemet"

Projektet vil gerne påtage sig en koordinerende rolle og agerer bindeled med dem der er i den anden ende (systemet), da de erkender, at "systemet ændre vi ikke i morgen, men vi gør en indsats i morgen".

Når det kommer til den enkelte giver de så meget de kan i en periode, mens den enkelte på sigt overtager mere selv. Dermed gives ansvaret tilbage og yderligere tør stille krav. Når man indgår i projektet stilles der forventninger begge veje, hvilket er en nødvendighed.

Organisering

Projektet bevæger sig i en gråzone mellem en virksomhed og forening. Det minder om en forening ved, at der er en høj grad af frivillighed, hvor der er en flad struktur. Det lægger sig op ad en virksomhed ved at være ApS-registreret, hvilket har været en nødvendighed for at beskytte egne interesser. De tager dog afstand fra at være en virksomhed, da formålet handler om alt andet end at tjene penge. Det er ikke en rendyrket virksomhed og ikke en rendyrkes forening, men et projekt der har været nødt til at beskytte egne interesser. I stedet vil de gerne omtales som projekt med særinteresser.

Projektet er finansieret af Fonde og private bidragsyder. Projektet ønsker ikke at have interesser i klemme og stiller derfor ikke krav økonomisk. De samarbejder kun med nogen, de kan se er interesseret i projektet "hvis nogle smider penge i projektet, er det vigtigt, at de gør det, fordi de tror på det, ellers vil vi hellere undvære". Ved at gøre ting gratis er der mulighed for at stille krav i stedet for at skulle følge nogle. Det handler om accept fra andre. Deres model og holdning er "når I giver 300 kr. til os, så fortæller vi, hvad de bliver brugt til". Der er derfor stort fokus på at være selvkørende, og derfor tør de også godt at være et lille projekt. Fokuset er i stedet "at skabe nogle ringe i vandet, som andre kan blive interesseret i"

Metode

Projektet benytter sig af en metode, der handler om at udbygge deltagernes sociale netværk til at møde nogen, der har større forståelse ved at have oplevet noget lignende selv. Metoden kaldes peer-support. Mikkel er endnu den eneste udøver af peer-support, men Troels er begyndt at blive tilknyttet en anden

Drømmen vil være, at de har haft 20 rehabiliteringsforløb igennem skal to kunne gøre det samme for én anden. Der ligger dog nogle udfordringer i, hvem der skal uddannes, og hvem der kan gøre det. Spørgsmålet er om der skal være fokus på fagligheden, for i bund og grund handler det om at være mennesker.

Målgruppe

Målgruppen er en smule spredt, hvor det af projekt hensyn er en målgruppe fra 15-35 år. Dertil vil aktivitetstiltaget omkring Vandvirker! Være 13-97 år

I et samfundsperspektiv vil der være et særligt fokus på personer i start 30'erne, da de har mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet, samt har den rette alder i forbindelse med motivation. De har oftest en særlig åbenhed over for samarbejde og har et ønske om at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Der vil derudover være en udfordring ved unge, da deres forældre ofte er inde over og har en påvirkning.

Deltagerne

Der er fokus på at se på, hvad personen i virkeligheden har brug for. Man ser på det hele menneske.

Målet for deltagerne vil være individuelt. Der vil være fokus på pejlemærker i eget liv og at kunne gøre noget, som man har været i stand til tidligere, mens man finder brændstof (motivation). Det handler om opgradering af egne evner. Projektet benytter sig af oplevelsesrehabilitering, hvor man gennem hverdagsoplevelser opgraderer sine evner.

Man skal som deltager selv have en lyst for at gøre noget ekstra. De skal drive sig selv frem. Det handler om hjælp til selvhjælp. "Når de får muligheden for, at man gør noget mere for dem, er det jo ikke for at undlade træningen".

Bilag 2: Interviewguide

Introduktion: Interviewet omhandler dine oplevelser og erfaringer med rehabiliteringsprocessen

Tid og optagelse: 30 minutter, båndoptager, telefoninterview

Personoplysninger: Mikkel, 30 år, rolle i projektet: Stifter, fastansat projektleder, bestyrelsesmedlem, peer-supporter

Tema	Forskningsspørgsmål	Interviewspørgsmål
Mening, normativitet	Hvilke faktorer spiller en rolle for TBTLT opståen?	Kan du beskrive din oplevelse af mødet med det offentlige/systemet i dit eget forløb? Vil du fortælle lidt om, hvad TBTLT kan bidrage med?
Idealitet	Hvad kendetegner situationer, hvor en helhedsorienteret indsats finder sted?	Kan du beskrive, hvad en helhedsorienteret indsats indebærer? Kan du fortælle lidt om, hvad det er en helhedsorienteret indsats muliggør? Kan du beskrive, hvordan du arbejder med en peer-support tilgang?
Drivkraft, motivation	Hvad skaber social orden og udvikling?	Hvad giver TBTLT dig i hverdagen? Kan du fortælle, hvad TBTLT skal give den enkelte? Hvilken betydning spiller motivation for de involverede i TBTLT?
Kultur, socialitet	Hvilken kultur er fremherskende i TBTLT? Hvilke sammenhænge er der mellem fællesskab og rollefordeling?	Kan du beskrive, hvilke værdier TBTLT er skabt ud fra? Vil du beskrive den måde, du arbejder sammen med de andre i TBTLT? Hvordan vil du beskrive din egen rolle i TBTLT? Kan du beskrive fællesskabet i TBTLT?
Udfordringer	Hvilke begrænsninger er der i arbejdsformen?	Kan du beskrive, hvad du ser som dine største udfordringer i dit arbejde (eksempler)?

Vision, fremtid	Hvilke sociale forandringer skaber mulighed for en bæredygtig organisation?	Vil du beskrive, hvilke drømme du har for TBTLP? Hvordan skal de nuværende udfordringer fremadrettet skabe muligheder? Har du andet at tilføje?
------------------------	---	---

Introduktion: Interviewet omhandler dine oplevelser og erfaringer med rehabiliteringsprocessen

Tid og optagelse: 30 minutter, båndoptager

Personoplysninger: Troels, 21 år, til dagligt studerende, rolle i projektet: Tidligere deltager, bestyrelsesmedlem, nystartet peer-supporter

Tema	Forskningsspørgsmål	Interviewspørgsmål
Mening, normativitet	Hvilken betydning har TBTLP for de involverede?	Kan du beskrive din oplevelse af mødet med det offentlige/systemet i dit eget forløb? Vil du fortælle lidt om, hvad TBTLP kan bidrage med?
Realitet	Hvilke faktorer har betydning for peer-support i praksis?	Kan du beskrive, hvilken funktion Mikkel havde for dig i dit forløb? Kan du beskrive, hvordan du arbejder med en peer-support tilgang? Kan du fortælle, hvad en peer-supporter skal kunne?
Drivkraft, motivation	Hvad kendetegner den udvikling de involverede i TBTLP gennemgår?	Kan du fortælle om, hvordan TBTLP har udviklet dig? Hvad har fået dig til at tage del i også at hjælpe andre?
Kultur, socialitet	Hvilke sammenhænge er der mellem fællesskab og rollefordeling?	Vil du beskrive den måde du arbejder sammen med de andre i TBTLP? Hvordan vil du beskrive din egen rolle i TBTLP? Kan du beskrive fællesskabet i TBTLP?

Udfordringer	Hvilke begrænsninger er der i rehabiliteringsforløbet og arbejdsformen?	Kan du beskrive, hvad du ser som dine største udfordringer i dit forløb og i arbejdet med TBTLP? Hvilke forhold er med til at skabe begrænsninger?
Vision, fremtid	Hvilke muligheder skaber TBTLP for den enkelte?	Vil du fortælle lidt om, hvad din vision for din egen rolle i TBTLP er? Kan du beskrive, hvilke muligheder TBTLP har givet dig for fremtiden? Har du andet at tilføje?

Introduktion: Interviewet omhandler dine oplevelser og erfaringer med rehabiliteringsprocessen

Tid og optagelse: 30 minutter, båndoptager, telefoninterview

Personoplysninger: Martin, 27 år, til daglig fysioterapeut, rolle i projektet: bestyrelsesmedlem, frivillig

Tema	Forskningsspørgsmål	Interviewspørgsmål
Mening, normativitet	Hvilken betydning har TBTLP for de involverede?	Vil du fortælle lidt om, hvorfor du er blevet frivillig i TBTLP? Vil du fortælle lidt om, hvad TBTLP kan bidrage med?
Drivkraft, motivation	Hvad skaber social orden og udvikling?	Hvad giver TBTLP dig i hverdagen? Kan du fortælle, hvad TBTLP kan give den enkelte?
Kultur, socialitet	Hvilke sammenhænge er der mellem fællesskab og rollefordeling?	Vil du beskrive den måde, du arbejder sammen med de andre i TBTLP? Hvordan vil du beskrive din egen rolle i TBTLP? (nævn peer-support) Kan du beskrive fællesskabet i TBTLP?
Udfordringer	Hvilke begrænsninger er der i rehabiliteringsforløbet og arbejdsformen?	Kan du beskrive, hvad du ser som dine største udfordringer i dit arbejde?

Vision, fremtid

Hvilke muligheder skaber TBTLP for den enkelte?

Vil du fortælle lidt om, hvad din vision for din egen rolle i TBTLP er?

Hvordan skal de nuværende udfordringer fremadrettet skabe muligheder?

Har du andet at tilføje?

Bilag 3: Transskription af interviews

3.1 Interview med Martin

Interviewperson: Martin, 27 år, bestyrelsesmedlem, frivillig (M)

Dato og tidspunkt: 12/11-2016 kl. 10.00

Interviewer: Nadia (I)

Form: Optaget og transskriberet med tilladelse fra interviewpersonen.

I: Til at starte med skal jeg lige bruge nogle personoplysninger, så vil du ikke lige fortælle dit navn, alder og din rolle i projektet

M: Martin v. Andersen og er 27 år. Det er som bestyrelsesmedlem i The Back To Life Project og arbejder som frivillig, og så er jeg leder på bi-projektet Vandvirker, som vi forsøger at give et selvstændigt liv, så det bliver sit eget lille projekt, der ikke kun er et bi-projekt af TBTLP

I: Vil du fortælle lidt om, hvorfor du har valgt at blive frivillig i TBTLP

M: Til at starte med følte jeg, at jeg havde noget tid tilovers, hvor jeg havde mulighed for at hjælpe nogle andre mennesker. Så er det, jeg kender Mikkel og kendte til projektet og sagde, at jeg godt kunne give en hånd med og prøve at se, hvad det var for noget. Det var der, det startede. Jeg dukkede op på et tidspunkt og så blev det mere og mere, fordi jeg syntes, det gav mening. Så det var meget tilfældigt, at det lige var det, jeg kom ind i. Og så den tankegang der er i projektet, den bryder jeg mig rigtig meget om. Så det var en af årsagerne til, at jeg blev hængende, men grunden til, at jeg startede med det, var nok mere eller mindre ved et tilfælde, og fordi jeg tænkte Mikkel og projektet.

I: Så projektet kan bidrage med noget særligt?

M: Det kan bidrage med en form for frie rammer i forhold til at udfolde sig på den måde, som man synes og lyster. Der er ikke de rammer, som der er inde på en arbejdsplads nødvendigvis. Opskriften meget simpelt er at hjælpe, og så hjælper man på den måde, der virker mest naturligt for én. Det er en fantastisk autonomi at have, at man kan gøre det, man er bedst til og man kan gøre det på den måde, man finder bedst for én selv.

I: Så projektet kan bidrage med noget andet end nogle af de ting, det offentlige system tilbyder eller andre lignende tiltag?

M: Man kan sige, at det med den målgruppe, som vi arbejder med i TBTLP, ligger ikke nødvendigvis ikke så langt væk den målgruppe, som jeg arbejder med i det daglige arbejdsliv. Men når jeg arbejder på mit almene job, så er der nogle rammer, man skal holde sig indenfor, og der er nogle begrænsninger i forhold til, hvordan man kan hjælpe personen, så skal man sende personen videre til en anden instans og så videre. Her ligger der egentlig ikke nogen begrænsninger. Grænsen ligger kun, hvor du selv lægger den, så du kan hjælpe med alt det du har lyst til. Man kan få det meste til at lade sig gøre, og det synes jeg er en stor ting – i stedet for at man siger, jamen, så kan du gøre det og gøre det og gøre det, men man kan ikke rigtig hjælpe dem videre med det andet end at sige, at det kan de gå i gang med. Så her kan man faktisk få mulighed for at tage dem hele vejen.

I: Kan du så uddybe det lidt og fortælle lidt om, hvad du tror rehabiliteringsproces eller forløb som TBTLP tilbyder, hvad det giver deltagerne?

M: Jeg oplever, at når man står i sådanne situationer, hvor man har brug for rehabilitering som de her mennesker gør, jamen så kræver det enormt meget energi, og det kræver meget mod at gå i gang med diverse ting igen, når det er. Ord og handling ligger nogen gange lidt langt fra hinanden, og det at man kan sætte handling bag sine ord bag de anbefalinger, der gives til en patient eller borgere, synes jeg giver rigtig meget. Man har mulighed for at tage dem hele vejen og tage dem i hånden og føre dem i de situationer, der er svære-. Når man skal lære og i gang igen, er det små skridt ad vejen - som når man skal lære at spille fodbold, det er jo ikke det, at du rammer bolden første gang. Det kræver nogle skridt hen ad vejen, og der skal være en til at

hjælpe og motivere i den fase også. De er rigtig gode til at hjælpe og motivere i nogle rammer, der ligger inde på sygehuset eller den kommunale genoptræning, men alle de her rammer der er ude i den enkeltes liv, som at lære at cykle igen, eller hvad pokker det nu kunne være, der er sjældent nogen, der tager dem i hånden hele vejen. Det er jo os, og det synes jeg jo, er en fantastisk ting, at man kan hjælpe med nogle ting, der er så dagligdags .

I: Så det handler rigtig meget om at skabe motivation og selvtillid for deltagerne, der indgår i projektet?

M: Ja lige præcis. Det vi laver skal sku give mening, hvis det er, fordi man godt vil lære at cykle igen. Jamen så skal man fandme op på en cykel, og man skal ud og prøve at navigere rundt i, hvad man kan møde ude i trafikken, så det virker så virkelighedsnært som overhovedet muligt. Det giver den her autonomi, det giver den mulighed for

I: Så det handler om at sætte mål, der er opnåelige og ikke vildt langsigtede mål, som kan virke uoverskuelige i den situation, personerne befinder sig i?

M: Ja, og nogle virkelighedsnære mål. Målet er ikke, at man kan gå 14 minutter på et gangbånd. Det er ikke det, der er målet. Målet er, at man skal gå ned til Super-Brugsen og købe det, man skal og tilbage igen. Det er et mål, jeg synes, der er mere relevant.

I: Du snakker om, at deltagerne skal motiveres. Føler du også, at det går den anden vej, at TBTLP giver dig noget særligt i hverdagen eller skaber en motivation eller lyst til at hjælpe andre?

M: Helt sikkert. Ved at man synes, at man får et større personligt engagement til de deltagere, man arbejder med. Man lægger noget mere af sig selv i det. Jamen så stiger ens motivation også. Man kan ikke lade hver med at leve sig ind i den her persons situation, og jeg føler jo, at det jo lige så meget er en sejr for mig, som det er en sejr for vedkommende, at det lykkedes, fordi man lægger så meget af sig selv i det. Og tør at lægge så meget af sig selv i det. Selvfølgelig er der en vis distance, men der er ikke så stort et skel imellem at være en behandler og være patient i gåseøjne. Så udfaldet af skellet giver meget motivation.

I: Så der bliver skabt en form for fællesskab eller socialt aspekt, når man indgår i projektet? Både internt i projektet, men også sammen med deltagerne?

M: Det at man tør give noget af sig selv, og man har mulighed for at give noget af sig selv ,så den her person kan mærke, at der ligger et menneske bag, at de ikke bare er til fysioterapeut, man er, ikke ved sagsbehandleren eller hvilken fagligbaggrund, man har, men at man er ved Martin. Der er en person bag og de kompetencer, jeg har som menneske og den relation, jeg kan skabe er det primære, at jeg så tilfældigvis er fysioterapeut er sekundært. Så har jeg nogle kompetencer inden for nogle ting, så har jeg noget viden indenfor ting, men det er sekundært i forhold til den menneskelige relation, man laver.

I: Du ser ingen udfordringer ved, at du som fysioterapeut ikke har så meget fokus på det fysiske, men mere på det sociale. Så du ser ikke det som et problem, at det sociale fylder så meget i TBTLP?

M: Vi har en kompetence som menneske til at snakke med andre mennesker. Alle kan hjælpe. Alle ville kunne sætte sig ind i situationen, hvis man vælger at bruge noget tid på det. Så har man nogle andre ting, man kan byde ind med. Jeg har også været igennem situationer i mit liv, hvor det er, at man kan relatere sig. Så kan det godt være, at jeg ikke er kørt ned af en lastbil eller et eller andet, men det at være i en krise af en eller anden slags kan man på en eller anden måde relatere sig til [længere pause]. Det at man lægger et par ører til og lytter og forsøger at sætte sig ind i den situation, der er. Den egenskab har alle mennesker, hvis de vælger at gøre brug af det. Så det er egentlig mere lysten, der er til det. Og hvis man så har noget fagligt noget, man kan byde ind med specifikt, jamen så kan man jo vælge at gøre det. Men det er sekundært, vil jeg sige. Det er de menneskelige kompetencer, der er det absolut største, og derfor synes jeg ikke, vi skal være begrænset af at hjælpe folk bare, fordi man ikke er uddannet inden for et eller andet. Man kan jo lige så godt være uddannet økonom, og så stadig kunne hjælpe folk. Man kan jo godt sætte sig ind i en menneskelig relation, og så har man måske en økonomisk uddannelse, og så kan man, hvis det er, hjælpe med nogle andre ting. Det behøver jo slet ikke at være så vanskeligt.

I: Så I har hver især forskellige kompetencer, hvordan påvirker det jeres samarbejde? Vil du beskrive den måde, - I arbejder sammen på i projektet?

M: Vi har nogle forskellige hatte, der selvfølgelig kan blive taget på, og den måde, vi benytter hinanden lidt, er jo hvis, der kommer nogle ting, som er meget specifikke, hvor jeg måske har noget viden bag min baggrund, som jeg kan hjælpe med. Jamen så kan vi bruge hinanden på den måde [længere pause]. Jeg ved ikke om man kan sige uddanner hinanden, men også lærer af hinanden. Så vi ikke bliver så skræmt for noget. Der kan godt være en tendens til, at man bliver enormt stolt over sin moderfaglighed, at jeg bliver identificeret med, at jeg er fysioterapeut, og så er det det, jeg kan, og så fokuserer jeg på det. I stedet for at tage til sig og lære af hinanden, og sige okay nu kan jeg favne bredere. Jeg kan lære noget af Mikkel i kraft af den personlige erfaring han har været igennem. Jeg kan lære noget af Mathias, at han har noget viden omkring, hvordan det kommunale system foregår. Derved lærer jeg noget mere, og jeg udbreder min horisont [tænke pause]. Så det er det med at lære af hinanden til at blive endnu dygtigere til at hjælpe folk. Det er nok den måde, vi bruger hinanden mest på.

I: Er der så nogen, når du er tilstede, at du arbejder mere sammen med end andre? Eller er det sådan generelt, at man bare har et tæt samarbejde?

M: Når du siger samarbejde, hvad tænker du så på?

I: Når du er til Vand Virker, har du og Mikkel så aftalt, hvordan det skal forløbe, eller er det så hovedsageligt dig, der får lov til at styre den her del af projektet?

M: [længere pause] I forhold til det praktisk arbejde til selve Vand Virker, så overtager jeg måske. Det er ganske ubevidst, det er ikke noget, der er aftalt, men der hvor det drejer om noget biomekanisk osv. har jeg selvfølgelig en hat, jeg kan tage på der og gå ned og snakke om, fx hvis de har et røntgensvar eller lignende, som de ikke rigtig forstår, jamen så kan jeg forstå det sprog, der står, hvis de fortæller mig, hvad mener lægen, når han siger sådan. Det har Mikkel måske ikke en baggrund for at fortælle om, det skal jeg fortælle om, når det er, og så har Mikkel måske nogle andre, lidt blødere værdier. Og det kommer meget naturligt og det er ikke noget der er aftalt i spil med Vand Virker. Hvis man ser på den mere organisatoriske del, at jeg står lidt mere for det for at skaffe lidt flere frivillige, primært fordi jeg har nogle kontakter til sundhedsuddannelserne osv., hvor vi rekrutterer fra oftest.

I: Så nogle gange, er der klare rolle, mens det andre gange er lidt flydende, hvordan rollefordelingen er? Er det sådan jeg skal forstå det?

M: Det er lidt svært. Organisatorisk har vi så valgt at give hinanden den rolle, at nu står jeg mere og mere for det med at få det planlagt og få det til at køre i diverse byer, så den rolle har jeg ligesom taget på mig, og i selve udførelsen af Vand Virker, er vi i den situation, at vi ikke har Vand Virker sammen længere Mikkel og jeg, men ellers så er det jo meget flydende, og man hjælper i den mængde man kan, og nogle gange giver det mening at have en rollefordeling, hvor jeg som fysioterapeut, påtager mig nogle opgaver, fordi det kan Mikkel ikke, mens det andre gange er en opgave, Mikkel tager. Men det er meget i situationen, at vi tager den rollefordeling.

I: Kan du prøve at beskrive, om der er nogle udfordringer i dit arbejde eller i forhold til lidt uklare roller, om der generelt er nogle udfordringer i projektet, som på et tidspunkt godt kunne løses?

M: [Tænke pause]

I: Ser du det som en udfordring, at Mikkel er peer-supporter, og det er du ikke – ser du så, at der ligger noget der, som gør, at du har sværere ved at hjælpe, eller har I nogle forskellige kompetencer, som så alligevel kan udligne, at de kan det samme, eller har begge to den her peer-supporter rolle?

M: Igen er det netop i den situation, jeg snakkede om tidligere, at der får man lige hurtig en hat på, at Mikkel er peer-supporter, og jeg er ikke peer-supporter, men først og fremmest så er Mikkel jo ikke peer-supporter, så er han menneske ligesom alle andre, og på den måde sige, at vi hjælper forskelligt. Vi har en forskellig baggrund for at hjælpe, men i bund og grund så ligger det samme, det gør ikke, at jeg er mindre kvalificeret til at hjælpe end en person, der har været igennem sådan noget her, men jeg gør det på en anderledes måde,

fordi jeg har en anden baggrund. Det samme [tænke pause] så er Mikkel ikke dårligere til at hjælpe en person, som måske har en mere biomekanisk problematik, hvis de er kommet slemt til skade, så er der jo noget som Mikkel måske ikke har den store baggrund for at hjælpe med, så hjælper han på en anden måde, hvilken rolle man nu lige en gang har, og hvilken baggrund, man lige har, er ikke alfa omega for, om man kan hjælpe eller ej, men man gør det på en anderledes måde, fordi man har en anden fortid.

I: Helt generelt ser du ikke, at der er nogle udfordringer med dit arbejde, eller på sigt opstår nogle udfordringer for projektet?

M: Ikke som sådan, ikke en problematik en hjælperrolle, at man har. Det handler i bund og grund om, hvad der kan skabe den relation og evne. Det er ikke sikkert, man ikke nødvendigvis har den evne, men der er ikke noget, som gør, at man er mindre egnet til det. fordi man ikke selv er blevet kørt ned af en lastbil, så kan man ikke hjælpe en anden person der har prøvet det. Man kan sagtens hjælpe, selvom man ikke har en sundhedsfaglig uddannelse. På den måde så den rolle der med om man er peer-supporter eller fysioterapeut osv. den synes jeg ikke er så vigtig for projektet. Men selvfølgelig, at man selv har været ude for noget, det kan være en måde, at de gør det lettere at skabe en relation. Men alle kan sgu skabe en relation, så kan det være, at man har en fælles interesse inden for noget andet og skabe der igennem, eller bare er rigtig dygtig til at lytte, så kan man jo skabe en relation der.

I: Hvis projektet og den tankegang der ligger i projektet, hvis nu, jeg har fornemmet, at der er et ønske om, at det skal udbredes til flere dele af samfundet, hvad tænker du, der kan være af udfordringer i forbindelse med det?

M: Udfordringen kan ligge i, at der ikke er de klare rammer, som samfundet tit og ofte identificerer sig med. Det kan være en udfordring for, hvor skal vi lige passe ind? Hvordan skal vi dokumentere vores effekt direkte? Hvordan skal vi dokumentere, hvor meget tid vi bruger med den enkelte? Og hvor meget tid skal vi bruge med den enkelte? Der er nogle udfordringer der, for at vi skal passe ind i nogle af de rammer, som samfundet sætter. Der er en udfordring. Og så er der selvfølgelig også en udfordring i, hvis man siger man skal have nogle personer, som arbejder på den måde her, så vil der komme et spørgsmål om, hvilke kompetencer skal de her mennesker have, eller hvilke uddannelsesmæssige baggrund skal disse mennesker have. Og det er jo en sværing at tilegne sig det her med at sige lige præcis, hvad man skal bruge, når man skal hjælpe mennesker på den her måde, fordi det er så forskelligt. Det afhænger af hvilken person det er, men man kan selvfølgelig sige, at der jo er elementer i forskellige pædagogiske og psykologiens verden, der har nogle ting som for at forstå, hvordan man håndterer mennesker, der er i en livskrise, og hvordan mennesket reagerer, samt hvilke faser man går i gennem osv. ren traumepsykologi. Så der er jo noget baggrundsviden, der som man kunne sige, at det var noget man skulle tilegne sig. Og det kan være udfordringen for man ville lynhurtigt forsøge at finde ud af, jamen hvis man vil hjælpe mennesker på den her måde, hvilke uddannelsesmæssige baggrunde skal de så have? Og er det egentlig noget, vi skal uddanne folk til eller kan det være, at det faktisk er bedst at vi får nogle ind, som har stået i situationen, og på den måde kan relatere til det, og så uddanner dem, fordi vi har den erfaringsmæssige baggrund og nu giver vi dem den uddannelsesmæssige baggrund. På den måde kan det være vanskeligt.

I: Så i har ikke på nuværende tidspunkt gjort jer så mange overvejelser omkring, hvordan man kan imødekomme nogle af de problemstillinger som du taler om?

M: Jo, den måde vi tænker rigtig meget på, det er jo netop gennem den her peer-support, som vi kan se, hvis det er, vi skal sætte nogle ord på det, så kunne det være en mulighed, at de her mennesker der nu har en erfaringsmæssig baggrund bliver uddannet indenfor et felt, så de har noget teoretisk viden omkring det at hjælpe andre, og de har den erfaringsmæssige baggrund for at kunne sætte sig ind i den situation, den enkelte person nu står i. Så det er en potentiel jobmulighed eller en måde at give de her mennesker mening med tilværelsen igen og føle, at de er en aktiv del af samfundet eller en måde at give samfundet noget ved at arbejde den her vej igennem.

I: Så tanken er lidt at få nogen af dem der selv lige nu går igennem et rehabiliteringsforløb hos jer, så på sigt måske skal gå ind og hjælpe nogle andre?

M: Det ville jo være en rigtig god mulighed, hvis det er vi på en måde skal indordne os nogle rammer, som det er at det kommunale eller offentlige regi kunne se. Så kunne det være en mulighed.

I: Har du en særlig vision eller drøm for din egen rolle i projektet eller generelt for hvor projektet skal bevæge sig hen?

M: [tænke pause] Den første drøm vil være den måde at arbejde med unge mennesker der er kommet til skade, at det er noget man prioriterer i de enkelte regioner og kommuner, at man rent faktisk siger okay, vi har ansatte folk, og det kunne være folk som arbejder gennem peer-support til at hjælpe de her mennesker og hjælpe dem på en måde, hvor alle aspekter er med. Det vil sige vi hjælper dem ikke kun på de enkelte parametre hver for sig som, hvordan gør vi med forsikringen, hvordan gør vi i forhold til genoptræningen osv., men nogle mennesker der tør at lægge noget af sig selv i det og sige, jeg vil gerne gå de ekstra metre for dig, jeg tror på dig så er jeg sikker på, vi får rigtig meget den anden vej. Så at der kommer sådan nogle stillinger til at eksistere i de enkelte regioner til at hjælpe de her mennesker på det rigtige tidspunkt inden at de bliver tabt i systemet og inden at de mister motivation og troen på bedring. Så den tidlige rehabiliteringsfase, at der er nogle der hjælper den i alle aspekter. Sådan en stilling ude i regioner og kommunerne synes jeg kunne være rigtig interessant.

I: Så du tænker lidt, at der er noget af det her som kommunerne skal til at tage sig af eller de skal begynde at indoptage en del af den her tankegang som der er i projektet?

M: Jeg synes vi bliver nødt til at komme til den konklusion om, at der snakkes meget om, at der skal være lige muligheder for sundhed i Danmark og alle skal have samme muligheder, men vi bliver også bare nødt til at indse, at der skal være en uligevægt i mulighed for sundhed. Vi bliver nødt til at hjælpe dem der har mest brug for det det, dem bliver vi nødt til at hjælpe mest, og det er dem der skal have de vigtige muligheder. Så når det er at nogen kommer svært til skade, så bliver vi også nødt til i en tidlig fase sige okay her bliver vi nødt til at lægge en masse kræfter og en masse ressourcer i den tidlige fase for at få sådan person potentielt til at være herre over egen tilværelse igen og også til at være aktive medborgere i samfundet. Det er både menneskeligt det bedste, sundhedsmæssigt det bedste, at de kan blive herre over deres egen tilværelse hurtigt med de begrænsninger du nu eventuelt vil komme til at få, men det er også på sigt vil jeg vælge at prøve at påstå, en samfundsøkonomisk holdbarløsning.

I: Har du noget, du gerne vil tænke tilføje her til sidst?

M: [tænke pause] Vi har de har den her måde at arbejde med mennesker der er kommet svært til skade på, kan blive inspireret af den måde vi arbejder på. Det var en ret interessant dokumentar på DR der handlede om ulighed i sundhed i Aalborg mellem Aalborg Øst og Hasseris, hvor vi ligesom kiggede på de forskelle på mulighederne inden for sundhedsvæsenet osv. alt efter om man ressourcemæssigt både økonomisk, kognitivt og socialt var stærk eller mindre stærk. Og i den her situation var det at jeg tænker, men de her ressourcetsvage mennesker, økonomisk, kognitivt og socialt som lider af rigtig mange sygdomme og har rigtig mange udfordringer i tilværelsen, der kan sundhedssystemet være noget af en jungle at navigere rundt i, og der tænker jeg – jeg ved godt at man har socialrådgivere og alt sådan noget der, men hvis man bliver dygtigere til at sige, okay vi er ikke så mange, vi er ikke som hver enkel behandling har ikke så mange patienter, hver enkelt borger har ikke så mange en forskellig personer, forskellige instanser, og skal søge rod ved, hvis de skal finde ud af noget. En der kan sortere lidt skidt fra kanel for de her mennesker og sige, nu får de endnu et brev fra hospitalet, jeg forstår ikke halvdelen af det der står i brevet her, og nu kan jeg gå og tænke over det. I stedet for at have en kontaktperson, som de stoler på og kender, og kan kontakte og sige, hvad er det her, og så kan man i løbet af nul komma 5 sige, det skal du ikke fokusere på, det er ikke noget. Eller sådan noget i den stil. Så man kan tage alle stressmomenter væk, så de kan bruge deres ressourcer, de ressourcer de nu har på det der nu er vigtigt for dem. Det kunne eventuelt være generel sundhed med at opdrage deres børn og sørge for at de passer deres skole osv. Man kan jo sige manglende intellekt skaber ofte, hvad skal man sige, skaber nogle forhold, hvis man har en manglende intellekt så ender man måske med nogle dårlige vilkår. Dårlige vilkår skaber altså også manglende intellekt.

I: Så det er for at det undgås at det her videreføres? De her dårlige sundhedsvaner?

M: Nej, det jeg vil sige er, at forholdene gør at man lige pludselig bliver enormt snæversynet og har svært ved at favne hele tilværelsen. Og derved fokuserer på de rigtige ting fordi ens snæversynethed gør jo at okay hvordan betaler jeg regningen næste uge, hvordan sørger jeg for at mit barn får støvler på, hvordan sørger jeg for de ting der. Man kan have svært ved at se det bredere billede, så hvis man tager nogle af alle disse stressfaktorer væk, som for nogen mennesker er meget simple, men fordi mennesker er meget vanskelige, så kan vi have nogle der fokuserer mere på deres egen sundhed og deres børns sundhed osv.

I: Det synes jeg lyder som en fantastisk idé, hvis det kunne lade sig gøre?

M: Måske utopi, men det kræver en langsigtet analyse for at finde ud af om det kan give mening og det kan være holdbart, og den skal der jo være nogen der skal tage. Så er en påstand, det er jo ikke nok at komme med, at det vil være en god ting.

I: Og det er ikke noget i tænker, at i vil påtage jer at prøve den tanke?

M: Lad mig sige det sådan, at det kunne være en ting som kunne udledes af det her, hvis man tager inspiration af den måde vi arbejder på. Det ville det være, at så det her. Vi har jo allerede en rolle, socialrådgiver rolle som eksisterer, men arbejder meget anderledes. Så det kunne være at man ligesom skulle ændre en lille smule på nogle stillinger i arbejdsopgaver til at være bredere og ikke blive så bange for at os ind på ukendt territorium selvom det ikke er noget ens moderfaglighed har baggrund for.

I: Så hvis nogle af disse ting kunne blive dokumenteret så kunne det være at nogle af de tanker og idéer i har kunne føres videre

M: Det jeg jo våge og påstå ja, det vil jeg da håbe, men spørgsmålet er om det kan dokumenteres, fordi det er ikke noget man kan. Den måde vi arbejder på ikke på nuværende tidspunkt ikke noget man kan skabe evidens på. Hvis vi vælger at bygge hele vores sundhedssystem ud på hvad vi kan skabe evidens for, jamen så bliver det et meget, meget firkantet system. Og det er hvis, man skal lave noget forskning på det her, så bliver det kvalitativt forskning og det kræver altså bare en større stemme og større aspekt i hvordan vi nu vælger at opbygge vores samfund på.

3.2 Interview med Mikkel

Interviewperson: Mikkel, 30 år, bestyrelsesmedlem, projektleder og stifter af The Back To Life Project (M)

Dato og tidspunkt: 12/11-2016 kl. 11.00

Interviewer: Nadia (I)

Form: Optaget og transskriberet med tilladelse fra interviewpersonen.

I: Til at starte med skal jeg lige bruge nogle personoplysninger, så vil du ikke lige fortælle dit navn, alder og din rolle i projektet

M: Jeg hedder Mikkel Salling Holmgaard. Jeg er 30 år gammel, og jeg er projektleder og stifter af The Back To Life Project

I: Tak for det. Som det første vil du ikke starte med at beskrive din egen oplevelse af mødet med det offentlige system i dit eget forløb.

M: Jo, altså. Dengang jeg var 19 år gammel kom jeg til skade. Blev stukket ned med en kniv, som lammede hele min venstre arm, og meget, meget hurtigt så er det egentlig også her, jeg allerede begynder at have ideen til at skulle starte det her projekt op, fordi jeg synes, det er som om, der mangler noget. Det er som, at hvis du vil noget selv, så får du ingenting, og hvis du intet vil, så får du alt. Det gør for eksempel, at allerede efter de første 17 dage, så blev jeg erklæret rask, og det syntes jeg var meget underligt. Og så, hele vejen igennem systemet, så har det været meget tydeligt, at der har manglet et eller andet. Der har manglet en form for hjælp eller interesse i faktisk at hjælpe personen. Man har en fornemmelse af, at man faktisk bliver taget ud af ligningen, og det at komme til skade handler ikke om dig, men det handler om systemet. Og det tænkte jeg, at det ville jeg gerne prøve at ændre lidt ved at have TBTLP ved at gå ud og hjælpe mennesker ved at spørge, hvad de gerne vil og gøre det for dem, de har behov for. Hjælpe dem ud fra nogle erfaringer man har ved, at man selv har været igennem det her forløb. Det er lidt ligesom det, der er grundlæggende for, at jeg startede det her. Jeg føler lidt, at det offentlige gerne vil. Altså nu snakker du om mødet med det offentlige. Det er lidt her der, at der ligesom ikke var en interesse i at gøre mig rask på nogen måde eller hjælpe mig overordnet. Altså den interesse var der bare ikke. Det er det, der gør, at jeg får lyst til hjælpe.

I: Så på baggrund af den her oplevelse, kan du så fortælle lidt om, hvad TBTLP kan bidrage med?

M: Jeg tror, det allervigtigste, det her projekt kan bidrage med, er at få nogle tal på, hvad sker der egentlig hvis vi faktisk hjælper hinanden. Altså at man ligesom regner økonomien i det. Det er en rigtig, rigtig sød tanke i vores verden, at det er bedre, hvis vi hjælper hinanden. Det er der bare ikke rigtigt nogen, der lytter efter, hvis der er penge i det. Så det der er interessant ved det her projekt, det er at få målt om, der er en indtægt i faktisk at hjælpe menneske i stedet for den måde, vi gør nu. Og det er dér, hvor vi kan gå ind og gøre en kæmpe forskel. Det er ved, hvis vi ligesom kan få bevist eller målt, at der faktisk er en rigtig god idé i at hjælpe mennesker. For det kan være løsningen. Jeg tror desværre, og det er også lidt skræmmende, at der skal være lidt flere penge i det, før folk de gider.

I: Ja. Den her helhedsorienterede indsats I leverer, kan du prøve at beskrive, hvad den indebærer og muliggør for de personer, som kommer igennem rehabiliteringsforløbet?

M: Ja, altså. [Tænke pause]. Først og fremmest så indeholder indsatsen det med at få dig i centrum. Den indeholder også det her med, at det er OK, at du har et håb og nogle drømme, og det er ligesom det, vi arbejder ud fra. Det, der er interessant, det er, at vi arbejder lidt uden regler. Vi arbejder [Tænke pause]. Vi er meget fleksible. Vi er meget individuelle. Vi kan ligesom gøre det, der er brug for, og vi kan gøre det rigtig, rigtig hurtigt. Systemet kan i teorien gøre endnu større ting end vi kan og hjælpe med endnu større ting, og de har mange, mange flere penge og kan sende dig alle mulige gode steder hen. Vi kan bare gøre det fra dag til dag, og vi kan gøre det på et niveau, hvor vi tager udgangspunkt i, hvad sker der, hvis vi bare snakker sammen. Hvad sker der, hvis vi bare gør noget for hinanden. Så det er sådan helt lavpraktisk og sådan en lidt gammeldags måde, selvom det er super innovativt, så er det jo en lidt gammeldags måde at hjælpe hinanden på og den her tanke om, at vi ligesom er der for hinanden og får tingene til at ske.

I: Så man tager ligesom ansvar for hinanden og hjælper andre til at gøre noget, det er det, der ligesom er fokus?

M: Ja, og måske også at få folk til at sætte en ære i det. Den (æren) er der måske heller ikke rigtig mere. Grundlæggende så handler det om, i stedet for at tage alt fra hinanden, hvad sker der så, hvis vi giver lidt mere. Men det er essentielt i det, vi laver er, at vi i bund og grund kan gøre alt og vi kan gøre intet. Vi skal ikke noget. Vi kan bare gøre det, der skal til for den enkelte person, i stedet for at få alle mulige personer til at passe ind.

I: Så I mener, at I har meget fleksible rammer i forhold til det offentlige, hvor I har mulighed for at møde folk i øjenhøjde og gøre, hvad der er brug for, og ikke levere standardiserede ydelser.

M: Ja, og når du så snakker med det offentlige, så snakker de om, hvad du skal, og når du snakker med os, så snakker vi om, hvad du gerne vil. Det er sådan lidt det grundlæggende, tror jeg.

I: Den grundlæggende forskel?

M: Ja.

I: I har jo de her tiltag, såsom Vand Virker og oplevelsesrehabilitering. Kan du ikke prøve at forklare, hvad de går ud på?

M: Jo. Oplevelsesrehabilitering er mere det overordnede begreb for at beskrive, hvad er det vi laver. Det er et begreb, der beskriver, at vi gerne vil gå ind og give folk nogle gode oplevelser. Tit er det sådan, at når man kommer til skade, så er det hele bare lort på lort, og man skal træne, og det er kedeligt. Hverdagen er også kedelig. Det er for at give mennesker en fornemmelse af, at der er nogen, som interesserer sig for dig. Her er nogle mennesker, som gerne vil investere nogle penge i dig og ligesom giver dig noget. Det kan være alt fra at handle første gang, eller man kommer i vand, eller man er ude og køre bil til, at man er med på store rejser og alt muligt andet. Man kan selvfølgelig også de her oplevelser som værende noget motiverende, noget man gør sig fortjent til på en eller anden måde. Vi har en stor rejse næste år, og så er de ligesom også interesserede i. Nu har I ligesom også det her mål ude i fremtiden. Marts næste år, jamen så ligger vi en plan. Hvad er det, du skal levere inden marts næste år. Vi giver ligesom dig en rejse, hvad giver du, i gåseøjne, hvad giver du os. Giver det mening?

I: Ja, det gør. Der er nogle forventninger begge veje. Kan man sige

M: Ja, jeg tror, at det er det, vi gør rigtigt godt, det er at vi også stiller krav. Der er rigtig mange tiltag i det offentlige, der er meget løsende. Det er vi ikke. Altså vi er. Vi siger også, at vi forventer sgu også noget. Vi stiller sgu også krav. For eksempel til det sociale netværk i går, de var helt vilde med det her med, at vi turde at stille krav. Det var sådan meget revolutionerende, at vi var så krævende på en eller anden måde. Men det er jo det, folk også lærer noget af, fordi de gerne vil gøre det her. Hvis du gør noget, så får du ligesom mere. Det er omvendt i systemet. Hvis du gør ingenting, så får du alt. Så det er det vi gerne vil bryde med. Vand Virker det er jo et initiativ, som startede, hvor man kan sige. Ved at kigge på hvad der mangler inde i systemet. Hvad kunne være sjovt at lave og hvad kunne give folk en god oplevelse og hvad kunne hjælpe dem, og så kan vi gå ind og lave nogle initiativer, som gerne skulle blive selvkørende. Vand Virker er egentlig sit eget initiativ, men selvfølgelig er det noget, der er startet af The Back To Life Project. Vand Virker har selvfølgelig et potentiale til at blive sin egen forening, så ideen er, at det er noget rigtig fint, og det er noget velgørende. Folk er glade, men det er også noget, der udfylder et hul, som ikke er i systemet, hvor man går væk fra vandtræning for at spare en masse penge. Igen i vores optik, så går vi ind og siger, hvad sker der, hvis vi hjælper dem med at komme i svømmehallen i stedet for at spare de penge væk.

I: Så Vand Virker, det er tanken, at det på et tidspunkt skal blive en selvstændig forening eller organisation eller skal det hele tiden være en del af jer, altså TBTLF?

M: Det skal gerne blive selvstændigt. Der må godt være nogle frivillig og mig og nogle ting som overlapper og er en del af begge dele. Det skal rigtig gerne ende ud i, at det bliver oprettet som sin egen forening og det kører sådan lidt selvstændigt og har sine egne frivillige og har sin egen ledelse og sådan noget. Det gad jeg godt.

I: Ja, okay. Du snakkede før om det her med at stille krav og turde at stille krav til deltagerne og skabe motivation. Hvordan. Kan du prøve sådan at fortælle lidt om, hvordan I gør det i praksis. Hvad skal de her rehabiliteringsforløb give deltagerne? Hvordan motiverer I dem?

M: Ja. Jamen, hvis jeg skal være helt ærlig, så det her med at motivere folk, det er ikke noget jeg sådan tænker over, at jeg gør. Der er ikke en taktik over, hvordan vi gør det. Jeg tror egentlig rigtig meget, at det ligger i at man dukker op og viser interesse. Og så tror jeg grundlæggende, at folk der er kommet til skade de vil rigtig gerne være med til at hjælpe sig selv på en eller anden måde, hvis man kan det. Der hvor motivationen kan forsvinde, det er der hvor man slet ikke får lov til noget som helst. Altså det er jo syndsygt hårdt at være motiveret til noget alle andre har bestemt for dig. Og hvis man har dyrket sport, så ved alle hvor svært det er at være motiveret, hvis træneren er dårlig.

I: Ja, ja. Helt sikkert.

M: Så det motiverende ved os det ligger helt sikkert i, at de selvfølgelig bliver mødt at en som siger: "Hey det kan godt lade sig gøre" og det er jo motiverende, men er som sådan ikke en taktik i sig selv. Det er ligesom det grundlæggende, der sker når der en peer-supporter ude og som er lykkedes med det. Og så det der virker rigtig motiverende for dem, det er at de kan mærke, at vi interesserer os for dem og hvis de gerne vil noget, så prøver vi at få det til at ske. Så vi er ligesom helt vildt motiveret og derigennem bliver de også rigtig motiveret, tror jeg. Vi lægger ikke sådan en bestemt taktik for, hvordan motiverer vi andre. Vi eller jeg går bare ud og snakker med dem og så lige pludselig så sker der noget. Så smiler de mere og deres øjne ændrer sig. Deres holdning ændrer sig og deres indsats ændrer sig.

I: Så det er lige så stille, så opbygger man selvtillid igen og bliver motiveret lige så snart man opnår nogle mål?

M: Ja og det kan også være motiverende at du selv har valgt den form som vi har. Altså folk der kontakter os er jo ofte motiveret. Eller selvfølgelig er der nogle enkelte, der gerne bare vil have hjælp til at få flere penge eller virkelig ikke gider noget og det var lidt sejt at få fat i os. Men grundlæggende passer vores form ligesom også til at man skal være motiveret i den forstand, at du skal gøre noget og så giver vi dig noget. Altså selvfølgelig kan det også godt være, at vi nogen gange starter omvendt. Altså vi giver noget først, men den måde de betaler tilbage på er, i gåseøjne, deres indsats. Men det et koncept kan man sige, hvor folk i bund og grund tager fat i os, hvis de er motiveret. Enten er de rigtig, rigtig desperate eller så er det meget, meget motiveret. Jeg tror, at folk der ikke gider noget, som læser om os og hvordan vi får folk motiveret, de kontakter os nok ikke. Jeg tror, at hvis man ikke er rigtig motiveret, så gider man ikke at snakke med sådan nogle som os. Derimod hvis man er meget motiveret, så passer vores initiativer rigtig godt til dem. [kort pause] Motivation er altid noget vi har stående øverst på tavlen på vores kontor, men motivation er noget der kommer helt af sig selv på en eller anden måde. Det kommer af at man giver hinanden mere.

I: Så der er ikke nogen fast formel for det?

M: Nej, og så kan man sige. Man kan trække det tilbage til dit aller første spørgsmål omkring mødet med det offentlige, og hvor demotiverende det hvert fald er og ikke at blive spurgt om lov til og ikke få lov til at bestemme noget som helst. Og det er ligesom her vi prøver at gå ud og gøre det modsatte.

I: Oplever du så også. Det her med at motivere deltagerne, men oplever du også, at deltagerne giver dig noget? Altså det her med at være en del af projektet, kan du prøve at fortælle om får du noget særligt ud af det?

M: [Kort pause]. Ja, jeg synes helt sikker også jeg får noget ud af det. Det er fantastisk at se, hvordan omgangen med deltagerne motiverer Mathias og vores frivillige og andre deltager. Det er lidt selvgenererende alt det vi laver og det er en super, super dejlig fornemmelse, at gå hjem fra job når du føler, at du har gjort en forskel. Eller at køre videre på job. Det er super motiverende for mig også. Jeg tror også, at vi har fået bygget en eller anden model op, hvor det ikke rigtig føles som at være på arbejde. Det føles egentlig som om, at man hænger ud med sine venner, der har det lidt skidt og dem prøver man så at hjælpe. Det er jo egentlig det samfundet burde gøre. Vi påtager os jo en opgave, som vi forhåbentlig skal have lært samfundet. Det er jo underligt at snakke om sin egen virksomhed, som noget der ikke burde eksistere om fem år, men det gør vi jo nok også. Det er en lidt speciel måde at arbejde på, når du egentlig ikke føler at du burde være der.

I: Jo, jo, det forstår jeg godt. Det lyder lidt som om, at i også har en form for fællesskabsfølelse i projektet. Kan du prøve at fortælle lidt om det? Altså gør det sig både gældende for jer, der arbejder sammen internt i projektet og så mellem deltagerne og de forskellige frivillige og ansatte?

M: Det synes jeg og jeg synes også tit, at jeg hører historier om, at vores deltager de har skrevet til nogen af vores frivillige i fritiden og de selv gør nogle ting og selv laver et arrangement. Det er jo super, super dejligt også er det jo en fantastisk følelse når ens frivillige eller når ens deltager ligesom siger "vi" om det vi laver. Det kan jeg rigtig, rigtig godt lide. Jeg laver ikke det her, fordi jeg gerne vil stå øverst på plakaten. Det kunne jeg nærmest ikke være ret meget mere ligeglad med. Så det er en rigtig dejlig fornemmelse når det bliver taget sådan imod og når vi siger "os" til hinanden når vi har møde og alle er sådan lidt enige om, at det er en vision vi kæmper om sammen. Det er rigtig godt.

I: Ja, det lyder lidt som om, at det her sociale aspekt er meget bærende for projektet i virkeligheden.

M: Ja og menneskelig kontakt generelt, tror jeg er vigtigt. Jeg håber ikke, at de i fremtiden har robotter til at stå for genoptræning. Det er nogle gange rystende at se, hvor mange ting vi er villige til at afsætte for at folk kan gå vægtløse oppe på jorden, for eksempel, i stedet for at mange bare smider dem i vand. Og hvad det har kostet at udvikle sådan nogle maskiner, der kan holde 18.000 svømmehaller varme i 80.000 år eller sådan noget. Det giver ikke nogen mening, at man ikke bare bruger det som der er. Jeg tror også, at når vi er ude med nogle deltager til Vand Virker eller med TBTLP, så er jeg slet ikke i tvivl om at vi er sindssygt dygtige og de er rigtig flinke og det er rigtig dejligt og motiverende det hele, men i virkeligheden er det, det her med at der kommer nogen. Det er det der virker. Og snakkede vi faktisk også lidt om med det her sociale netværk arrangement i går, at de har en rigtig god erfaring med peer-support og det her med at man ligesom skaber en eller anden form for eksplosion, at det er det der virker. Du kommer ind og så ændrer du ting. Det bliver på en eller anden måde et point of no return af en art og det har en rigtig, rigtig god effekt på mennesker og det har en rigtig god effekt på mennesker at være sammen med andre. De er mega flinke ude til Vand Virker, men 95 % af det, det er egentlig ikke øvelserne, men 95 % af det, det er at man er i en svømmehal og der er en masse andre, der har det dårligt og der er nogle instruktører, som gerne vil hjælpe.

I: Så det her med at være sammen med ligesindede....

M: Ja og de sidste 5 % er så de her øvelser som vi finder på til dem, men det som virker er, at de finder ud af, at de ikke er alene, tror jeg på. Der vil sikker være en masse andre, som mener, at det er noget andet og det faktisk er øvelserne. Men det tror jeg ikke på.

I: [Kort pause] Du snakkede lige om det her peer-support. Kan du prøve at beskrive, hvordan du arbejder med den tilgang og hvordan du måske bruger dine egne erfaringer til at skabe håb og motivation for deltagerne?

M: Jamen altså, jeg anede jo ikke, at der var noget der hed det til at starte med. Det er jo Mathias' måde at tænke på, altså at finde ud af hvad er det, det hedder og skal skrives som. Jeg er måske mere bare en der gør det. Og den kombination er nok godt nok, at man har lidt af det hele. Men jeg bruger peer-support som værende. Jeg har en masse erfaringer og dem har jeg bare i bagehovedet når jeg er ude og snakke med folk. Jeg tror, at det giver dem en fornemmelse af, at jeg forstår dem, men det er ikke sådan, at alt hvad jeg siger tager udgangspunkt i min egen historie. Jeg bruger min peer-support til at vide, hvor de er henne i forløbet og tænke over, hvad kan jeg så ligesom hjælpe med. For eksempel, sådan var det for mig dengang. Når jeg åbner munden så er ikke for at afbryde dem og snakke om mig selv. Jeg tror jeg nemlig har en dårlig effekt. Det vigtigste er ligesom at bruge mine erfaringer til at få dem i centrum. Der tror jeg måske, at man godt kan finde nogle peer-supportere, som er rigtig, rigtig dygtige, men hvis de ikke mestrer det der med, at jeg ikke laver det her for at sidde og snakke om mig selv, så duer det jo ikke. Hvis jeg nu sad inde i mit hoved og tænkte: "ja ja, men mit var jo meget værre". Så ville jeg jo ikke kunne bruge det til at hjælpe folk. Nej, men man bruger det ligesom til at respektere hinanden, så kan det have en rigtig god effekt, hvorimod der er jo nærmest ikke noget værre end at møde et menneske... Peer-support er jo alt. Hvis nu du mødte en veninde og I havde spillet på det samme fodboldhold hele livet og du synes egentlig, at du er bedre end hende, men hun taler til dig, som om at du slet ikke ved, hvordan man tæmmer en bold og scorer mål f.eks. Det vil jo have en sindssygt dårlig effekt. Men det er jo i bund og grund også peer-support, fordi i begge to er fodboldspillere, men fordi hun er ét år ældre end dig, så ved hun mere om fodbold, ikke. Den måde jeg bruger det på, altså jeg anede jo ikke, at der var noget, der hed peer-support, før nogen fortalte mig om det begreb. Altså jeg tog jo bare ud og snakkede med mennesker. Altså prøvede at se om jeg ikke kunne gøre noget. Så den måde jeg egentlig bruger det på, der er

egentlig at bruge det som et erfaringsgrundlag og så bruger jeg det ligesom et kvalitetsstempel for dem. Altså jeg kan mærke, at de godt kan lide, at jeg selv har været der, og så er det, det vi tager udgangspunkt i. Der er nogle enkelte nogen gange, hvis nu situationen er helt dårligt, og det er meget rådvilde og kommer og spørger, hvad gjorde du, da du var her? Og har du nogensinde været her. Og her tager jeg selvfølgelig udgangspunkt i min egen historie og fortæller om den. Så der opstår sådan nogle situationer, hvor man ligesom kan bruge det lige nu og her for at lukke noget eller åbne noget. Så kan du ligesom forklare dem og sige "dengang jeg var på noget lignende eller det kan jeg godt huske" osv. osv. Men ellers så handler det faktisk ikke om. Peer-support synes jeg måske lidt er det usagte. Jeg er det jo, fordi jeg selv har været der, men det er jo ikke fordi de skal igennem det samme som jeg var. Så det er lidt ligesom det vi bevæger os væk fra, forhåbentlig. [Kort pause] Hvis det giver mening?

I: Ja, det gør det helt sikkert. Jamen kan du prøve at beskrive nogle af de her værdier som projektet ligesom er skabt ud fra? [Kort pause] Har I nogle særlige normer eller en eller anden særlig tanke bag det eller nogen overvejelser I har gjort?

M: Jamen de overvejelser jeg har gjort er det her med, hvad tror jeg der kunne fungere. Altså hvorfor skal vi være her. Skal vi være på en bestemt måde og hvad kan vi gøre. Det er jo en speciel følelse at kigge over på et kæmpe system, der har 500 milliarder kroner at gøre med og så tænke hey for 0 kroner kan jeg gøre det bedre. Det er en meget, meget speciel følelse og virkelig oprigtigt tænke det uden at være en selvfed nar. Så er det jo egentlig bare her fra vi har fået projektet og fået det i gang. Det er også bare fordi, at I gerne vil nævne en masse ord og det skal I nok også få, men man skal også forstå, at alt det vi gør det er netop ikke ud fra ord og begreber. Vi sidder ikke og diskuterer i tre timer om, hvad vi skal kalde noget inden vi går ud af døren. Det er det der er rigtig vigtigt at forstå ved vores indsats. Selvfølgelig er det sådan nogle ting som fleksibilitet og det her med, at vi kan gøre noget fra den ene dag til den anden og vi er meget autonome. Der er ingen, der bestemmer over os. Vi lever lidt vores eget liv og så lægger vi op til at andre også gerne må være med og samarbejde med alle mulig andre. Så altså, det er sådan noget som fleksibilitet og autonomi og så den menneskelige kontakt eller nærvær eller hvad man nu vil sige. Men det er ikke sådan noget med, at vi har siddet og brugt 80 år på at beskrive det man gerne vil og hvad for nogle ord passer bedst på det her osv. og så begynder vi at gøre det med en eller anden taktik om, at vi skal leve op til de her ord. Det er virkelig den helt anden vej rundt vi gør.

I: Så det er meget, sådan en uformel struktur det er bygget op omkring kan man sige.

M: Ja og det er super svært at skrive opgave om.

I: Ja, det kan jeg godt fortælle dig det er.

M: Og det er ligesom også det vi kæmper lidt i mod. Det er jo det der er helt galt hele vejen rundt i systemet. Det her med at en opgave kun er valid, hvis man fortæller om 800 former og formler og begreber og pis og lort, i stedet for at man taler om nogle helt andre ting. Det er også sådan noget Mathias er blevet miljøskadet for fra sin tidligere stilling, ikke. Det har været en lang proces for os, at få Mathias væk fra det der. Han havde et kæmpe behov i starten, da han startede hos os, for ligesom at få det italesat og få sat ord på. Jeg havde meget mere travlt med. Jeg kunne ikke være mere ligeglad med hvad tingene hedder. Det er derfor vi vinder i sidste ende. Alt, alt, alt er indrettet efter at du skal kunne beskrive alt mulig eller så er det fucking ligemeget.

I: Alt skal puttes i kasser?

M: Ja, det er jo der er lidt sjovt fordi selvfølgelig er ordene der og selvfølgelig skal de fylde i jeres opgave, men det er jo også sådan noget, der er til for ligesom at bevise, hvor langt ned går det her, ikke. F.eks. vi får fondsstøtte og vi skal have forskning, selvom vi på en eller anden måde kæmper imod forskning, så skal vi have forskning i, at vi kæmper imod forskning. Det er ikke fordi jeg synes, at forskning er dårlig, men langt hen af vejen, så synes jeg faktisk, at det er fuldstændigt spild af tid at lave store fokusgrupper og snakke om, hvad der sket når man faktisk bare kan spørge vores deltager kan du Morten, kan du egentlig godt lide at være her, ja. Synes du, at der er sket noget godt, mens du har været her, ja. Vil du fortælle lidt om hvad det er? ja, så er jeg blevet meget bedre til at bruge min venstre arm og så tænker jeg meget mere klart. Det er forskning for mig. Det er det vi glemmer. Vi skal altid have en masse kloge mennesker, som skal gøre sig pisse klog på, hvad det egentlig er vi laver og de ikke spørger dem vi egentlig hjælper hvad de har at sige. Det har ikke et ord at sige.

Det er jo lidt det der er problemet. Det er jo en hel kultur som man skal ændre på, hvis det her for alvor skal lykkes. F.eks. til det her sociale netværk jeg var til igår og de sad også og var peer-supporter alle sammen og de var alle sammen enige i det jeg siger og det ikke handler om ordene og det handler om indsatsen og alt det der. Så sluttede de med at sige, måske vi kan lave en eller anden folder, som beskriver det og det du laver. Og det siger jo også lidt. Man er enige om, at man ikke kan beskrive det, men vi skal lave en folder om det og så beskrive det alligevel.

I: Jamen alt skal ligesom kunne dokumenteres på skrift og så glemmer man måske det vigtige i de forskellige indsatses?

M: Jamen så sagde jeg også bare til dem, at det måtte jeg sætte Mathias til at lave. Jeg har sådan set for travlt med, at faktisk at være der ude. Altså jeg gider ikke og det er også det Mathias fortæller om inde fra det offentlige. De får f.eks. midler til et projekt, som måske tager et halvt år og så bruger de måske 5½ måned på at diskutere og beskrive, hvad de laver. De kommer aldrig nogensinde i gang med at gøre det, men de har siddet og skrevet det hele ned. Altså det er så underligt, at man er ude og gøre det og det er bare en hel kultur, der skal ændres på.

I: Så du oplever lidt, at det sådan er en udfordring i dit arbejde, at alt det her med, at alt skal kunne dokumenteres og der skal være evidens for det?

M: Ja, det undrer mig hvert fald at dokumentationen ikke er nok i, f.eks. at Katrine hun bestiger Kilimanjaro ni måneder efter. Det er forskning for mig. Så er jeg fuldstændig ligeglad med om man laver en flyers og hvilke ord der stod om det. Jeg er fuldstændig ligeglad. Det der rager mig, det er om man spørger Katrine om hun er glad for, at være hvor hun er osv. Osv. Har du det godt og de her ting. Det er det jeg synes er relevant. Det er verdens bedste bevis på, at vores system ikke handler personen der kommer til skade, fordi når der er noget, der faktisk virker, så har vi meget mere travlt med at få det beskrevet rigtig godt og få en masse mennesker, som aldrig har mødt personen, til at gøre sig kloge på det. Hold nu kæft og bare spørg personen, der har det dårligt, om de har fået det bedre. Det er jo lidt det, der er den evige udfordring.

I: Der er for meget fokus på det her med metode og at tingene bliver gjort på en bestemt måde. Ser du, at der er sådan...

M: Ja, det er bare sådan lidt. Det er virkelig skræmmende når jeg er ude, ja at nogen. Altså jeg aner ikke hvad jeg gør. Altså jeg ved godt, at jeg tager ud og at jeg er pisse hamrende flik sikkert og det er dejligt, at der kommer nogen, der gerne vil snakke med dem, det er jeg slet ikke i tvivl om. Jeg har ingen anelse om, hvad jeg gør. Jeg har aldrig læst om begrebet peer-support. Mathias har fortalt mig, at det hed den. Jeg har aldrig søgt det på google og læst om det selv. Jeg gider ikke. Altså jeg har bare sådan, at jeg går ud med hænderne på ryggen og siger pænt goddag. Så prøver jeg egentlig bare at snakke med dem og så prøver jeg at tænke over, hvad jeg tror, at jeg kan gøre. Det er sådan set sådan jeg fungerer. Alle mulig andre de har sådan en. Hvad hedder det. En matrix-skærm med tal og begreber og kigger ned. Det, det beskriver meget godt det her med den rolle I sidder i som studerende. I skal jo ligesom også bare beskrive og det er jo helt fair. Nu skriver I om et projekt, hvor der er i bund og grund ikke er noget at beskrive, men vi kan godt prøve at give jer nogle begreber, ikke. Alligevel skal I jo så gå ud og sige til jeres eksamen, at man ikke kan beskrive det her, men det har vi prøvet alligevel.

I: Jamen præcis.

M: Det er det samme med Mathias. Mathias kan godt se, at efter han har været hos mig i næsten et år nu, så kan han godt se, at det er rigtigt den måde vi laver det på, men det sidder stadig så meget inde i sjælen på ham, at man skal huske at beskrive det. Det er helt fair og det er rigtig godt, at der er sådan nogen som jer og Mathias til at holde sådan en som mig i skak på det område, men der er bare ikke nogen tvivl om, at det her det virker, fordi vi ikke vil beskrive det og fordi vores folder ikke er den mest professionelle i hele verden, men fordi vi faktisk er der. Og det er noget helt andet. Vil du helst have en folder, der ikke har den eneste stavefejl og de rigtige farver og en person du ser en gang hver tredje måned og du aldrig kan få fat i eller vil du heller have et stykke hvidt papir, hvor jeg har skrevet noget med en blyant på og så jeg hjælper dig hver eneste uge. Det er jo lidt simpelt, tror jeg i hvert fald, hvis jeg står med et ben, der ikke virker, så vil jeg hellere vælge ham, der kommer og ringer og hører hvordan de har det osv. Osv.

I: Helt sikkert. Det virker som, som du beskriver det lige nu, at der er en tydelig rollefordeling mellem det Mathias gør og det du gør?

M: Ja, det var der hvert fald i starten. Jeg tror også I skal interviewe Mathias, men der var jo rigtig meget i starten, hvor, jeg tror at Mathias lidt havde den opfattelse, som jeg tror mange i systemet har, at han kom ind i mit projekt for ligesom at redde mig fra mig selv. Jeg havde jo slet ikke beskrevet noget og min hjemmeside var dårlig. Jeg var garanteret sådan en ustruktureret fyr og når jeg var til møder også, og tænkt hvis jeg bare ikke kom der i skjorter. Man kan sige, at Mathias også har været igennem en udvikling. En ting er, at han en grotesk dygtig og intelligent fyr og ved hvad han snakker om. Noget andet er, altså Mathias har også lært det her med, at vi ikke gider at bruge energi på, at sidde og tale om det her. Vi gider ikke at bruge energi på at beskrive ned i alle detaljer. Alligevel så får han stadig lov til at gøre det, fordi det er så meget en del af hans DNA. Vi skal lige gøre sådan, sådan og sådan, og selvfølgelig får han også lov til at få sit behov stimuleret. Der er slet ikke nogen tvivl om, at Mathias er på vej over eller er ovre i vores lejr og han godt se, at det også handler om nogle helt andre ting. Mathias har selv stoppet i systemet, fordi han syntes at der var for meget, hvor de ikke lavede noget. Så kommer han endelig ind i mit projekt, hvor vi faktisk bare har travlt med at lave noget og så kommer han stadig ind og tror, at han skal lære os at beskrive noget. Altså han kommer egentlig ind i starten og tror, at han skal begå den samme fejl som det offentlige gjorde. Det tog jo også lidt tid ligesom at sige, du kan godt glemme det her Mathias, du skal simpelthen finde en anden måde at arbejde på, fordi det er bare ikke sådan vi gør her. Og så kan man, at når vi så har overvundet ham, som vi har nu og har fået ham med, så er han jo et sindssygt godt aktiv for projektet, fordi Mathias han har måske peer-support delen ved at han har arbejde i systemet. Han har jo en masse erfaring der. Jeg har en masse erfaring med, at jeg har siddet som tilskadekommet og Mathias har en masse erfaring og uddannelse fra hans arbejde i systemet. Det kan han helt sikkert også bruge. Han kender også deres svagheder og styrker og hvad kan man og hvad kan man ikke. Så der er en klar rollefordeling i den forstand, at Mathias han har sådan lidt den administrative rolle og jeg har delen, hvor jeg tager ud og besøger folk. Mathias er jo også med ude og besøge de her folk, fordi jeg lader ham gøre det og fordi han stille og rolig siger, at han også tror, at der er en effekt i at være ude og se, hvad er det der rent faktisk virker. Og hvis I snakker med Mathias, så ved jeg også, at han vil sige, at der ikke er nogen taktik når vi er ude. Vi har nogle grundregler der er styr på. Det her med, at vi er fleksible og vi er autonome og vi godt kan lide at hjælpe mennesker. Men derfra der stoppe alt andet også. Du kan sige, fordi der er intet, der er ens. Der er intet der er ens ved nogen af dem, altså ud over at man er der.

I: Ellers er det forskelligt?

M: Ja, lige præcis.

I: Hvad med i forhold til alle de andre, der er en del af projektet, for eksempel nogle af de frivillige eller bestyrelsen. Kan du fortælle lidt om, hvordan I arbejder sammen med dem?

M: Jamen bestyrelsen er lidt speciel i den forstand, at vi egentlig har taget nogen med, der har nogle forskellige roller. Vi har taget nogle deltagere med. Vi har taget nogle af vores frivillige med. Vi har taget nogen vi kender med, der har noget viden inden for et område vi rigtig godt kunne tænke os at have noget viden inden for. For eksempel kunne det være min bror, der er rigtig god i bankverdenen. Ligesom også at grundlæggende tro på, at det her peer-support er at man skal vide en masse ting. Så har vi også min bror med, fordi han kan vide en masse ting og kan hjælpe os med at gå i dialog med bankerne og kan lige fortælle os, hvad der er sket og hvorfor de ikke svarer os nu. Han har en idé om, hvad der foregår osv. Osv.

De frivillige. Det er også noget helt specielt at arbejde med frivillige, fordi det er simpelthen så forskelligt. Der er nogen. Vi har for eksempel ham Martin, som bare komme hver eneste gang, medmindre han er 300 km. Væk, ikke. Og så er der nogle frivillige, som nærmest ser grunden til aldrig at dukke op. Der har vi så valgt en tilgang, hvor vi ligesom sige, at vi vil kun have de gode frivillige. Vi har ikke et behov for, at gå og sige, at vi har rigtig mange frivillige. Vi rigtig gerne have de bedste frivillige.

I: Ja, så dem der er engageret.

M: Vi har smidt rigtig mange frivillige ud. Altså der er mange vi ikke gider at have med og vi gider at have med at gøre. Vores navn skal ikke lægges til den indsats, hvis de ikke er der. Det har også betydet nogen gange, at jeg har smidt nogle af mine rigtig gode venner af et initiativ, fordi de gerne vil hjælpe, men er for dovne. Så må man tage skænderiet. Så må jeg jo bare være projektleder mere end jeg er kammerat i den situation, fordi

sådan er det lidt, når man gerne vil satse på noget kvalitet. Det er selvfølgelig også helt specielt at arbejde med bestyrelsen, fordi de bekræfter os jo kun i, at alle mennesker er forskellige. Det bliver man ligesom uddannet i med alle de deltager vi er ude og besøge, og så er det heldigvis lettere at guide de frivillige end det er at guide en, der lige er blevet krøllet sammen af en lastbil. Men de samme udfordringer er alle steder med at folk ikke rigtig gider at gøre det der skal til ofte. Det er ligesom det vi hjælper dem med.

I: Så der er ligesom lidt en udfordring i at finde de rigtige frivillige som er engageret nok?

M: Ja, det er en stor udfordring. Jeg vil faktisk sige, at den udfordring den er næsten svære end at hjælpe en person, der har det rigtig, rigtig skidt. Det er altid svære at motivere en person, som har det rigtig godt og dem til at gøre noget ekstra end det er at få en, der har det rigtig skidt til at tage skeen i den anden hånd. Vi er jo heller ikke ret mange frivillige. Vi har faktisk smidt en del af dem af, fordi folk bare ikke dukker op og sådan noget, så derfor reagerer vi ligesom på det. Vi prøver ligesom at samle de bedste i stedet for.

I: Hvor mange frivillige er der sådan cirka?

M: [Tænkepause] Hvis man ikke regner det der team med vi havde sidste år, så er vi 11, og så kan man lægge dem oven i, så var vi syv og så er Mathias en af dem og så kan man lægge seks oven i, hvis det er. Det er ligesom det vi har indtil videre. Vi har en base af frivillige i København og vi har en base af frivillige i Aalborg og så har vi nogle enkelte andre steder. Nogen gange så får vi etableret netværker omkring en person på en måde, som gør at de også er frivillige for os. Det lyder lidt underligt måske. For eksempel i Grindsted så har vi to damer, der i personen netværk, der har det skidt, sørger for at hun kommer i svømmehal og træne hver tirsdag. De gør det jo, fordi de er hendes veninder, men i bund og grund er de egentlige også frivillige for vores projekt kan man sige.

I: Så I forsøger at. I får også nogle gange, lyder det som om, også inddraget almindelige borgere, som familie og venner til at hjælpe de her deltagere.

M: Ja, lige præcis. Det er ligesom det vi gerne vil. Vi vil gerne lære folk at løse det her selv i deres netværker og med banker og forsikringsselskaber. Det er jo ligesom der vi går ind og gør det. Jeg har også taget skænderier med familier og sådan noget, hvis jeg ikke synes at de gør nok. Jeg er også bussebøhmanden som ringer til dem og siger hvad fanden er det de har gang i, hvorfor har I så travlt med at skændes om, hvem der ikke kan være sammen og hvem der ikke kan se på hinanden i stedet for at hjælpe den og den person. Kom nu i gang.

I: Okay. Hvad kan du beskrive. Er der andre udfordringer du ser sådan i dit arbejde til dagligt?

M: [Tænkepause] Der er jo det her med, at du skal bryde en hel kultur i samfundet. Det er nok den aller største udfordring. En rigtig stor udfordring det er internt. Finder der andre, der kan det her og hvis der gør, gider de så, fordi det er et vanvittigt arbejde. Man arbejder rigtig, rigtig meget. Det vi eller jeg hvert fald nu, fordi jeg også skal følge så mange, fordi vi venter på at have midlerne til at uddanne flere. Spørgsmålet er om vi overhovedet kan uddanne andre. Det er jeg nu ikke så meget i tvivl om, at det nok skal kunne lade sig gøre, men der er dog ikke nogen tvivl om, at det er der den største udfordring ligger. Kan vi blive større og kan vi holde fokus på kvaliteten, hvis vi bliver større osv. Osv. Og så er der en helt anden udfordring om, hvordan har folk det i det her arbejde. En ting er, at man syntes, at det er dejligt at få folk op og stå, men det er også meget stressende. Det er et rigtigt hårdt arbejde, selvom det også er rigtig fantastisk. Hvis det giver mening? Så det kan også være, at om nogle år, at vi har nogle, der går ned med stress og ikke vil alligevel også sådan noget. Det er også en kæmpe udfordring, hvis man kigger lidt fremad. Så en ting er, at vi er ved at skabe en ny kultur på vej i den rigtige retning eksternt. Noget andet er de der udfordringer vi har internt om at finde de rigtige frivillige og kan vi uddanne andre til at være lønnet og kan vi finde midlerne til at blive ved med at have penge og hvad skal midlerne gå til osv. Osv. Osv.

I: Har I så gjort jer nogen overvejelser, hvordan I kan imødekomme eller løse nogen af de her problemer, så de fremadrettet kan skabe muligheder for udviklingen af projektet?

M: [Tænke pause] Det er nok der igen, hvor vi måske er rigtig, rigtig skarpe. Vi gør en os en masse overvejelser. Det ligger i vores DNA, men vi har er heller ikke sådan nogle som sidder og er bange for, hvad sker der om tre år. Hvis det giver mening? Vi er meget mere fokuseret på lige nu og jeg har sådan en grundlæggende holdning

om, at hvis vi bare bliver ved med at gøre vores arbejde godt nok, så skal der nok være brug for os og så skal folk nok blive ved med at kunne lide os og lønner os for, at vi eksisterer. Tror jeg.

I: Så det handler ikke så meget om den langsigtede plan for, hvad der kan...

M: Nej. Den lever vi jo på en eller anden i ved at vi godt ved, at vi skal være troværdige og grundige og sådan noget, men så leverer vi det hver dag lige nu og her og så tror jeg også, at det er ret svært ikke at tro på, at man kan løse udfordringer når man selv har fået en lam arm til at fungere igen og man kan få folk til at rejse sig og du kan se, at du er ved at skabe muligheder og sådan noget. Det ville næsten være dumt og gå i stå, fordi man er bange for om man selv kan løse det. Vi tror så meget på mirakler og vi tror så meget på at få tingene til at ske, så det skal nok gå. Men det er klart, at det er der udfordringen ligger. Vi er seks millioner mennesker i Danmark, seks milliarder i verden, selvfølgelig kan vi løse det og finde nogen, der kan lave det samme. Jeg siger jo også, at jeg ikke aner, hvad jeg laver når jeg er ude. Mon ikke vi kan finde andre, der kan finde ud af at dukke op? Prøv at tænk på, at hvis vi om fem år finde ud af, at det faktisk ikke har en skid med peer-support at gøre, men det bare har noget at gøre med, at vi gider at dukke op.

I: [Kort pause] Hvilke drømme har du for fremtiden, hvor skal det føre hen?

M: Det skal være tilgængeligt for alle mennesker i Danmark som minimum. Det er klart, så står vi også klar i fremtiden, hvis nu et andet land, hvis nu Storbritannien for eksempel rigtig gerne vil have det her også. Jamen så skal vi ligesom også stå klar til at hjælpe dem med, at de kan få det derovre. Det vil så mere være på konsulent basis i første omgang, men det ultimative mål er, at det skal være tilgængeligt for alle der kommer til skade i Danmark. Når man kommer til skade om fem år i Danmark, så er det måske normalt at man tænker på os først og man tænker på at få fat i os. Det er normalt, at når man tegner forsikringer til sine børn, så går man ind og ser på, hvem vi anbefaler, at man tegner forsikring hos osv. Osv. Så det er den rolle og drøm vi har med det her.

I: Jeg snakkede lige med Martin inden og han nævnte noget om det her med at kommunerne eller regionerne skulle have en form for kontaktperson, som skulle stå for koordineringen, lidt ligesom I er inde og gøre nu, så alt det her energi man skal bruge på at tage kontakt til forskellige aktører, som kommunen eller banken, det ville være noget som kommunen selv kunne stå for ved at indoptage den her tankegang.

M: Ja, det ville være en løsning. En anden løsning kunne også være, at der bare sidder fem af os i hver region og dækker nogle forskellige områder og så kan man sige, hvis man så kan brande det her nok og gøre det kendt nok til, at alle ligesom efterhånd ved, hvem vi er, ligesom med FCKs fodboldhold for eksempel. Det ville bryde en masse barrierer, hvis vi kunne komme derhen, hvor folk, hvis vi ringer ud og siger vi er fra TBTL, så ved folk hvad det handler om. Så kan man sige, at så kunne vi selv sidde med det. Det ville også være en løsning, hvis vi lærte regionerne i fremtiden selv at gøre det og uddelegerer det til dem. Det er jo i bund og grund irrelevant, hvem de ansætter. TBTL kan uddanne dem der sidder ude i regionerne, så det er jo i bund og grund ligegyldigt, hvem det er, men det ville selvfølgelig være smart nok, hvis det var nogen af vores egne, så vi ligesom kan holde styr på den indsats, der bliver leveret kan man sige.

I: Ja. Er der så sådan en drøm om, at det her skal blive større eller skal det, ja.

M: Vi har ikke nogen drøm om, at det her skal blive gigantisk. Det har vi ikke, fordi så ryger kvaliteten også bare. Der er en drøm om, at det er noget, der bliver tilgængeligt for alle. Danmark har også en størrelse kan man sige. Vi har jo ikke 800 unge, som kommer til skade på motorcykel hver dag. Altså mit bud. Min mavefornemmelse siger, at man cirka skal være mellem fem og ti i hver af de fem regioner i Danmark. Det ville være rigeligt. Så maks vil være måske 25 ansatte og stille og roligt vil man så også have nogen, som kan udvikle de initiativer, som kan skabe flere og flere ansatte, som for eksempel frivillige eller Vand Virker og sådan noget, ikke. Men som hovedformål, så tror jeg, at et ret godt tal er, at der vil være fem konsulenter i hver region, som så skal dække det. Da vi mødtes med TopDanmark, så præsenterede de os for nogle cases, deltagere eller mennesker, der er kommet til skade, så kan jeg hurtigt fortælle dem, hvem det er de snakker om. Så meget ved jeg om det efterhånden. Så når han nævner en ude fra Aalborg, som er kommet til skade, så kan jeg sige til ham, at han hedder Kenneth og han er så og så gammel og han bor der og der og at han kommer fra vores initiativer. Det er jo også charmen ved at starte det her op i Danmark. Danmark har en størrelse, hvor vi ligesom kender hinanden og hvis man er blevet krøllet sammen af en lastbil eller cykel, så er det jo en landsdækkende historie eller en betjent, der er blevet skudt ned på Christiania, så kender vi dem og der har

Danmark en sjov, sjov størrelse, fordi der ikke er 800 mennesker vi skal hjælpe. Det er også derfor ideen er, at turde at være små, og så have fokus på kvaliteten i stedet for.

I: Så der ligger også lidt en mulighed i, at et land som Danmark bare ikke er større?

M: Ja, og så ligger der også en mulighed i og sige, at vi kan altid bare lukke. Sige at vi ikke tager flere ind. Sådan er det også med landsholdet i fodbold, ikke. De kan kun spille med 11 og de kan kun have 20 i truppen. Det motiverer jo 40.000 mennesker i landet, at de er der. Det motiverer nok 40.000 unge mennesker, som spiller fodbold hver eneste dag, eller 100.000 eller 200.000 at landsholdet er der. Så det er også en mulighed at være kvalitetsorienteret på den måde. Så jeg vil næsten hellere sige, at vi vil være for små end for store.

I: Så hellere sige nej til nogen, og så dem der får lov får den kvalitet, der nu...

M: Jeg vil helst ikke sige nej til nogen motiverede, men jeg gider ikke at have sådan en model, hvor det er bestemt, at vi skal tage alle ind. Det gider jeg ikke. Det må være folk selv, der tager beslutningen om, at de er motiverede og gerne vil gøre noget ekstra. Det gider jeg ikke at lære dem at de skal. Så tænker jeg med det samme, at så kan jeg lige så godt bruge min energi på tre andre, der godt ved at de vil noget, i stedet for at jeg skal bruge min energi på én, som jeg så skal overbevise om, at de vil noget. Jeg tror også bare på, at når folk kommer af sig selv, så tror jeg på, at det kommer af sig selv, hvis man er dygtig nok og hvis vi hjælper godt nok

I: [Kort pause] Det synes jeg lyder. Det ville være fantastisk, hvis det var sådan.

M: Ja, jeg synes da hvert fald at vil være lidt sjovere. Jeg tror også tit at det der går galt det er, at man er tvunget til at høre på alle dem, der ikke gider.

I: Så bliver energien ikke brugt ordentlig.

M: Det må simpelthen være så demotiverende at arbejde med et system, der bare giver noget til folk, der ikke gider en skid. Og dem der godt gider noget, dem skal du i bund og grund faktisk bare straffe, ikke. Det er nok den der skal vendes rundt først og fremmest.

I: Jamen, jeg har ikke mere. Jeg tror egentlig, at jeg har fået spurgt om det jeg skulle.

M: Godt. Ellers så ringer du bare, ikke også. Jeg er til julefrokost hele dagen.

I: Det bliver nok ikke lige i dag jeg ringer så. Men du har ikke lige noget, du gerne vil tilføje? Noget du føler, at du mangler at få uddybet?

M: Ikke rigtigt, men jeg skal nok kime dig ned, hvis jeg kommer i tanke om noget.

3.3 Interview med Troels

Interviewperson: Troels, 21 år, til dagligt studerende, tidligere deltager, bestyrelsesmedlem, nystartet peer-supporter (T)

Dato og tidspunkt: 13/11-16 kl. 14:00

Interviewer: Mathilde (I)

Form: Optaget og transskriberet med tilladelse af interviewperson

I: Det første som jeg tænker vi lige skal snakke lidt om, det er, hvis du vil prøve at beskrive den oplevelse du blev mødt af, af det offentlige system da du var udsat for denne hændelse? Hvordan det offentlige system håndterede din situation?

T: Ja taler vi lige med det samme eller er det måneder efter? Fordi de første par måneder der var jeg jo indlagt på Hammel og det er jo klart, det er et kanon godt tilbud, som der desværre er et begrænset udbud af her i Danmark. Men hvad er det i tænker? Var det, det offentlige da jeg kommer hjem fra Hammel af, eller bare sådan generelt?

I: Bare generelt, tænker jeg. Det der lige falder dig ind i forhold til, hvad du synes du blev mødt af, da du kom ud for det her?

T: Ja okay, så starter vi jo bare kronologisk [tænkepause] Det der med når man bliver alvorligt syg, det er jo at der bliver sat en masse instanser i gang [tænkepause] Og det er jo det, der er meget vigtigt at have med i sådan en rehabiliteringsproces og det er tit det den offentlige myndighed glemmer lidt, synes jeg. Det er det der med at det jo ikke kun den skadet i det, der bliver ramt. Det er jo også et kæmpe netværk rundt om som familie og venner osv. Her var det så mine forældre, som ... Min mor tog noget orlov og kunne på den måde så være ved mig oppe i Hammel de der fire måneder jeg var indlagt. Hammel, det er jo et rehabiliteringssted for folk med senhjerneskader og der bliver man virkelig taget hånd om indenfor det felt man er skadet inden for eller hvad man siger. [tænkepause] Mine forældre fik af vide, da jeg var i Odense, at det kunne godt være at jeg blev sendt til Esbjerg. Jeg blev jo syg d 23. august og så blev jeg opereret d 24. i hjernen og så lå jeg efterfølgende ti dage i Odense. Dengang jeg lå i Odense i starten så sendte de en ansøgning til Hammel. [tænkepause] Og der fik mine forældre så af vide at de kunne godt være at der var ventetid på at komme ind der. Altså det kunne godt være at det ville tage noget tid for min familie og jeg at komme til Hammel fordi der som sagt er et begrænset udbud af sådanne steder, hvor man kan tilbyde den form for rehabilitering af akutte hjerneskader. Du skal bare sige til hvis det bliver for langtrukken.

I: Nej nej, du snakker bare alt det du har lyst til.

T: Så det der sker er at efter ti dage bliver jeg så overflyttet til Hammel. Altså efter ti dage i Odense fordi der kom en ledig plads. I Hammel der fokuserer de meget på individet og der er selvfølgelig ikke så meget kassetænkning der. Det er mere når man kommer hjem - hjem til skolen og hjem til den kommunale rehabilitering.

Jeg kom hjem til en meget forandret hverdag, hvor jeg gik i skole kun omkring to timer om dagen fordi jeg simpelthen blev for træt. Så havde jeg en støttelærer på som ligesom hjalp mig og det var et initiativ fra mine forældre og skolens side og det var jeg rigtig rigtig glad for. Men på trods af det så fik jeg faktisk et epileptisk anfald oppe på skolen selvom der var alt den her støtte så jeg ikke skulle blive alt for stresset nu jeg var kommet i gang og sådan noget. [tænkepause] Men alt imens jeg kom hjem og sådan noget, så er der jo denne her dialog med kommunen denne her form for rehabilitering jeg skal til at igang med. Og det der er med det, der er at kommunen den tilbyder ca. 30 timer, mener jeg vist, efter man har fået en apopleksi. Apopleksi det er den samme betegnelse man bruger for en hjerneblødning og en blodprop i hjernen og så får man de her 30 timer, men min fysioterapeut og min ergoterapeut i Esbjerg. Det lå, jeg tror faktisk stadigvæk det gør, inde ved biografen, der ligger det lige ved siden af, som et genoptræningssted. Jeg tror faktisk jeg var en af - eller jeg var den yngste, der var derinde. Og det siger også bare lidt om hvad systemet er gearret til fordi enten så er det helt unge med fodboldskader og så får de nogle uger derinde så de kan komme på fode igen. Men her var det 30 timer efter en apopleksi. Det var rigtig fint, men min fysioterapeut, ham og jeg vi kom rigtig godt ud af det med hinanden. Han surfede også ude, hvor jeg plejede at surfe, så vi fik nogle rigtig gode dialoger og sådan noget. Han var inde ved sin chef for at spørge om han ikke kunne få flere timer til mig fordi han kunne se at der var noget som kunne forbedres. Det kunne han godt og så ender det faktisk med at jeg får helt op til 90 timer i alt

og det er jo virkelig virkelig meget og det er jeg meget meget taknemmelig for at jeg har fået. Det kan godt være at det lyder lidt som om man bare er træt af det hele og man er bare træt systemet og det hele bare er noget lort. Jeg er mega glad for alt det jeg har fået og alle de ting jeg ligesom har fået mulighed for at komme på ret køl igen. Men det der er sådan lidt komisk, det er at så den sidste dag der skal jeg lave sådan en test, som er - jeg synes ikke at den er gearet til sådan en som mig fordi at de bruger den samme test som på ældre mennesker, der har fået en apopleksi og så unge mennesker, der har fået en apopleksi. Det vil så sige at jeg skulle [tænkepause]. De havde sådan en skala fra 1 til 10, hvor man så kunne få point, det bedste det var 10 og det dårligste det var 1. Og så skulle jeg lave en masse forskellige øvelser og det var sådan noget med at jeg skulle rejse mig op og sætte mig ned igen på en stol og så fik jeg så point for det. Og jeg tror at jeg scorede næsten toppoint. Det eneste jeg kun scorede 9 på eller hvad det var, det var fordi jeg skulle gå ned af en trappe og der holdt jeg ved gelænderet. Så jeg scorede næsten top, men på den måde kan man så sige at hvis man kigger på det i papirerne så ville jeg jo nok så ud som om at jeg næsten var helt rehabiliteret her på det tidspunkt. Men det var jeg jo bare overhovedet ikke, altså der var jo så meget mere at komme efter og hvad så nu? Hvad skulle jeg gøre? Og hvad med fremtiden? Hvordan holder jeg det ved lige? Der var ikke så meget med hvad der sker efterfølgende. Det var bare næste patient, det var sådan en samlebands tænkning, hvis du kan følge mig?

I: Ja, det kan jeg.

T: Ja [tænkepause] så det var lidt mærkeligt. Altså min far han startede jo også helt tilbage dengang jeg blev syg, så ringede han til forsikringen for at høre om der var noget at hente der ligesom for at kompensere. Og det var det ikke fordi det hedder sig at når man er født med en aneurisme så er det i forsikringsverdenen selvom man har en rigtig god ulykkesforsikring så hedder det sig at det er selvforskyldt. Det vil sige at hvis jeg var blevet kørt ned på cykel og havde fået en hjerneblødning af det så havde jeg jo selvfølgelig fået en masse penge for det. Men det er jo ikke fordi at det er pengene det skal gå op i men det er mere at det er dyrt at være syg, meget meget dyrt også fordi vi så selv skulle til at betale en masse rehabilitering bagefter og man måske ikke var arbejdsdygtig og sådan noget.

I: Så tænker jeg så at det er her TBTLP kommer i spil for dit vedkommende og jeg tænker om du kan fortælle lidt om hvad det var de har bidraget med i dit forløb?

T: Ja, altså jeg stiftede bekendtskab med Mikkel allerede i Hammel - det er ikke sikkert han kan huske det. Det var en af hans venner fra Aalborg Universitet (og Mikkel). De var nede og lave nogle tests på senhjerneskadet og så sagde han at jeg lige skulle kontakte ham her. Det gør jeg så og så skrev jeg til ham og så gik der nogle år og så skrev jeg til ham igen og i 2012, tror jeg, der startede Mikkel det her TBTLP fordi han har jo selv været ude i alt det her. Han har jo bare taget kampen op som den eneste og det der er med TBTLP, det er jo at der er meget af det her individ tænkning og peer-support. Mikkel er jo selv skadet - eller har selv været meget skadet og har prøvet at være lam i dele af kroppen. Han ved hvad der ligesom hjælper på de her nerveskader og hvad det er man skal gøre. Generelt bare det her med at snakke med en, der har prøvet at være sammen med sygehusvæsenet og alle de der instanser og så blive frustreret over det og så selv træne sig ud af det. Det kunne jeg rigtig godt lide og Mikkel han ser jo alle de der ting som en fysioterapeut måske ikke ville tænke på. Som sagt så ved han jo hvad der virker - eller hvad der virkede på ham da han trænede. Han startede med at sige til mig; Jamen Troels du træner jo ligesom alle de ting, der virker ved dig. Jeg styrketrænede jo meget mine raske muskler og jeg styrketrænede meget mit højre ben og sådan noget (det ben som fungerer). Men det der egentlig var fokuset i min genoptræning som han ligesom fik frem penslet for mig, det var det her med at jeg skulle prøve at fokusere på, jeg ved godt det lyder meget banalt, men det der ikke virkede. Det er svært at træne og derfor giver man nemt op på det. Første gang jeg mødte ham var i et fitnesscenter herinde i Esbjerg og jeg tror faktisk også at det var hans første store break-through med det her peer-support. Eller det ved jeg ikke, men det ser du ud som om på hans facebook side at det var ligesom der han fik rigtig vind i sejlene og måske selv fik lidt øjnene op for det virker sgu det her. Og nu har jeg selv påtaget mig lidt en rolle her med noget peer-support og jeg ved godt at jeg ikke er 100 % fysisk (genoptrænnet), men jeg synes at jeg i hvert fald er 98% psykisk tilbage oven i hovedet, i den forstand at jeg stadig har lidt koncentrationsbesvær og sådan og det kommer jeg nok til at leve med resten af mit liv, men sådan er det. Men jeg har for eksempel taget kontakt til en patient som har været indlagt på Hammel også, som var oppe og se mit foredrag eller oplæg deroppe til "gamle børn dag". Men han er meget ligesom jeg var på det tidspunkt Mikkel gerne ligesom ville tale med mig og sådan lidt tilbageholdende og meget sådan at han også skal fokusere på skolen. Så det er ligesom der her jeg

prøver at bidrage med nu til TBTL. Det er det her med måske at være denne her nye Mikkel for en anden, altså en som har prøvet det og har haft det inde på kroppen.

I: Du har været lidt inde på det, men hvad er sådan en peer-supporter eller Mikkel som du selv nævner som eksempel, hvad er det sådan en peer-supporter kan gå ind og gøre? Du har selv snakket lidt om det her med at det kan være i forhold til at have en at snakke med som ved hvordan det er at være igennem systemet, men kan du fortælle lidt mere om det?

T: Ja, det er det her med at man som sagt ikke er fysioterapeut og man er ikke uddannet på en eller skole som fortæller en om, hvordan det er at være syg eller hvordan det er musklerne virker. Det er jo selvfølgelig rigtig rigtig fint og der er jo en masse fysioterapeuter tilknyttet i TBTL for ikke at lave skader på folk, hvis nu Mikkel han kommer op med en eller anden sindssyg træningsmetode så kan det godt være at de går ind og siger at det strækker lidt forkert på en nerve, hvis du gør det der. Det har jeg så ikke oplevet endnu at de har sagt. Men fordi der er den her anden form for connection og man ligesom går ind og siger at man har prøvet det før og man har været i samme situation og man sådan ligesom ved hvad der virker for en. Det ligesom lidt mere den der menneskelighed. Der er ikke den der kittel. Jeg ved ikke om i har om sådan noget med at man distancerer sig måske lidt mere til folk der er i en profession i et erhverv. Hvis man taler med en læge for eksempel, det kan være at en praktiserende læge har normalt tøj på men alligevel det er en læge som taler ud fra hans erhverv. Men her ved peer-support, det er bare et andet menneske der ikke har fået nogen uddannelse i det og ikke har læst det i nogle smarte bøger, men i stedet har prøvet at have det i hænderne, altså praksis arbejde. Og det tror jeg helt sikkert er vejen frem, altså en kombination af fysioterapeuter og peer-supportere. Jeg ved ikke om det er svar nok?

I: Det er helt fint.

T: Det svære er jo tit at forklare, hvad det er Mikkel han går og laver, fordi Mikkel eller TBTL det er jo meget det her med at det er jo individ. Hvad gør en glad og hvad er det der virker for den enkelte person? Og det kan jo måske også derfor at det kan være lidt svært at skalere virksomheden op og det er derfor man har brug for et initiativ fra regeringen til at gå ind og sige at vi satser på de her, der er kommet ud på den anden side til at undervise og fortælle lidt om, hvordan det er at være syg og hvordan det er man kommer videre

I: Jeg tænker at du må have været igennem en udvikling i det her projekt fordi du jo selv er gået fra at være deltager til at være peer-supporter. Hvad føler du projektet har givet dig eller hvordan har du udviklet dig i det her?

T: Først og fremmest så har det jo givet mig en masse både fysisk, socialt og psykisk. Bare det her med at Mikkel inviterede mig på caminoen og det er det her oplevelsesrehabilitering som vi snakker om. Og det er jo virkelig noget, hvor jeg blev skubbet ud i nogle ting som jeg aldrig nogensinde ville have oplevet og jeg ville aldrig selv ville have gjort det. Det har jo givet mig en masse. Jeg har lært en masse om hvad virksomheden er og sådan noget. Men kan du prøve at præcisere, hvad du mener med hvad jeg har fået ud af det? Er det psykisk eller?

I: Jeg tænker at det er det, der falder dig ind. Det er super fint at du kan sige at det er på flere forskellige barometre, hvor der har været en udvikling fra din side. Du siger noget om at det både har været socialt, fysisk og psykisk og det var egentlig bare hvordan du kan se at du har udviklet dig ved at være en del af det her projekt?

T: Jamen jeg mener at jeg havde nok ikke været det sted jeg er i dag, hvor jeg så er hvis ikke Mikkel havde været det sådan rent psykisk. Det hjælper rigtig meget det der med at man ved at man ikke er alene om tingene. At man ikke sidder i en, for at bruge et meget mærkeligt udtryk, at man ikke sidder i en gummibåd for sig selv lidt ude i et stort hav og der er ikke nogen omkring en. Det kan godt være lidt svært især når man er ung og skal træne alle mulige underlige ting, som nede i fitnesscenteret der ser det mærkeligt ud når jeg står på en balancebold mens de andre gutter de står og fyrer den af med dumbbells og skal bare "grow the muscles". Så jeg mere at det kommer sgu lige lidt senere for mig.

I: Ja, det er klart. Er det så det der ligesom har fået dig til at tage denne her nye rolle som peer-supporter på dig? Hvad har så fået dig til at tage skridtet videre og være den der hjælper?

T: Jamen du kender mig jo. Jeg vil gerne hjælpe andre folk og jeg vil også meget gerne have at folk har det godt og jeg tror det kommer meget naturligt at give noget tilbage fordi nu har Mikkel investeret så meget tid i mig og projektet, både Mikkel og Mathias, har investeret så meget tid i mig. [tænkepause] Så skal man lige give lidt igen den anden vej. Så det kommer både af at jeg har en passion for det her med at hjælpe andre mennesker og så det her med at jeg godt kan lide at se andre mennesker blive glade fordi man er med til at støtte dem i en proces. Fordi rehabilitering det er jo en lang proces og det er jo ikke bare det der med at man skal træne. Det er så meget mere... Hvis man bliver syg så er det jo både forsikringselskaber, der skal involveres, så er det jo advokater og det er banker og genoptræningssteder og svømmehaller, ja alt muligt. Familie og måske også venner og hvis kæresten måske ikke lige er helt med på at man er blevet et andet menneske så kan det godt være at personen går fra en. Der er en masse ting og det er jo bare sådan det er, altså. Så den der proces, den er meget essentiel for at der kommer et helt menneske ud på den anden side.

I: De snakker jo også meget om den her helhedsorienterede indsats og det er jo også lidt det jeg hører dig sige at det er det her med at involvere flere aspekter end bare træningen.

T: Ja lige præcis

I: Nu snakker du lidt om Mikkel og du nævner også Mathias. Hvordan har det resterende projekt været en hjælp eller støtte for dig. Hvordan har de gået ind og bidraget? Nu har vi jo snakket lidt om Mikkels, som peer-supporter, men jeg ved der er nogle frivillige og VandVirker! og Mathias osv. Hvordan har de kunne gå ind og være en støtte en hjælp og en støtte for dig.

T: Når jeg tænker TBTLP.. Altså da vi var på caminoen der var en Mikkel som var fysioterapeut, der var to Mikkel'er med. Mikkel er også frivillig ved VandVirker! Det startede med at være os tre nede på caminoen og så stødte der en anden til, som hedder Thomas, good guy. Jeg tror Mikkel snakkede om at de skulle til at lave noget VandVirker! i Odense og der skulle han så til at være med. Men når jeg tænker TBTLP så tænker jeg også alle de mennesker og alle de personer der er også er deltagere. Det vil sige at når vi er nede og gå på Herrevejen så er det jo også meget dét at jeg ser andre i lignende situationer, der giver én en kæmpe lyst til at blive ved og blive ved for deres skyld og blive ved for ens egen skyld og så siger man til hinanden at vi skal sgu klare det her og vupti så har man gået 22 km, altså det er fuldstændig vanvittigt. Men det der med at TBTLP det lyder meget hippieagtigt, men det er bare en forsamling mennesker, hvor vi har måske nogle individuelle mål men vi har også samtidigt en masse fælles mål om at vi skal nå i mål sammen og vi skal klare det her sammen. Men ellers er der de her ting som vi alle sammen kæmper med i vores rehabilitering og måske også psykisk kan der være noget.

I: Det lyder til at i har en form for fællesskab, er det rigtigt forstået?

T: Ja det er det i høj grad. Det vil jeg mene.

I: Er det både i forhold til jer deltagere eller er det hele projektet?

T: Jamen Mikkel for lige at bruge ham igen - og Mathias, de er jo direktionen, eller Mikkel er ihvertfald direktør i det her og jeg tror aldrig nogensinde at han vil gå ind og bruge hans position eller titel, nogensinde, til ligesom at sige "det der, det må du ikke". Men det er fordi det er simpelthen så large, det er jo sådan noget socialt iværksætter. Man er meget procesorienteret og individorienteret og det, ja ikke en hemmelig klub, men et lille fællesskab.

I: Hvordan arbejder du så sammen med de andre der er i det her projekt, nu tænker jeg ihvertfald til den rolle du har påtaget dig som peer-supporter, hvordan samarbejder du så med de frivillige og deltagerne? Hvordan arbejder i sammen?

T: Jamen der har ikke været så meget efterspørgsel efter mig når jeg bare sidder her selv ved mit skolebord og chiller. Hvis man ikke selv kommer og siger at vi skal ud at svømme eller noget så synes jeg også et eller andet sted at peer-supporting det ligger i at man bare er der for de andre også og på den måde så synes jeg faktisk at de andre deltagere også bliver peer-supportere på en eller anden måde. De har måske nået noget som jeg ikke har og de har måske nogle skavanker som de er kommet over og som jeg ikke er, altså noget med at løfte foden

eller et eller andet og så kan de give nogle gode råd til det. Det er svært at forklare. Men jeg har haft lidt kontakt til ham her der bor omkring Århus som var oppe og se mit oplæg i Hammel og ham prøver jeg lidt på at få til at komme lidt ud og træne med mig for at møde ham og se hvordan han er.

I: Hvordan vil du så beskrive din egen rolle i projektet?

T: Jamen min egen rolle den er jo som sagt lige nu, det er længe siden jeg har hørt fra Mikkel og Mathias faktisk. Så det er ikke sådan noget med at vi sidder på skødet af hinanden, synes jeg. Og i ved jo også at vi joker en hel masse og den her organisationsadfærd er jo meget meget large på den måde at vores sprog er meget frit og det gør også at vi har mulighed for at snakke om nogle ting og det skal man også i sådan en her virksomhed eller organisation som det nu er. Man skal kunne tale om nogle ting som måske ikke lige altid er lige sjove så derfor er humor og sådan noget det er jo blevet meget en del af dét at være en del af projektet. [tænkepause] Alle kan blive enige om at det ikke er sjovt at blive syg, men det er fandme endnu mere nedern at være omgivet af mennesker der bare er i hvide kitler og bare snakker sygdom. Jeg kan huske at hver gang jeg går ind på et hospital eller sygehus og jeg skal have lavet noget med nogle blodprøver omkring epilepsi eller bare have målt mine levertal så bliver jeg hele tiden mindet om at jeg ikke er ligesom alle andre og at jeg var så syg. Så det er lidt spændende.

I: Ja det er lidt noget andet og en hel anden måde at gribe tingene an på. Man kan måske komme til at føle sig lidt syg af bare at gå derind overhovedet.

T: Ja

I: Men det lyder helt vildt fint det, det her projekt har gang i også i forhold til det du siger det har givet dig. Nu tænker jeg lidt om du ser nogle udfordringer eller om du så nogle udfordringer da du selv var i det her forløb i forhold til projektet

T: Altså om der er nogle steder som kan forbedres eller hvad tænker vi?

I: Ja sådan noget eller det kan være mange forskellige ting. Det kan jo også være begrænsninger i forhold til at det øvrige system ikke er lige så langt eller om du tænker at der ligger nogle udfordringer eller begrænsninger i det her projekt for det er jo også interessant at høre mere om.

T: Altså jeg synes det svære i det her, det er jo det her med at folk ligesom ikke så meget tænker på rehabilitering. Altså før de ligesom har en meget meget tæt på, som bliver syg og de så selv står i det og så er det jo klart at så vil man gerne have den bedste hjælp og man vil gerne sådan lige kunne komme hel ud på den anden side og jeg tror bare ikke at det danske system har fået øjnene op for det endnu. At der ligesom er en anden mulighed for at komme ud af denne kassetænkning. Hvis jeg skal nævne en ting, der måske er lidt en i TBTL, som jeg ser og det sagde jeg også til Mikkel til vores bestyrelsesmøde sidste gang. Jeg spurgte ham hvordan han havde tænkt sig at skalere det her op fordi man kan ikke komme uden om at det er en milliard virksomhed, hvis regeringen begynder at pumpe penge ind i det og så skal det jo ud og der er jo markeder for det i hele verden. Folk bliver jo ikke syge kun i Danmark og det er det her med hvordan skalere man det så op og hvordan får man det til ikke at være et bureaukratisk helvede og man så har måske har hundrede patienter og hvordan får man flere Mikkel'er. Hvordan får man Mikkel ud til så mange mennesker. Det er det her med peer-supporting og det er derfor man skal uddanne de peer-supportere, det er ligesom svaret på det. Det er jo klart at der er et limit den kapacitet som projektet kan bære lige nu. Jeg ved ikke om det er 20 de kan have inde af gangen eller hvor mange det er. Sådan en som mig det er jo sideløbende at jeg har kørt som deltager og Mikkel, han var nede ved mig nogle gange. Det har selvfølgelig kostet ham nogle timer i bil og nogle timer i benzin penge og sådan noget, men jeg har jo ikke været sådan en han har skulle sidde på skødet af mig og fortælle mig om hvad det var jeg skulle og nu skulle jeg altså lige træne. Så det er forskelligt fra individ til individ og det er meget det her med at befolkningen også kan lære at tage noget ansvar de bliver syge og ikke bare forvente at det kommunale kommer ind og siger at de skal gøre sådan og sådan. Det er en stor misforståelse at man bare kommer ud til folk og så hjælper man fordi at man har overskud til det.

I: Nu er du selv lidt inde på det her med at Mikkel er meget bærende for projektet. Det høre jeg også dig sige at han er inde over ufatteligt mange ting og der er kun 24 timer i døgn for Mikkel. Det her med at udbrede det,

hvad du så tænker med din egen rolle i forhold til fremtiden? Føler du at du har lyst og tid og alt muligt til at gå ind og tage noget af denne her rolle som Mikkel lidt står i spidsen for?

T: Ja, altså jeg må indrømme at jeg rigtig godt kunne tænke mig at blive ansat, altså som frivillig, som legal adviser ved TBTL. Ved på en eller anden måde at gå ind og bruge sine kompetencer inden for det erhvervsjuridiske og så tage måske lidt af byrden, jeg ved at Mikkel behøver heller ikke at tage med til alle møder, der er Mathias jo ude til mange. Jeg ved ikke om i både har snakket med Mathias og Mikkel eller om det kun var en af dem?

I: Vi havde et møde med dem begge to, ja.

T: Jeg ved at Mathias han måske tager nogle snakke med nogle banker og står meget for det her med at skrive ansøgninger til hvis der for eksempel er en som skal have en kajak, hvilket der lige var så kan lige lave sådan noget. Det er de rigtig gode til. Og jeg har også været lidt, må jeg indrømme, lidt bange for at om Mikkel han ville bukke under med stress så det hele bare ville flyde over for ham på et tidspunkt fordi der er meget run på og han skal også huske sig selv jo. Han er jo meget en person, der kan lide at gøre en masse gode ting for andre og ikke så meget for sig selv. Det er også meget fint men man skal også huske at der er en grænse og det er ikke lige altid han husker det, tror jeg.

I: Nej, han virker ihvertfald meget passioneret omkring det han laver.

T: Jamen det er han også

I: Men det er jo så her du måske kan gå ind og være en hjælp ved du også er peer-supporter og Mikkel han så måske ikke skal tage en ligeså stor rolle i forhold til den "gut" som du er i gang med at hjælpe. Er det rigtigt forstået?

T: Ja lige præcis. Når man nævner TBTL så er det jo klart at det er jo Mikkel man tænker på og det er Mikkel som man ligesom har i tankerne. Det er ham der har ideerne og sådan noget. Hvis man ligesom kan få det bredt ud på flere mennesker, som du siger, som så ligesom kan give råd og vejledning så er det jo det optimale. Det der med at få tidligere deltagere til at arbejde med nye

I: Nu er du jo selv gået ind og har taget noget af ansvaret. Hvordan tænker du at man kan få flere til at gå ind og tage det ansvar som du er i gang med at påtage dig?

T: Det er meget simpelt egentligt fordi man behøver jo ikke at være syg for at hjælpe i TBTL. Du kan se Merete, en deltager i TBTL - hende med Guillain-Barré syndrom hun har jo ude at køre. I sommers var der en kørelærer som sagde "ved du hvad, du kan komme på kravle herude og så vil jeg gerne tage dig med rundt og så kan vi køre lidt. Og det er jo helt fantastisk og han er jo en udestående tredjepart som lige støder til med noget goodwill og noget han kan bidrage med. Også bare det at i skriver om TBTL, det er jo også med til at udbrede.

I: Hvis vi skal tænke lidt, jeg ved ikke om vi skal sige stort, men hvis vi skal kigge ud i fremtiden. Hvad er dine håb og drømme så for det her projekt?

T: Jamen mine håb og drømme er jo at det bliver anerkendt på et nationalt plan og at det bliver taget til efterretning i ministerierne, at der faktisk bliver reguleret lidt på nogle love og nogle forsikringsting så man ligesom kan blive bedre beskyttet mod det jeg var ude for, for eksempel og det Mikkel var ude for. For problemet er jo det her med at hvis man gerne vil uddanne sig så, det lyder helt absurd, men hvis man gerne vil uddanne sig efter man har fået en skade og ens hoved så er 100 %, eller ihvertfald 98 % så er der bare ikke nogen mulighed for at få nogen kompensation til at komme videre i livet for. For ligesom måske videre skulle genoptrænes så skal man selvfølgelig tage det ud af egen lomme og så er det bare med til at skabe en tilstand, hvor det er vi skal betale for alting selv og så er det bare brugerbetaling på alt og det er jo ikke holdbart. Det er ikke en holdbar løsning i min mening især når man sidder i sådan en svag position som når man er syg.

I: Nu har vi snakket lidt om, hvordan det har været at være deltager og hvordan det har været at være peer-supporter, men nu sidder du jo også i bestyrelsen. Hvad går det ud på og hvad bidrager du til der? Hvad gør I, i bestyrelsen for at komme videre med det her projekt?

T: Jamen [tænkepause] Vi drikker en masse cola.

I: Det lyder hyggeligt.

T: Ej, vi har haft samling en gang, hvor vi lige mødte hinanden og hvor vi lige præsenterede os for hinanden og fortalte hvor vi kom fra. Så vi har egentlig ikke lavet særlig meget, synes jeg, sådan noget hvor man kan gå ind og sige "det har bestyrelsen været inde og dække". Det er meget nyopstartet og jeg tror, at det er et halvt år siden jeg blev inviteret til at komme med i bestyrelsen og det var først der at Mikkel oprettede det som selskab for at få denne her anden form for tilgang til det, hvor man taler om det som en virksomhed og ikke en forening. Min rolle i bestyrelsen er at være med som en part, der har været inde i det her og som måske ikke sidder med så stort et ansvar som Mikkel gør. Det vil sige at jeg også har prøvet at være syg og jeg har også prøvet at være peer-supporter og så tror jeg også at det er fordi vi fungerer så godt sammen. Den værste bestyrelse er jo hvor der sidder enige mennesker og det tror jeg ikke nødvendigvis altid vi er. Det er meget det her med at få nogle nuancer. Mikkels bror er jo også med, tidligere bankmand eller han er stadig bankmand og en erhvervsjurist er der også med og så er vi to deltagere. [tænkepause] Så det er meget spændende. Så jeg tror at hvis du spørger mig igen om et års tid for eksempel så ville jeg jo kunne fortælle meget mere om det og hvad bestyrelsen ligesom har fået ud af det her og hvad man ligesom kan mærke af forandringer.

I: Men når du går ind til bestyrelsen er der så noget du tænker, at det er det her vi skal med projektet eller lige præcis her kan vi gå ind og gøre noget anderledes eller bedre, hvis du ser på det som deltager?

T: Det eneste jeg spurgte ham om der til bestyrelsesmødet var omkring opskaleringen bare for at tænke langt ud i fremtiden. Så snakkede vi egentlig bare lidt om løst og fast og jeg tror faktisk, at vi fik præsenteret regnskab og sådan nogle formalia. Så min tilgang til bestyrelsen er det for mig lige nu bare om at være med. Så kan det godt være at der kommer nogle ting senere som jeg måske kunne bidrage med som du siger med mig som deltager, eller tidligere deltager, og hvad det har af betydning.

I: Det bliver spændende at følge. Til sidst vil jeg egentlig bare høre om du har mere at tilføje? Noget som du gerne vil have lige skal med her til sidst?

T: Det ved jeg ikke, altså det kommer jo an på om i synes i har fået svar på det i synes i skal have svar på.

I: Det synes jeg vi har. Det var mere om du bare havde et eller andet lige til sidst som du ikke synes du har fået lov til at sige eller er kommet i tanke om noget hen af vejen som du lige synes skulle med

T: Nej det synes jeg ikke

Bilag 4: Kodning

Mørkeblå: Motivation

Lyseblå: Fællesskab

Gul: Værdier og kultur

Rød: Roller

Lilla: Udbredelse

Grøn: Samfundets ansvar

Grå: Andet

T: [...] Men når jeg tænker TBTLP så tænker jeg også alle de mennesker og alle de personer der er også er deltagere. Det vil sige at når vi er nede og gå på Herrevejen så er det jo også meget dét at jeg ser andre lignende situationer, der giver én en kæmpe lyst til at blive ved og blive ved for deres skyld og blive ved for ens egen skyld og så siger man til hinanden at vi skal sgu klare det her og vupti så har man gået 22 km, altså det er fuldstændig vanvittigt. Men det der med at TBTLP det lyder meget hippieagtigt, men det er bare en forsamling mennesker, hvor vi har måske nogle individuelle mål men vi har også samtidigt en masse fælles mål om at vi skal nå i mål sammen og vi skal klare det her sammen. Men ellers er der de her ting som vi alle sammen kæmper med i vores rehabilitering og måske også psykisk kan der være noget.

I: Det lyder til at i har et form for fællesskab, er det rigtigt forstået?

T: Ja det er det i høj grad. Det vil jeg mene.

I: Er det både i forhold til jer deltagere eller er det hele projektet?

T: Jamen Mikkelt for lige at bruge ham igen - og Mathias, de er jo direktionen, eller Mikkelt er ihvertfald direktør i det her og jeg tror aldrig nogensinde at han vil gå ind og bruge hans position eller titel, nogensinde, til ligesom at sige "det der, det må du ikke". Men det er fordi det er simpelthen så large, det er jo sådan noget socialt iværksætter. Man er meget procesorienteret og individorienteret og det, ja ikke en hemmelig klub, men et lille fællesskab.

I: Hvordan arbejder du så sammen med de andre der er i det her projekt, nu tænker jeg ihvertfald til den rolle du har påtaget dig som peer-supporter, hvordan samarbejder du så med de frivillige og deltagerne? Hvordan arbejder i sammen?

T: Jamen der har ikke været så meget efterspørgsel efter mig når jeg bare sidder her selv ved mit skolebord og chiller. Hvis man ikke selv kommer og siger at vi skal ud at svømme eller noget så synes jeg også et eller andet sted at peer-supporting det ligger i at man bare er der for de andre også og på den måde så synes jeg faktisk at de andre deltagere også bliver peer-supportere på en eller anden måde. De har måske nået noget som jeg ikke har og de har måske nogle skavanker som de er kommet over og som jeg ikke er, altså noget med at løfte foden eller et eller andet og så kan de give nogle gode råd til det. Det er svært at forklare. Men jeg har haft lidt kontakt til ham her der bor omkring Århus som var oppe og se mit oplæg i Hammel og ham prøver jeg lidt på at få til at komme lidt ud og træne med mig for at møde ham og se hvordan han er.

I: Hvordan vil du så beskrive din egen rolle i projektet?

T: [...] Så det er ikke sådan noget med at vi sidder på skødet af hinanden, synes jeg. Og i ved jo også at vi joker en hel masse og den her organisationsadfærd er jo meget meget large på den måde at vores sprog er meget frit og det gør også at vi har mulighed for at snakke om nogle ting og det skal man også i sådan en virksomhed eller organisation som det nu er. Man skal kunne tale om nogle ting som måske ikke lige altid er lige sjove så derfor er humor og sådan noget det er jo blevet meget en del af dét at være en del af projektet. [tænkepause] [...] Jeg kan huske at hver gang jeg går ind på et hospital eller sygehus og jeg skal have lavet noget med nogle blodprøver omkring epilepsi eller bare have målt mine levertal så bliver jeg hele tiden mindet om at jeg ikke er ligesom alle andre og at jeg var så syg. Så det er lidt spændende.

Bilag 5: Data fra fremtidsværksted

5.1 Kritikfasen

"Kan projektet bestå? Økonomisk, beløbet slipper op" (deltager)

"Manglende samarbejde i det offentlige → koordination" (deltager)

"Man føler sig som et nummer i det offentlige system" (deltager)

"Hvis der ikke er økonomisk støtte vil Mikkel ikke kunne bruge så meget tid på projektet" (deltager)

"Man skal blive mødt på samme måde. Hvad hvis det ikke er Mikkel? Kan man finde en anden der kan det?" (deltager)

"Stoppe på arbejde - hvad så? Planlægning af min dagligdag inden job - stop!" (deltager)

"Det kan være svært for andre at se at man er syg og har brug for hjælp" (deltager)

"Fysiske udfordringer. Forsinkelse fra omverdenen" (deltager)

"Håndtering af smerter" (deltager)

"Fysisk ikke at kunne gøre som man plejer. Eks. cykle, svømme og andre "glade" ting. Det kræver overskud og det har man sjældent" (deltager)

"Hvad har man krav på? Det er første gang man står i denne situation og man skal selv række hånden ud.

Hvad gør mig glad? Lære hvad der hjælper mig" (deltager)

"Systemet har overset min ankelskade selvom jeg har været i systemet i flere år" (deltager)

"Accept og tålmodighed" (deltager)

"Falsk håb og nederlag" (deltager)

"Fysisk udfordring med genoptræning" (deltager)

"Kommunen, arbejde og forsikring → mengrad → advokat/ankerstyrelsen" (deltager)

"Accept af sin sygdom. Accept af sine udfordringer" (deltager)

"Arbejde på forbedring" (deltager)

"Accept af sin sygdom. Sclerose kan ikke helbredes" (deltager)

"Når der ikke er en som Mikkel, forsvinder det hurtigt igen og derved manglende støtte" (deltager)

"Hvis ikke jeg var en del af projektet ville jeg ikke have mulighed for at få min drøm opfyldt. Jeg fik ikke den opbakning, støtte og vejledning fra systemet som projektet giver. Det er svært når man mister førlighed" (deltager)

"Man bliver hurtig mistænkeliggjort" (deltager)

"Man fjerner ressourcerne, fordi man ikke tror det virker. Man ser ikke på om det faktisk har nogen effekt på den enkelte" (deltager)

"Manglende støtte til dette (TBTLP) og andre sundhedsfremmende projekter skaber en grænse for, hvor mange man kan hjælpe" (frivillig)

"Meget fokus på skaden! Glemme mennesket" (frivillig)

"Kan vi fortsatte med at være uafhængige? Få lov til det?" (administration)

"At projektet stadig ses som en "skør" idé. For nogen en utopi" (administration)

"Der er en fare ved at træde ind i det offentlige system → man bliver underlagt nogle rammer og regler" (administration)

"Skal vi beskytte projektet eller åbne op for fremmede "impulser"?" (administration)

"Modstand på flere niveauer - ikke fordi folk er uenige, men fordi de ikke kan rumme fleksibiliteten" (administration)

"Manglende vilje til at gøre noget anderledes" (administration)

"Opskalering et problem pga. manglende kvalitet" (administration)

"Systemet er underlagt en generalistisk tankegang, hvor alle skal have ret til det samme (velfærdssystemets universelle tankegang)" (administration)

"Antallet af frivillige er meget varierende" (andet)

"Der er kun én Mikkel" (andet)

"Hvordan får vi flere frivillige?" (andet)

"Hvordan rekrutterer vi de rette frivillige?" (andet)

"Kender nok til den hjælp som TBTLP tilbyder" (andet)

"Ikke nok brugerinddragelse i det øvrige system" (andet)

"Frygten som deltager for at projektet må stoppe pga. midler er skræmmende" (andet)

"Vi er på vej mod et samfund, hvor vi mister medmenneskeligheden" (andet)

"Vi er i samme båd her" (andet)

5.2 Fantasifasen

"Give/lave brochure omkring projektet" (deltager)

"Man skal finde nogen med et engagement - vi skal finde ildsjæle" (deltager)

"Man skal huske, at vi er heldige fordi vi har den støtte" (deltager)

"Det projektet kan er Mikkel" (deltager)

"Anerkendelse af projektet" (deltager)

"Mikkel taler ikke dårligt om fagpersoner. Han fortæller om det gode og hvad der kan gøres bedre" (deltager)

"Mikkel stiller krav" (deltager)

"Mikkel har altid en positiv indstilling" (deltager)

"Mikkel har et stort netværk og kendskab til personer, som kan hjælpe" (deltager)

"Mikkel fortæller hvad systemet gør godt, men har også fokus på hvad man måske kan gøre bedre" (deltager)

"Humor" (deltager)

"Man må gøre op med, hvad man som udsat som minimum har krav på og i stedet se på, hvad der er behov for" (deltager)

"Vil hjælpe andre i gang ved evt. foreningsarbejde" (deltager)

"Mikkel sørger for advokatbistand, deltager selv i møderne og kommer gerne på besøg eller ringer. Projektet har ændret mit liv til glæde og mod på fremtiden" (deltager)

"Hvis projektet blev udbredt til hele landet så der var så mange der kunne få hjælp til fysisk træning og hjælp til f.eks. forsikring, aftaler med kommune m. m. Det ville helt sikkert spare samfundet for mange penge" (deltager)

"Det er utroligt givende at hjælpe folk med behov for det" (frivillig)

"Kommunerne skal kunne henvise til TBTL" (administration)

"Vi skal vende systemet og anerkende private initiativer" (administration)

"Ifbm. peer-support: Man er ikke noget qua ens uddannelse - men i stedet i kraft af det arbejde man laver" (administration)

"I projektet er der handlfrihed, hvor man andre stedet konstant skal spørge om lov" (administration)

"Det sociale er i højsædet" (andet)

"Når man lavet det samlede regnestykke vil samfundet kunne spare" (andet)

"Alle der har et behov skal have lov til at få én koblet til sig. Så man ikke skal kæmpe selv" (andet)

"Vi kan handle!!" (andet)

"Vi støtter og hjælper hinanden til aktiviteterne" (andet)

5.3 Virkeliggørelsesfasen

Dette vil jeg være med til at forandre inden for nærmeste fremtid

1. Målets titel: Udbredelse af The Back To Life Project

<p>2. Beskrivelse af målet: Mange får kendskab til projektet</p> <p>Via brochure til kommunen, hjælpes det enkelte menneske</p> <p>Skaber relationer mellem mennesker</p> <p>Budskabet skal ud til behandlere, medpatienter og socialrådgivere</p>	<p>3. Hvilken effekt skal målet have Synlighed</p>
<p>4. Hvem skal involveres i opnåelse af målet? Hver gang jeg taler med nogen, der fortæller om genoptræningsforløb informerer jeg om projektet, og hvor givende det er</p> <p>Alle med tilknytning til The Back To Life Project</p> <p>Mikkel, Mathias og behandlere</p>	<p>5. Hvordan opnås målet? Hele tiden huske at oplyse om projektet</p> <p>Kommunikation og medierne</p>

6. Hvad vil jeg gøre inden for:

Inden for de næste ____ dage vil jeg

- Fortæller andre om det
- Støtte hinanden

Dette skal være med til at skabe forandring på længere sigt

1. Målets titel: Øget indflydelse

<p>2. Beskrivelse af målet: At øve indflydelse på tværs af sektorer</p>	<p>3. Hvilken effekt skal målet have At få nemmere adgang til deltagere</p>
<p>4. Hvem skal involveres i opnåelse af målet? Interessenter</p> <p>Eksisterende samarbejdspartnere</p>	<p>5. Hvordan opnås målet? Ved at bryde igennem de mure vi oplever</p>
<p>6. Hvad er det nye ved målet? (Intet nyt) At det fortsat er en kontinuerlig udfordring</p>	<p>7. Hvad skal der arbejdes videre med for at opnå målet? Påvirkning af alle som vil lytte</p>

8. Hvad vil vi gøre inden for:

Inden for de næste 2-6 måneder vil vi:

- Øge vores kontaktflade

5.4 Indledende øvelse

”Hvad nu hvis det offentlige ville lytte noget mere til den enkelte patient”

”Hvad nu hvis man kunne være bedre til at ”koble” folk som ”back to life” til mennesker der er blevet syge”

”Hvad nu hvis vi alle sammen gav lidt mere af os selv”

”Hvad nu hvis nærvær og kærlighed var i centrum hver gang vi møder et andet menneske”

”Hvad nu hvis borgeren reelt stod for systemet”

”Hvad nu hvis der var plads til alle”

”Hvad nu hvis alle var positive og i godt humør”

”Hvad nu hvis alle hjalp hinanden”

”Hvad nu hvis The Back To Life Project blev udbredt til hele landet”

”Hvad nu hvis The Back To Life Project bliver lands- og verdensdækkende giver det mulighed for sponsorstøtte, nye iværksættere og flere midler til rådighed”

”Hvad nu hvis vi altid smilte til hinanden”

”Hvad nu hvis regioner og kommuner hjalp hver gang der var behov for det”

”Hvad nu hvis man så på det hele menneske og ikke kun på skaden”

”Hvad nu hvis jeg kunne løbe igen”

”Hvad nu hvis det medmenneskelige går tabt i systemet”

Bilag 6: Samlet databehandling

Meningsenhed "Hvad der siges"	Betydningsenhed "Hvad der tales om"	Temaer og undertemaer
<p>Interviews:</p> <p><i>Mikkel: "Der har manglet en form for hjælp eller interesse i faktisk at hjælpe personen. [...] det at komme til skade handler ikke om dig, men det handler om systemet" (Bilag 3.2: 13)</i></p> <p><i>Mikkel: "Når du så snakker med det offentlige, så snakker de om hvad du skal og når du snakker med os, så snakker vi om, hvad du gerne vil" (Bilag 3.2: 14)</i></p> <p><i>Martin: "Hvis vi vælger at bygge hele vores sundhedssystem op på hvad vi kan skabe evidens for, jamen så bliver det et meget, meget firkantet system" (Bilag 3.1: 12)</i></p> <p><i>Troels: "Det er ikke sjovt at blive syg, men det er fandme endnu mere nederen at være omgivet af mennesker, der bare er i hvide kitler og bare snakker sygdom. Jeg kan huske, at hver gang jeg går ind på et hospital [...] så bliver jeg hele tiden mindet om, at jeg ikke er ligesom alle andre, og at jeg var så syg" (Bilag 3.3: 26)</i></p> <p>Fremtidsværksted:</p> <p><i>Deltager: "Systemet har overset min ankelskade selvom jeg har været i systemet i flere år" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Hvis ikke jeg var en del af projektet, ville jeg ikke have mulighed for at få min drøm opfyldt. Jeg fik ikke den opbakning, støtte og vejledning fra systemet, som projektet giver. Det er svært, når man mister førlighed" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Man fjerner ressourcerne, fordi man ikke tror det virker. Man ser ikke på om det faktisk har nogen effekt på den enkelte" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Meget fokus på skaden! Glemme mennesket" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Falsk håb og nederlag" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Man føler sig som et nummer i det offentlige system" (Bilag 5.1: 29)</i></p> <p><i>Administration: "Systemet er underlagt en generalistisk tankegang, hvor alle skal have ret til det samme (velfærdssystemets universelle tankegang)" (Bilag 5.1: 30)</i></p>	<p>Det offentlige system er resultatorienteret fremfor at være individorienteret.</p> <p>Dokumentation er ikke det vigtigste. Andre tiltag kan også virke, selvom der ikke er evidens for det endnu.</p> <p>Rammerne i det offentlige er med til at fremme følelsen af at være syg og være anderledes</p> <p>Der er mangel på ressourcer og tiden er knap</p> <p>Der er ingen inddragelse af brugeren i systemet</p> <p>Man mister kontrol og selvstændighed ved manglende førlighed</p> <p>Tager ikke hånd om en helhedsorienteret indsats</p>	<p>Tema 1: Samfundets ansvar</p> <p>Det offentlige system</p>

<p><i>Administration: "Der er en fare ved at træde ind i det offentlige system. Man bliver underlagt nogle rammer og regler" (Bilag 5.1: 30)</i></p>	<p>Skaden overskygger mennesket</p> <p>Man er ikke herre over eget liv</p> <p>Ens fremtid bliver lagt i andres hænder</p> <p>Det offentlige bestemmer</p> <p>Manglende fleksibilitet</p>	
<p>Interviews: <i>Mikkel: "Det er jo egentlig dét samfundet burde gøre. Vi påtager os jo en opgave, som vi forhåbentlig skal have lært samfundet. Det er jo underligt at snakke om sin egen virksomhed, som noget der ikke burde eksistere om fem år" (Bilag 3.2: 15)</i></p> <p><i>Troels: "[...] det her med at befolkningen også kan lære at tage noget ansvar de bliver syge og ikke bare forvente, at det kommunale kommer ind og siger, at de skal gøre sådan og sådan. Det er en stor misforståelse, at man bare kommer ud til folk og så hjælper man, fordi at man har overskud til det" (Bilag 3.3: 26)</i></p> <p><i>Mikkel: "Vi vil gerne lære folk at løse det her selv i deres netværker og med banker og forsikringsselskaber. Det er jo ligesom der, vi går ind og gør det. Jeg har også taget skænderier med familier og sådan noget, hvis jeg ikke synes at de gør nok. Jeg er også bussebøhmanden, som ringer til dem og siger, hvad fanden er det de har gang i, hvorfor har I så travlt med at skændes om, hvem der ikke kan være sammen og hvem der ikke kan se på hinanden i stedet for at hjælpe den og den person" (Bilag 3.2: 20)</i></p> <p><i>Mikkel "Der er jo det her med, at du skal bryde en hel kultur i samfundet. Det er nok den aller-største udfordring " (Bilag 3.2: 20)</i></p> <p>Fremtidsværkstedet: <i>Deltager "Vil hjælpe andre i gang ved evt. foreningsarbejde" (Bilag 5.2: 31)</i></p> <p><i>Andet: "Vi kan handle!" (Bilag 5.2: 32)</i></p>	<p>Man skal selv tage ansvar</p> <p>Man regner for meget med det offentlige</p> <p>Hjælpen bliver taget for givet</p> <p>Familien tager ikke altid ansvar, derfor skal de til tage et større ansvar</p> <p>Alle skal hjælpe mere</p>	<p>Civilsamfundets rolle</p>

	Mulighed for at deltage og gøre en forskel som enkelt person	
		Tema 2: Værdier og kultur
<p>Interviews:</p> <p><i>Mikkel: "Der er ingen, der bestemmer over os. Vi lever lidt vores eget liv, og så lægger vi op til at andre også gerne må være med og samarbejde med alle mulig andre" (Bilag 3.2: 17)</i></p> <p><i>Martin: "[...] frie rammer i forhold til at udfolde sig på den måde som man synes og lyster" (Bilag 3.1: 8)</i></p> <p><i>Troels: "Det er jo klart, at der er et limit den kapacitet som projektet kan bære lige nu" (Bilag 3.3: 26)</i></p> <p>Fremtidsværksted:</p> <p><i>Frivillig: "I projektet er der handlefrihed, hvor man andre steder konstant skal spørge om lov" (frivillig)</i></p> <p><i>Administration: Skal vi beskytte projektet eller åbne op for fremmede "impulser"? (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Deltager: "Kan projektet bestå? Økonomisk, beløbet slipper op" (Bilag 5.1: 29)</i></p> <p><i>Andet: "Frygten som deltager for at projektet må stoppe pga. midler er skræmmende" (Bilag 5.1: 31)</i></p>	<p>Vi vil være uafhængige</p> <p>Vi vil gerne samarbejde, men vi vil ikke styres</p> <p>Stort råderum for den enkelte</p> <p>Projektet kan ikke klare ret meget mere</p> <p>Man kan handle og gøre det der er behov for, men også det man har lyst til</p> <p>Handler om selvstændigheden skal være det bærende for at kunne tilbyde noget andet</p> <p>Økonomiske udfordringer ved at fond- og privat støtte har sine begrænsninger</p> <p>Usikkerheden for fremtiden</p>	Selvstændighed
<p>Interviews:</p> <p><i>Troels: "Man er meget procesorienteret og individorienteret og det er, jo ikke en hemmelig klub, men et lille fællesskab" (Bilag 3.3:25)</i></p> <p><i>Troels: "[...] vi joker en hel masse og den her organisationsadfærd er jo meget meget large på den måde, at vores sprog er meget frit, og det gør også at vi har mulighed for at snakke om nogle ting" (Bilag 3.3:26)</i></p> <p><i>Mikkel: "Vi tror så meget på mirakler, og vi tror så meget på at få tingene til at ske, så det skal nok gå. " (Bilag 3.2: 20)</i></p> <p><i>Martin: "[...] Der (TBTL) er ikke de klare rammer, som samfundet tit og ofte identificere sig med" (Bilag 3.1:9)</i></p> <p><i>Mikkel: "vi ikke gider at bruge energi på, at sidde og tale om det her. Vi gider ikke at bruge energi på at beskrive ned i alle detaljer" (Bilag 3.2: 18)</i></p>	<p>Projektet handler både om individet og fællesskabet</p> <p>Man hygger sig sammen og der er plads til sjov</p> <p>Der er en uformel stemning, der bærer præg af åbenhed</p> <p>Man skal drømme stort</p> <p>Man kan gøre meget hvis man tror på det</p> <p>Fleksibiliteten passer ikke ind i resten af samfundet</p>	Kultur

<p>Fremtidsværksted: <i>Deltager: "Man må gøre op med, hvad man som udsat som minimum har krav på og i stedet se på, hvad der er behov for" (Bilag 5.2: 32)</i></p>	<p>Det handler om det hele menneske og en helhedsorienteret indsats</p> <p>Handling frem for beskrivelse</p>	
		<p>Tema 3: Motivation</p>
<p>Interviews: <i>Martin: "Man kan ikke lade hver med at leve sig ind i den her persons situation, og jeg føler jo, at det jo lige så meget er en sejr for mig, som det er en sejr for vedkommende, at det lykkedes, fordi man lægger så meget af sig selv i det" (Bilag 3.1: 9)</i></p> <p><i>Mikkel: "Det er en super, super dejlig fornemmelse, at gå hjem fra job, når du føler, at du har gjort en forskel" (Bilag 3.2: 15)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>Frivillig: "Det er utroligt givende at hjælpe folk med behov for det" (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Deltager: "Mikkel har altid en positiv indstilling" (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Deltager: "Hvad gør mig glad? Lære hvad der hjælper mig" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Accept af sin sygdom. Sklerose kan ikke helbredes" (Bilag 5.1: 30)</i></p>	<p>Man engagerer sig personligt i deltagerens forløb</p> <p>Processen skaber motivation</p> <p>Al tiden, man bruger på jobbet, er det værd</p> <p>Det skaber motivation at hjælpe andre</p> <p>Det skaber motivation at være omgivet af mennesker, der er positive</p> <p>Når der bliver lyttet til én, føler man sig ligeværdig</p> <p>Indflydelse på sig selv skaber motivation</p>	<p>Selv motivation</p>
<p>Interviews: <i>Mikkel: "(...) Det må være folk selv, der tager beslutningen om, at de er motiverede og gerne vil gøre noget ekstra. Det gider jeg ikke at lære dem at de skal. Så tænker jeg med det samme, at så kan jeg ligeså godt bruge min energi på tre andre, der godt ved at de vil noget, i stedet for at jeg skal bruge min energi på én, som jeg så skal overbevise om, at de vil noget" (Bilag 3.2: 21)</i></p> <p><i>Mikkel: "Vi siger også, at vi forventer sgu også noget. Vi stiller sgu også krav" (Bilag 3.2: 14)</i></p>	<p>Man skal være motiveret for at være med i projektet Vi vil ikke bruge tid på personer som ikke gider</p> <p>Projektet er forbeholdt de stærke skadede, som selv yder en indsats</p> <p>Vi giver hjælp men forventer noget tilbage</p>	<p>Vilje</p>

<p><i>Mikkel: "Man kan selvfølgelig også se de her oplevelser som værende noget motiverende, noget man gør sig fortjent til på en eller anden måde" (Bilag 3.2: 14)</i></p> <p><i>Mikkel: "Jeg tror egentlig rigtig meget, at det ligger i, at man dukker op og viser interesse" (Bilag 3.2: 14)</i></p> <p><i>Mikkel: "Det er et rigtigt hårdt arbejde, selvom det også er rigtig fantastisk" (Bilag 3.2: 20)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>Deltager: "Hvad har man krav på? Det er første gang man står i denne situation og man skal selv række hånden ud" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Det kan være svært for andre at se, at man er syg og har brug for hjælp" (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: "Man bliver hurtig mistænkeliggjort" (Bilag 5.1: 30)</i></p>	<p>Det arbejde, deltagerne gør, bliver belønnet i oplevelser</p> <p>Det handler om at være der for en anden</p> <p>Selvkontrol og selvdisciplin er vigtige elementer</p> <p>Man må finde viljen til at skabe forbedringer for eget liv</p> <p>Ikke alle har tillid til én</p>	
<p>Interviews: <i>Troels: "Men når jeg tænker TBTLP så tænker jeg også (...) alle de personer, der også er deltagere. Det vil sige, at når vi er nede og gå på Hærvejen, så er det jo også meget dét, at jeg ser andre i lignende situationer, der giver én en kæmpe lyst til at blive ved og blive ved for deres skyld og blive ved for ens egen skyld, og så siger man til hinanden, at vi skal sgu klare det her, og vupti så har man gået 22 km, altså det er fuldstændig vanvittigt" (Bilag 3.3: 25)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>"Alle der har et behov skal have lov til at få én koblet til sig. Så man ikke skal kæmpe selv" (andet)</i></p> <p><i>Deltager: "Vi støtter og hjælper hinanden til aktiviteterne" (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Deltager: "Man skal huske, at vi er heldige, fordi vi har den støtte" (Bilag 5.2: 32)</i></p>	<p>Man er der for hinanden</p> <p>Man kæmper ikke kun for sig selv</p> <p>Man motiverer hinanden og skubber dermed egne grænser</p> <p>Det er lettere at få lyst og motivation, når man er sammen med andre</p> <p>Man er aldrig alene</p> <p>Ikke alle får muligheden for at være en del af sådant initiativ</p>	<p>Motivation gennem fællesskab</p>
<p>Interviews: <i>Mikkel: "Nogen gange så får vi etableret netværker omkring en person på en måde, som gør, at de også er frivillige for os" (Bilag 3.2: 19)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>Deltager: "Mikkel sørger for advokatbistand, deltager selv i møderne og kommer gerne på besøg eller ringer. Projektet har ændret mit liv til glæde og mod på fremtiden" (Bilag 5.2: 32)</i></p>	<p>Man bruger netværk til at aflaste den frivillige og projektet</p> <p>TBTLP fungerer som et bindeled mellem de forskellige aktører</p>	<p>Tema 4: Fællesskab Netværk</p>

	<p>deltagerne er i berøring med.</p> <p>Der bliver taget hånd om én, så man kan lægge sit fokus på træningen og fremtiden</p>	
<p>Interviews: Mikkel: "Det føles egentlig som om, at man hænger ud med sine venner, der har det lidt skidt, og dem prøver man så at hjælpe" (Bilag 3.2: 15)</p> <p>Mikkel: "[...] det jo en fantastisk følelse, når ens frivillige eller når ens deltagere ligesom siger "vi" om det vi laver" (Bilag 3.2: 15)</p> <p>Fremtidsværksted: Andet: "Det sociale er i højsædet" (Bilag 5.2: 32)</p> <p>Deltager: "Håndtering af smerter" (Bilag 5.1: 30)</p> <p>Deltager: "Fysisk ikke at kunne gøre som man plejer. Eks. cykle, svømme og andre "glade" ting. Det kræver overskud, og det har man sjældent" (Bilag 5.1: 30)</p> <p>Deltager: "Fysisk udfordring med genoptræning" (Bilag 5.1: 30)</p>	<p>Man er ligeværdige</p> <p>Man bliver ikke set som skadet, men som en ven</p> <p>Man er en del af noget</p> <p>Man opfatter projektet som en enhed</p> <p>Fællesskabet er vigtigt og til gavn for den enkelte. Man har brug for støtte og vejledning</p> <p>Det giver noget at være sammen med andre, der har en forståelse for éns udfordringer</p> <p>Mister sin evne til at have magt over sit eget liv</p>	Fællesskabsfølelse
<p>Interviews: Troels: "Det hjælper rigtig meget det der med, at man ved, at man ikke er alene om tingene. At man ikke sidder i en gummibåd for sig selv lidt ude i et stort hav, og der er ikke nogen omkring en" (Bilag 3.3: 24)</p> <p>Troels: "Det er bare en forsamling mennesker, hvor vi har måske nogle individuelle mål, men vi har også samtidigt en masse fælles mål om, at vi skal nå i mål sammen, og vi skal klare det her sammen" (Bilag 3.3: 25)</p> <p>Fremtidsværksted: Deltager: "Vi er i samme båd her" (Bilag 5.2: 31)</p>	<p>Man har nogle at dele en svær situation med</p> <p>Man hepper på hinanden</p> <p>Man er ikke alene</p>	Fællesskab mellem deltagerne
		Tema 5: Roller
<p>Interviews: Martin: "Vi har en kompetence som menneske til at snakke med andre mennesker. Alle kan hjælpe. Alle ville kunne sætte sig ind i situationen, hvis man vælger at bruge noget tid på det" (Bilag 3.1: 9)</p>	<p>Det handler om at bruge tid på andre mennesker og tale sammen menneske til menneske</p>	Kompetencer

<p>Martin: "Det er de menneskelige kompetencer, der er det absolut største, og derfor synes jeg ikke, vi skal være begrænset af at hjælpe folk bare, fordi man ikke er uddannet inden for et eller andet" (Bilag 3.1: 9)</p> <p>Martin: "Mikkel er peer-supporter, og jeg er ikke peer-supporter, men først og fremmest så er Mikkel jo ikke peer-supporter, så er han menneske ligesom alle andre" (Bilag 3.1: 10)</p> <p>Mikkel: "Udfordringer vi har internt om at finde de rigtige frivillige, og kan vi uddanne andre til at være lønnet og kan vi finde midlerne til at blive ved med at have penge" (Bilag 3.2: 20)</p> <p>Fremtidsværksted: Frivillig: "Man er ikke noget qua ens uddannelse - men i stedet i kraft af det arbejde, man laver" (Bilag 5.2: 32)</p> <p>Deltager: "Man skal blive mødt på samme måde. Hvad hvis det ikke er Mikkel? Kan man finde en anden der kan det?" (Bilag 5.1: 30)</p> <p>Deltager: "Man skal finde nogen med et engagement - vi skal finde ildsjæle" (Bilag 5.2: 32)</p>	<p>De menneskelige kompetencer er vigtigst</p> <p>Uddannelsesmæssig baggrund er ikke afgørende</p> <p>Man skal altid se på det menneskelige, før man ser på alt andet</p> <p>Uden mennesker med engagement vil projektet ikke bestå</p> <p>Det handler om at finde mennesker, der har noget andet, der er lige så vigtigt at tilbyde</p> <p>Mennesker med et engagement skal drive projektet</p>	
<p>Interviews: Mikkel: "Men jeg bruger peer-support som værende. Jeg har en masse erfaringer, og dem har jeg bare i baghovedet, når jeg er ude og snakke med folk. Jeg tror, at det giver dem en fornemmelse af, at jeg forstår dem, men det er ikke sådan, at alt, hvad jeg siger, tager udgangspunkt i min egen historie" (Bilag 3.2: 16)</p> <p>Mikkel: "Peer-support er jo alt" (Bilag 3.2: 16)</p> <p>Troels: "Peer-support, det er bare et andet menneske, der ikke har fået nogen uddannelse i det og ikke har læst det i nogle smarte bøger, men i stedet har prøvet at have det i hænderne, altså praksis arbejde" (Bilag 3.3: 24)</p> <p>Troels: "Jamen jeg mener, at jeg havde nok ikke været det sted, jeg er i dag, hvor jeg så er, hvis ikke Mikkel havde været der sådan rent psykisk. Det hjælper rigtig meget det der med, at man ved, at man ikke er alene om tingene" (Bilag 3.3: 24)</p> <p>Troels: "(...)så synes jeg også et eller andet sted at peer-supporting, det ligger i, at man bare er der for de andre også og på den måde, så synes jeg faktisk, at de andre deltagere også bliver peer-supportere på en eller anden måde. De har måske nået noget, som jeg ikke har, og de</p>	<p>Peer-support handler om erfaringer</p> <p>Det skaber en følelse af forståelse</p> <p>Peer-support er mange ting, og der er ikke en klar definition</p> <p>Det handler om, at én har prøvet noget lignende</p> <p>Det betyder meget at have én ved sin side, som altid er der når man har brug for det</p> <p>Man har alle problemer og hjælper hinanden, hvor man kan</p>	<p>Peer-support</p>

<p><i>har måske nogle skavanker som de er kommet over og som jeg ikke er, altså noget med at løfte foden eller et eller andet og så kan de give nogle gode råd til det” (Bilag 3.3: 25)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>Andet: “Der er kun én Mikkel” (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Deltager: “Det projektet kan, er Mikkel” (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Deltager: “Når der ikke er én som Mikkel tilstede, forsvinder det hurtigt igen og derved manglende støtte” (Bilag 5.1: 30)</i></p> <p><i>Andet: “Antallet af frivillige er meget varierende både på aktiviteterne og i projektet generelt” (Bilag 5.1: 30)</i></p>	<p>Man deler sine erfaringer</p> <p>Der er et behov for flere peer-supporter og frivillige fremadrettet</p> <p>Mikkel har en afgørende rolle i deltagernes øjne</p> <p>Stabilitet er vigtigt for deltagerne og projektet</p>	
<p>Interviews: <i>Martin: “Vi har nogle forskellige hatte, der selvfølgelig kan blive taget på, og den måde, vi benytter hinanden lidt, er jo, hvis der kommer nogle ting, som er meget specifikke, hvor jeg måske har noget viden qua min baggrund, som jeg kan hjælpe med (Bilag 3.1: 9)</i></p> <p><i>Martin: “Jeg kan lære noget af Mikkel i kraft af den personlige erfaring, han har været igennem. Jeg kan lære noget af Mathias, at han har noget viden om, hvordan det kommunale system foregår. [...] Så det er det med at lære af hinanden til at blive endnu dygtigere til at hjælpe folk. Det er nok den måde, vi bruger hinanden mest på” (Bilag 3.1:9)</i></p> <p><i>Martin: “det er meget i situationen, at vi tager den rollefordeling” (Bilag 3.1: 10)</i></p> <p><i>Troels: “Mikkel er ihvertfald direktør i det her, og jeg tror aldrig nogensinde, at han vil gå ind og bruge hans position eller titel, nogensinde, til ligesom at sige “det der, det må du ikke” (Bilag 3.3: 25)</i></p>	<p>De drager nytte af de forskellige kompetencer, som de frivillige/ansatte besidder</p> <p>Samarbejder ved at lære af hinanden</p> <p>Erfaringer er vigtige i læringsprocessen og samarbejdet</p> <p>Flydende rollefordeling</p> <p>Flad organisatorisk opbygning</p> <p>Intet tydeligt hierarki</p>	<p>Samarbejde</p>
<p>Interviews: <i>Troels: “Folk bliver jo ikke syge kun i Danmark, og det er det her med, hvordan skalerer man det så op, og hvordan får man det til ikke at være et bureaukratisk helvede, og man så måske har hundrede patienter, og hvordan får man flere Mikkel’er. Hvordan får man Mikkel ud til så mange menneske” (Bilag 3.3: 26)</i></p> <p><i>Mikkel: “Når man kommer til skade om fem år i Danmark, så er det måske normalt at man tænker på os først” (Bilag 3.2: 15)</i></p>	<p>Projektet skal udvides, da Mikkel ikke kan klare opgaven selv</p> <p>Samfundet skal have større kendskab til den hjælp TBTLP yder, således flere kan få hjælp</p>	<p>Tema 6: Udbredelse</p> <p>Manglende kendskab og forståelse</p>

<p><i>Martin: "Udfordringen kan ligge i, at der ikke er de klare rammer, som samfundet tit og ofte identificerer sig med. Det kan være en udfordring for, hvor skal vi lige passe ind?" (Bilag 3.1: 10)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>Administration: "At projektet stadig ses som en "skør" idé. For nogen en utopi" (Bilag 5.2: 31)</i></p> <p><i>Frivillig: "Manglende støtte til dette (TBTLP) og andre sundhedsfremmende projekter skaber en grænse for, hvor mange man kan hjælpe" (Bilag 5.1: 30)</i></p>	<p>Det skaber barrierer for at udbrede projektet</p> <p>Nødvendigt at gå sin egen vej, men begrænser i antallet man kan hjælpe</p>	
<p>Interviews <i>Martin: "Man skal lave noget forskning på det her, så bliver det kvalitativ forskning, og det kræver altså bare en større stemme og større aspekt i, hvordan vi nu vælger at opbygge vores samfund" (Bilag 3.1: 12)</i></p> <p><i>Mikkel: "hvis man så kan brande det her nok og gøre det kendt nok til, at alle ligesom efterhånden ved, hvem vi er, ligesom med FCKs fodboldhold for eksempel. Det ville bryde en masse barrierer" (Bilag 3.2: 21)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>Andet: "Der er ikke nok mennesker, som kender til den hjælp som TBTLP tilbyder" (Bilag 5.1: 31)</i></p> <p><i>Deltager: "Give/lave brochure(r) omkring projektet" (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Deltager: "Hvis projektet blev udbredt til hele landet, så der var så mange, der kunne få hjælp til fysisk træning og hjælp til f.eks. forsikring, aftaler med kommune m. m. Det ville helt sikkert spare samfundet for mange penge" (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Administration: "Kommunerne skal kunne henvise til TBTLP" (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Andet: "Når man laver det samlede regnestykke vil samfundet kunne spare" (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Administration: "Vi skal vende systemet og anerkende private initiativer" (Bilag 5.2: 32)</i></p>	<p>Udbredelse af TBTLP kræver dokumentation og evidens for deres indsats.</p> <p>TBTLP skal være et anerkendt og kendt socialt initiativ på national plan.</p> <p>Manglende eksplicit effekt</p> <p>Det handler om kommunikation</p> <p>Flere kan få mulighed for hjælp og støtte til rehabilitering</p> <p>Flere samarbejdspartnere og udbredelse af projektets normer og værdier kan være en gevinst for samfundet</p> <p>Handler om at få et nyt fokus på anerkendelse af innovation</p> <p>Man skal altid se på muligheden for at udvikle og forandre</p>	<p>Synlighed</p>
<p>Interviews: <i>Martin: "Vi bliver også nødt til i en tidlig fase at sige, okay her bliver vi nødt til at lægge en masse kræfter og</i></p>	<p>Mere brugerinddragelse i det offentlige og</p>	<p>Drømme for fremtiden</p>

<p><i>en masse ressourcer i [...] for at få sådan person potentielt til at være herre over egen tilværelse igen og også til at være aktiv medborger i samfundet. Det er både menneskeligt det bedste, sundhedsmæssigt det bedste, [...] men det er også på sigt, vil jeg vælge at prøve at påstå, en samfundsøkonomisk holdbarløsning” (Bilag 3.1: 11)</i></p> <p><i>Troels: “Det bliver anerkendt på et nationalt plan, og at det bliver taget til efterretning i ministerierne, at der faktisk bliver reguleret lidt på nogle love og nogle forsikringsting, så man ligesom kan blive bedre beskyttet mod det, jeg var ude for for eksempel, og det Mikkel var ude for” (Bilag 3.3: 27)</i></p> <p><i>Mikkel: “Vi har ikke nogen drøm om, at det her skal blive gigantisk. Det har vi ikke, fordi så ryger kvaliteten også bare. Der er en drøm om, at det er noget, der bliver tilgængeligt for alle” (Bilag 3.2: 21)</i></p> <p>Fremtidsværksted: <i>Deltager: “Hvis projektet blev udbredt til hele landet, så der var så mange, der kunne få hjælp til fysisk træning og hjælp til f.eks. forsikring, aftaler med kommune m. m. Det ville helt sikkert spare samfundet for mange penge” (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Administration: “Vi skal vende systemet og anerkende private initiativer” (Bilag 5.2: 32)</i></p> <p><i>Deltager: “Anerkendelse af projektet” (Bilag 5.2: 32)</i></p>	<p>anvendelse af nogle af de samme tilgange som TBTLP anvender.</p> <p>Der vil være en samfundsmæssig gevinst ved at hjælpe mennesker med handicap.</p> <p>Udbredelse skaber mulighed for at hjælpe flere</p> <p>Det skal ske forandringer i systemet</p> <p>Anerkendelse af TBTLP</p>	
---	--	--

Bilag 7: Spørgeskema resultater

Min rolle:	Rollefordeling:	Dagligt samarbejde	Ugentligt samarbejde	Månedligt samarbejde eller derover	Arbejder ikke umiddelbart sammen
	Administration (Mathias)			111	1
	Bestyrelse				1111
x	Deltager				
	Frivillig		111	1	
	Peer-support (Mikkel)		111	1	
	Peer-support (Troels)				1111

Deltagere: Fire udfyldte skemaer fra deltagere (3 deltagere fra fremtidsværksted + Troels)

Min rolle:	Rollefordeling:	Dagligt samarbejde	Ugentligt samarbejde	Månedligt samarbejde eller derover	Arbejder ikke umiddelbart sammen
	Administration (Mathias)			1111	
x	Bestyrelse				
	Deltager			1111	
	Frivillig		1	11	1
	Peer-support (Mikkel)		1	111	
	Peer-support (Troels)			111	

Bestyrelse: Marit, Troels, Martin, Mathias, Mikkel, hvoraf to bestyrelsesmedlemmer ikke har svaret

NB* Bestyrelsesrollen er jo halvårlig, derfor er der en minimal berøringsflade udenfor bestyrelsesmøderne

Min rolle:	Rollefordeling:	Dagligt samarbejde	Ugentligt samarbejde	Månedligt samarbejde eller derover	Arbejder ikke umiddelbart sammen
	Administration (Mathias)				1
	Bestyrelse				1
	Deltagere			1	
	Frivillige				1

	Peer-support (Mikkel)		1		
x	Peer-support (Troels)				

Peer-support (Troels): Kun én til besvarelse (Troels)

Min rolle:	Rollefordeling:	Dagligt samarbejde	Ugentligt samarbejde	Månedligt samarbejde eller derover	Arbejder ikke umiddelbart sammen
	Administration (Mathias)		1		
	Bestyrelse		1		
	Deltagere	1			
x	Frivillige				
	Peer-support (Mikkel)		1		
	Peer-support (Troels)				1

Frivillige: Kun én besvarelse (Martin)

Min rolle:	Rollefordeling:	Dagligt samarbejde	Ugentligt samarbejde	Månedligt samarbejde eller derover	Arbejder ikke umiddelbart sammen
x	Administration (Mathias)				
	Bestyrelse			1	
	Deltagere		1		
	Frivillige			1	
	Peer-support (Mikkel)	1			
	Peer-support (Troels)			1	

Administration: Kun én besvarelse (Mathias)

Min rolle:	Rollefordeling:	Dagligt samarbejde	Ugentligt samarbejde	Månedligt samarbejde eller derover	Arbejder ikke umiddelbart sammen
------------	-----------------	--------------------	----------------------	------------------------------------	----------------------------------

	Administration (Mathias)	1			
	Bestyrelse			1	
	Deltagere	1			
	Frivillige		1		
x	Peer-support (Mikkel)				
	Peer-support (Troels)		1		

Peer-support (Mikkel): Kun én besvarelse (Mikkel)

Bilag 8: Evalueringer

Bilag 8.1 Gruppeevaluering

På 3. semester blev det for første gang muligt kun at være tre i gruppen, hvilket vi så frem til. Ved at være mange i gruppen kunne det være svært at få det fulde overblik over projektet og være lige meget inde over de forskellige dele. I stedet kunne vi denne gang være opmærksomme på at sikre dette behov, hvorfor alles kompetencer er blevet brugt til at løse problemstillinger inden for de forskellige dele af opgaven.

I kraft af et samarbejde på de sidste semestre kunne vi se, at vi samarbejdede godt og havde de samme intentioner og mål med processen. Det betød også, at vi allerede i sommerferien fik etableret kontakt til *The Back To Life Project* og fik skabt et samarbejde, der kunne forløbe over de kommende to semesterprojekter.

Gruppedynamikken var derfor fra start på plads, eftersom vi kendte hinanden på forhånd og havde en god fornemmelse af, hvor vi kunne komplementere hinanden i forløbet. Det betød, at vi ikke brugte meget tid på at italesætte og forventningsafstemme med hinanden. I stedet fokuserede vi på at sikre, at alle i gruppen var lige meget inde over alle beslutninger og kapitler. Det har betydet, at vi har været afhængige af hinandens kompetencer og bidrag i processen. Hele forløbet har været præget af en tryghed og tillid til de andre gruppemedlemmer.

Vi oplevede dog særligt én enkel gang, hvor stor betydning det fortsat har at forventningsafstemme og italesætte hinandens styrker og svagheder. Det betød, at vi havde en uges tid, hvor vi gik skævt af hinanden og måtte erkende, at vi blev nødt til at vægte samarbejdet i lige så høj grad som projektet. Tilbage til læringsprocessen følte vi igen, at vi havde lært noget om hinanden og ikke mindst om os selv. Vi fandt ud af, at man i sådant samarbejde ikke kan vægte noget højere end andet, hvor man må se det hele som en proces. Vi ser nu frem til at have dette med som endnu en overvejelse til næste semesterprojekt, hvor vi kan fordybe os mere i TBTLP.

Bilag 8.2 Mathilde Harbo

Udarbejdelsen af dette semesterprojekt har bidraget til udvidet viden omkring de enkelte fag, samt hvordan de ved en kombination kan komplementere hinanden. Endvidere har jeg gennem dette semesterprojekt opnået forståelse og viden omkring, hvad det vil sige at foretage et aktionsforskningsprojekt. Udarbejdelsen har givet en indsigt i, hvordan metoden kan virke som et led i social forandring for de involverede. Herudover har det givet et indblik i, hvordan sådan en proces er bygget op. Metoden har ligeledes bidraget til kendskab til nye og mere inddragende dataindsamlingsmetoder, samt nye perspektiver på forskerens rolle.

Gruppearbejdet har i sig selv været givende, hvor gruppedynamikken har været god. Her har vi hver især udviklet os ved hjælp af dialog og diskussion omkring forskellige synspunkter. Endvidere har gruppedynamikken inspireret til refleksion over til- og fravalg. Alle gruppemedlemmer har bidraget til alle afsnit, hvor vores forskellige kompetencer har været nødvendige.

Min rolle i dette semesterprojekt har været større end i de tidligere, hvilket skyldes muligheden for at arbejde tre. Det har betydet, at vi har haft mulighed for at diskutere de enkelte afsnit, hvilket har gjort, at semesterprojektet er blevet gennemarbejdet.

Processen og strukturen omkring at skrive et semesterprojekt bliver forbedret for hvert semester. Vi har dette semester struktureret forløbet således at de enkelte faser er blevet udnyttet til fulde. Derudover tager jeg min erfaring om udarbejdelse af en undersøgelse med videre, hvor jeg har opnået nye kompetencer.

Bilag 8.3 Nadia Steinicke

Arbejdet med dette semesterprojekt har på mange måder været lærerigt. Projekt har blandt andet budt på nye metoder og teorier, hvilket både har været udfordrende og lærerigt. Vi blev i gruppen fra forrige semester enige om at dele os i to, da fem personer i en gruppe har en problematisk størrelse. Det er derfor første semester, at jeg prøver kun at være tre i en gruppe. Jeg synes på mange måder, at det har været fordelagtigt, da beslutningsprocesser forløber hurtigere og mere gnidningsfrit. Dette synspunkt styrkes også af, at vi alle tre har arbejdet sammen i de forrige semesterprojekter, hvorfor vi på forhånd kendte hinandens styrker og svagheder samt ambitionsniveau.

Vi havde inden semesterets start allerede indgået i et samarbejde med TBTLP. Vi havde en forhåbning om, at vi for en gang skyld ville være foran og ikke i tidspres. På trods af dette stødte vi på udfordringer undervejs. Blandt andet er TBTLP beliggende i Aalborg, hvilket har krævet tid og ressourcer fra begges side i forbindelse med tilrettelæggelsen af møder og afholdelse af fremtidsværkstedet.

Arbejdsbyrden har dog være større end tidligere, men det har givet mere plads til, at alle har været i berøring med samtlige afsnit. Jeg synes, at der har været en god gruppedynamik, hvor alle aktivt har bidraget til det faglige, og samtidig har der også været plads til det sociale aspekt. Mange af projektets opgaver er blev uddelegeret, dog har alle også haft mulighed for at læse og komme med inputs og ændringer til hinandens skriftlige arbejde. Alt det har i ført til tilegnelsen af ny viden, hvor jeg særligt har fået en større forståelse for, hvordan videnskabsteori kan anvendes aktivt i databehandling- og analyse. Dertil er de erfaringer, vi har gjort os undervejs noget jeg vil tage med videre på næste semester, hvor vi fortsætter samarbejdet med TBTLP.

Bilag 8.4 Nanna Sørensen

Semesterprojektet bød for mig på en spændende og igen udfordrende proces. På de to foregående semestre var der stort fokus på gruppedynamikken, da der hver gang var tale om en ny gruppedannelse. På dette semester var gruppedynamikken fra start etableret, da vi tre, der havde fulgt hinanden i de foregående to semesterprojekter, valgte at danne en gruppe sammen. Det gav os gode forudsætninger for gruppedynamikken fra start, da vi vidste, hvordan vi agerede i forskellige situationer.

Mine forventninger til dette projekt blev derfor et øget fokus på kvaliteten i projektet. Intentionerne handlede om, at vi skulle formå at have en lige stor andel i hver af de forskellige dele i projektet. Dette gav os mulighed for at benytte nogle af de erfaringer og vigtige overvejelser, vi tidligere havde gjort os om at skrive et sådant projekt for ikke at lave de samme fejl igen. Dertil blev vores erfaringer og viden omkring hinandens kompetencer benyttet og styrket i processen.

Min egen læringsproces i denne omgang, handlede ikke bare om at blive bevidstgjort om, hvordan jeg fungerer i en gruppe. Det blev hurtigt tydeligt, at vi var meget afhængige af vores indbyrdes roller i projektet. Vi måtte i stedet aktivt gøre brug af vores forskellige kompetencer i gruppen, hvilket både var en udfordring, men også en god læring for os alle. Jeg fik derigennem følelsen af, at min rolle var vigtig for projektet og de andre.

Resultatet af processen blev, at vi alle var særdeles tilfredse med indsatsen. Vi kom alle godt omkring de forskellige dele, hvor vi fik et godt kendskab til nye metoder og teorier, vi mere aktivt i hele processen kunne gøre brug af. Vi gjorde også brug af alles læsninger og fortolkninger, hvilket har skabt et resultat, hvor vi har været meget i dialog om den egentlige nedskrevne fortolkning. Vi er nu også mere bevidste om, hvor vi skal sætte ind for at lette nogle processer i det kommende semesterprojekt, som vi også skal udarbejde sammen.